

NNCL1121-47Ev1.0

EVELYN MARSH

A kétarcú gyilkos

General Press

BUDAPEST 1993

SZERKESZTETTE LUKÁCS RÓZSA
BORÍTÓTERV BOROS ZOLTÁN és SZIKSZAI GÁBOR

© MOCSÁRI ERIKA 1993

ISBN 963 7548 19 X

KIADJA A GENERAL PRESS KIADÓ ÉS AZ E. MARSH BT.

FELELŐS KIADÓ: LANTOS KÁLMÁNNÉ

FELELŐS SZERKESZTŐ: D. HORVÁTH TIBOR
IRODALMI ÉS MŰVÉSZETI VEZETŐ: LANTOS KÁLMÁN

KÉSZÜLT A BORSODI NYOMDA KFT.-BEN, 1993-BAN
FELELŐS VEZETŐ: DUCSAI GYÖRGY ÜGYVEZETŐ IGAZGATÓ

"Minden ember őszintének születik
és sokan csalóként halnak meg.
Magunkban hordjuk a jót és a gonoszt,
az erőt és a gyengeséget,
de, hogy melyik győz bennünk,
az életünk titka marad..."
(Vauvenargues)

A modernül berendezett intenzív kórterem lassan a leszálló est félhomályába burkolózott. Az ágyban fekvő beteg halottsápadt arca szinte világított, és éles kontrasztban állt a feje felett villogó monitor zöldes fényével. Paula Gatti doktornő mozdulatlanul ült az ágy mellett, és le sem vette a szemét a képernyőről. Csak akkor mozdult meg időnként, amikor fonendoszkópját ráhelyezte a beteg mellkasára, és néhány másodpercig hallgatta a szívzörejeiket.

Adrian Gontra ügyvédet, aki negyvenes éveinek elején járt, néhány órával azelőtt hozták be a Szent Jakab Szívkórházba. Titkárnője hívta ki a mentőket irodájából. Elmondása szerint főnöke éppen egy védőbeszédet diktált neki, amikor hirtelen hátrahanyatlott foteljában, szívéhez kapott, arca szinte eltorzult a fájdalomtól, s rövid időn belül elvesztette az eszméletét. A mentőorvos erős anginás rohamra gyanakodott és nitroglicerint adott neki, azonban a roham nem szűnt meg. Így került a közeli szívkórházba, ahol Paula Gatti vette fel a beteget.

Az ügyvéd időközben félig-meddig magához tért, s amennyire ki lehetett hámozni összefüggéstelen szavaiból, hatalmas fájdalmat érzett hátában, a lapockája körül, nyakában és a mellkasában. Paula is nitroglicerinnel próbálkozott elsőként, azonban a fájdalom nagyon stabilnak bizonyult. Miután a beteg vérnyomása is esett, és nehézlégzés lépett fel, az orvosnő bekötött egy infúziót, és vénásan morfiumot adott.

Az időközben elvégzett EKG egyértelműen jelezte a kialakult infarktust, hatalmasan kiemelkedő, csúcsos T-hullám, eleválódott ST-szakasz és az R-hullám leszálló ágából magasan induló dóm alak nem hagyott kétséget a fiatal orvosnőben. A beteg rossz állapota miatt célszerűnek látszott állandó monitorra helyezni, hiszen ez nagyban megkönnyíthette a bármely pillanatban szükségessé váló beavatkozást.

Manuel Fontes, a belgyógyászat főorvosa, miután a nővértől értesült az új beteg felvételéről, hazamenetele előtt bement az intenzív szobába, hogy érdeklődjön Paulától, nincs-e szüksége segítségre.

Az EKG-monitorra vetett egyetlen pillantása után Paulához fordult:

- Hatalmas anterioseptalis infarktus, ugye, kedvesem?
- Igen, és sajnos még mindössze néhány órája történt, így a beteg a közvetlen életveszélyen sincs túl. Talán fiatal szervezete segít.
- Nem akarod, hogy bent maradjak? Szívesen, ha gondolod.
- Köszönöm, Manuel, te sem tudnál többet tenni e pillanatban. Sajnos az infúziójába állandóan adnom kell a morfint, mert szinte elviselhetetlenek a fájdalmai.
- Ne hívjak le laboratóriumi ügyeletet, hogy elvégezzék az enzimvizsgálatokat?
- Köszönöm, de azt hiszem, jelenleg ennek semmi jelentősége. Levettem ugyan az SGOT-ot, az LDH-t, sőt a CPK-t is, azonban ezek értékei a diagnózis szempontjából érdektelenek, miután az EKG egyértelmű, a beteg állapotának alakulása szempontjából pedig akkor lesz jelentőségük, ha egyáltalán megéri a holnap reggelt, amit szívből remélek.

A főorvos egyetértőleg bólintott, majd megjegyezte:

- Mindenesetre biztonságból beküldök egy defibrillátort, mert ez a központi őrzőben van, bár őszintén remélem, az éjszaka folyamán nem kerül rá sor. Ha bármire szükséged lenne, éjjel is felhívhatsz, otthon leszek.

Amikor a fiatal belgyógyásznő egyedül maradt, néhány percig meditált, mit is tegyen. Aztán megnyomta a csengőt, és az éjszakás, Luisa nővér lépett be az intenzív szobába. Udvariasan megbiccentette a fejét.

- Hívatott, doktornő? - kérdezte kedvesen. Luisa még csupán három hete dolgozott a Szent Jakab Szívkórházban, s most első alkalommal osztotta be Maria főnővér éjszakai ügyeleteire. Így aztán a fiatal lány kissé izgatott volt a reá váró feladatoktól.

- Kedves Luisa! Üljön ide a beteg mellé, figyelje az infúziót és a monitort. Megkezdem az esti kisvizitet, de maga csak maradjon itt, egyedül is ellátom a tennivalókat. Sokkal fontosabb, hogy a beteget ne hagyjuk őrizetlenül. Még nem érkezett meg a társa?

- Nem, doktornő, én egy órával korábban jöttem. Tetszik tudni, csak most kezdem megtanulni a szakmát a gyakorlatban. A főnővérrel megegyeztünk, hogy néhány hétig minden nap előbb jövök be.

- Ki lesz ma az éjszakás nővér?

- A kiírás szerint Julia Melai.

- Ez remek. - Paula sóhajtott. - Ő aztán igazán kiváló munkaerő. Maga maradjon itt, s ha bármire szükség lenne, azonnal fusson értem. Aztán, ha Julia nővér megérkezik, felváltja magát, de közben én is visszajövök majd. - Még egy utolsó pillantást vetett az infúzióra, ránézett a monitorra, és elhagyta a szobát.

Amint végigment a patyolatista folyosón, egy pillanatra megállt, és elgondolkozott. Milyen pazarul van itt minden berendezve, kényelmes és egyben praktikus. A beteg közérzete is más, mint egy elhanyagolt közkórházban. A tulajdonos, akit Paula nem is ismert, sokat áldozhatott erre a mindössze harmincágyas kórházra, amikor négy éve berendezte és megkezdtek a gyógyítást az orvosok. Az is remek megoldás - gondolkozott tovább -, hogy a földszinten helyezték el a laboratóriumokat, a felvételi ambulanciát, a röntgent és EKG-t, míg a kórtermek és az intenzív szobák egy emeletet foglaltak el. Igaz, kis létszámú a kórház, de minden megvan benne, ami a gyógyításhoz szükséges.

Paula bement a szobájába, friss köpenyt vett elő, majd a naplójával elindult a kórtermek felé. - Az injekciókat majd Juliára bízom - gondolta -, aztán visszamegyek az infarktuszos beteghez.

Hajnali négy órakor még teljes sötétség borította a kórházat. Gatti doktornő éberén figyelte a monitor egyenletes hangját, csak akkor rázkódott össze egy cseppet, amikor a sívító hang megszólalt, jelezve egy-egy extraszisztolét. - Ha a férfi megéri a reggelt, van talán némi remény az életben maradására. Akkor azonnal megcsináltatom a levett vérből a laboratóriumi vizsgálatokat.

Paula mindössze fél éve dolgozott itt. Előzőleg az állami központi kórházban tette le szakvizsgáját, ahova az egyetem elvégzése után került. Főnöke gyakorta mondogatta neki, hogy diagnosztikai érzékét úgy fejleszheti leginkább, ha sikerül egy magánkórházba kerülnie, ahol kevés az orvos és a beteg, s egy-egy páciensre lényegesen több időt tud majd szentelni, mint egy hatalmas kórházban, ahol szinte futószalagon kezelik a betegeket. Azután amikor egy vasárnap délelőtt sétálgatott Lisszabonban, találkozott unokabátyjával, Manuel Fontes főorvossal. Kölcsönös volt az örömük, miután már évek óta nem látták egymást. Ezt követően

egy hónap múlva megüresedett egy belgyógyászati állás a Szent Jakab Szívkórházban, s Paula örömmel tett eleget a meghívásnak. Amikor most hajnalban visszagondolt minderre, megállapította, hogy döntése helyes volt. Elképzelhető, hogy néhány évi praktizálás után még tudományos témákkal is foglalkozzon majd.

Merengéséből éles, sivító hang hozta vissza a jelenbe. A monitoron egyre több aritmiás görbét látott, s a beteg vérnyomása másodpercek alatt zuhanni kezdett. - Úristen! - Megnyomta a nővércsengőt, mire pillanatokon belül megjelent Julia.

- Kérek egy hosszú tűt, megpróbálom közvetlenül a szívbe adni a Tonogent, aztán esetleg vénásan Diaphilint is. Úgy látom - suttogta maga elé -, hogy a bal kamra infarktusa az R-tengely nagyfokú balra deviálását okozza.

Paula biztos kézzel adta be a szert, s néhány pillanat múlva megszűnt a sivító hang, a légzés és a szívműködés visszaállt. A nővér és az orvosnő meredten figyelte a beteget, s mindkettőjükön látszott, hogy tudják, a férfi állapota válságosra fordult.

- Julia - fordult a nővérhez az orvosnő -, készítse el a defibrillátort, azt hiszem, pillanatokon belül szükségünk lesz rá!

Valóban, nem telhetett el két-három percnél több, mikor a monitor újból felvisített, és az EKG eddig szabálytalan hullámai csaknem egyenes, remegő vonallá változtak. Julia gyors mozdulattal felkapta az elkészített tányér alakú műszert, ráhelyezte a férfi mellkasára, és bólintott az orvosnő felé. Paula beállította a készülék mutatóját, és lenyomta a gombot. A beteg teste összerándult az áramütéstől, és a monitoron - legnagyobb megkönnyebbülésükre - szabályosabb EKG-görbék jelentek meg.

- Sikerült, doktornő, úgy látszik, sikerült! - kiáltott fel örömmel Julia.

Mindketten feszülten figyelték tovább a görbék alakulását, de nem mutattak változást.

- Úgy látszik, valóban sikerült, hála az égnek! - Az orvosnő megtörölte homlokát, mert az izgalomtól még a verejték is kiverte. - Remélem, többször már nem kell beütnünk ma éjjel - suttogta halkán a nővér felé. - A biztonság kedvéért, azt hiszem, adok neki vénásan egyegyed milligramm Strophanthint is - tette hozzá.

Ursula már a harmadik grafikai vázlatát készítette el a portói idegenforgalmi hivatalról. Az épület tervezője északfrancia és flamand paloták utánérzésével alkotta meg művét. A grafikus, aki egyben fotóművész is volt, megrendelést kapott a hivataltól. Külföldi utazási irodáknak kívánták elküldeni Portó városáról a fotókat, grafikákat, szöveggel kombinálva. Ursula örült a megbízásnak, de úgy érezte, meglehetősen nehéz visszaadni a fekete márványlépcsőkkel díszített, palotának is beillő épület hangulatát.

Már legalább három órát töltött rajzolással és fotózással, de nem volt elégedett. Felment az első emeletre, s a csodálatos freskókat fényképezte, amelyeket a híres Dordio Gomes mester készített. Elgyönyörködött bennük. A finoman kimunkált képek a portugál történelem fontos mozzanatait örökítették meg. A nő vázlatokat skiccelt, és néhány színes diafelvételt is készített.

A műemlékként számontartott idegenforgalmi hivatal bejáratához visszatérve Ursula rápillantott órájára, s látta, hogy sietnie kell haza. Reggel megígérte Antoniónak, hogy együtt ebédelnek. Festőművész férjének egy hét múlva lesz az újabb önálló kiállítása, s így érthető, hogy még a szokásosnál is idegesebb volt.

Az asszony elsétált a Szentháromság templomhoz, ahol a kocsiját hagyta. Beült, indított, és hazafelé tartott. A műteremlakást két évvel ezelőtt közösen vásárolták az I. Lajos híd közelében, a parti óvárosban. A ház ugyan még a századfordulón épült, de a felső szinten

elhelyezkedő hatalmas műterem, s mellette a kétszobás lakás mindkettőjük igényeit messzemenően kielégítette.

Az első kanyar után, ahogy Ursula letért a hídról, az alagút előtti egyirányú utcába hajtott, s a harmadik fehér-kék csempével díszített ház előtt leparkolt. Rendszerint a híd alatti jókora parkolóházban hagyta kocsiját, de most úgy tervezte, hogy férjével együtt megy ebédelni, és jobb, ha ő maga vezet.

A magas, sudár, mandulavágású szemű, ovális arcú fiatalasszony, aki hosszú, fekete haját hátul összefogva viselte, nem látszott többnek húsz esztendősnél, pedig közeledett a harminchoz. Lányos, karcsú alakja, mosolygós, kedves arca, fiatalos mozdulatai nem árulkodtak koráról. Gyors léptékkal felment a második emeletre. Kinyitotta az ajtót, s bekiabált:

- Halihó! Halihó! Kész vagy Antonio? Megérkeztem! Máris indulhatunk, nagyon éhes vagyok! - Miután választ nem kapott, keresztülment a lakáson, s benyitott a műterembe.

Antonio egy heverőn ült, fejét kezére hajtva cigarettázott. Ursula odalépett.

- Drágám, megjöttem! - Átölelte. - Kész vagy? Mehetünk ebédelni?

A férfi tekintete elsötétült, majd gyors mozdulattal kihúzott a zsebéből egy összegyűrt papírdarabot, és átnyújtotta Ursulának.

- Olvasd el!

"Holnap reggelig fizess ötmillió escudót, ha kedves az életed! Hét órákor tedd a levélládába a pénzt. A többivel ne törődj!"

Ursula háromszor is elolvasta a néhány sort.

- Antonio, nem értem! Ki a levélíró és mit akar? Honnan lehet ilyen hatalmas összeget előteremteni és főként miért? Légy szíves, magyarázd meg! Kinek és miért tartozol?

Antonio felállt, elnyomta a cigarettáját.

- Menjünk ebédelni, az egész levél egy rémálom, és főként félreértés. Azt sem tudom, ki írta és miért. Életemben nem követtem el semmit... csak a festészet volt mindenem, no meg te. - Átölelte a feleségét.

- Nézd, Antonio! Ez így nem stimmel. Lehet, hogy régen, amikor én még nem ismertelek, akkor történt valami... s erről nem akartál talán eddig beszélni velem. De most itt az ideje, nem hallgathatsz! Ok nélkül senki nem kap ilyen fenyegető sorokat!

- Drágám - folytatta a nő, néhány pillanatnyi szünet után. - Kérlek, kérlek, legyél őszinte hozzám! Érzem, van valami a háttérben, amiről nem tudok. Sokkal jobb lenne, ha mindent tisztáznánk, aztán esetleg elmehetnénk a rendőrségre...

- Jaj, csak azt ne! - csattant a férfi hangja. - Ne keverd bele a zsarukat! Gyerünk ebédelni, aztán majd beszélgetünk. Csak ide a sarki bisztróba fussunk le, mert nincs türelmem órákig vámi.

Ursula látta, hogy férje most nem akar tovább beszélgetni, ezért utána indult az ajtó felé. - Talán majd később - gondolta.

A "Vadszamár" bisztró tulajdonosa kedvesen üdvözölte a Timor házaspárt. Ha kevés idejük volt, mindketten gyakorta betértek ide egy-egy húsételre. Kedvencüknek számított a padlizsános tengeri hal és a fokhagymás burgonyasaláta. Antonio már főiskolás korától gyakorta megfordult itt, sőt amikor időnként nem volt pénze, egy-egy kisebb tájképpel fizetett. Ez persze már a múlté, mert befutott, ismert művész lett, és Ursula is jó keresetűnek számított. Antonio az utolsó két esztendőben rendszeresen kapott megbízásokat templomoktól és magánkereskedőktől. Portóban ismerték a nevét, s kiállításának sajtófőnöke, akit erre az

alkalomra szerződött, meglehetősen nagy felhajtást kerített az utóbbi hetekben. Ursula is sokat szerepelt mint grafikus és fotóművész a képes magazinokban, sőt éppen egy önálló fotóalbumot készített elő, amelyet fél év múlva kellett kiadójának átadni.

Szóltanul ették végig az ebédet, utána ittak egy-egy pohár secót, száraz bort, majd fizettek, és elindultak a Tejo partján. Ám nem a lakásuk felé, hanem a zezugos lépcsőkön a kikötőhöz sétáltak. Vagy félórai gyaloglás után a férfi megállt, s feleségéhez fordult.

- Nézd, én valóban tartozom azzal a pénzzel, de ezt az adósságot még akkor csináltam, amikor téged nem ismertelek. Elrendezem, elmegyek néhány barátomhoz, és összeszedem a pénzt!

- Drága Antonio! Nem értelek, miután a barátaid csóróbbak, mint mi vagyunk... s az egész történet...

- Ne is folytasd, kérlek! Menj haza és várj rám, a telefont ne vedd fel, s ha bárki csenget, ne nyiss ajtót! - Ezzel a férfi sarkon fordult, és otthagya feleségét, aki a meglepetéstől nem tért magához.

Amint hazafelé ballagott, Ursula megpróbálta visszapergetni megismerkedésüket, gyors házasságkötésüket, de képtelen volt bármi gyanús körülményt felidézni. A kapuban arra lett figyelmes, hogy egy fiatalember lép mellé, és csak annyit súg a fülébe:

- Figyelmeztesse a férjét, vagy pénzt ad, vagy visszajuttatja a képet! - Ursula hátrafordult, de már senki nem volt ott.

Éjfél is jóval elmúlt, amikor az asszony meghallotta Antonio ismert lépteit.

- Megvan a pénz, drágám! Ne izgulj! Most már minden rendben lesz - vigyorodott el a belépő, bár látszott rajta, hogy erősen zaklatott, s vidámsága inkább torz, mintsem szívből jövő.

- Készíthetek egy italt? - Ursula felállt a pamlagról, ahonnan a televíziót nézte. - Kérlek, Antonio, próbálj normálisan elmondani mindent. Ez így nekem nem elég! Féltelek, és azt sem tudom, mibe keveredtél.

- Holnap, holnap! - A férfi felhajtott egy nagy pohár tintót, kedvenc féledes vörösborát. - Nagyon fáradt vagyok, ezt meg kell értened, kedvesem. Reggel beteszem a pénzt a ládába, aztán egész nap kószálhatunk, és beszélgethetünk. Jaj, majd elfelejtettem, délután öt órakor a kiállításom szervezőivel megbeszélésem lesz, ha van kedved, gyere el te is. De most, ha nem haragszol, lefekszem. Jó éjt, kedvesem. - Antonio elindult a hálószobába.

A telefon élesen megcsendült. Ursula felvette a kagylót. Egy mély hang szólt bele:

- Rendben, elégedett vagyok veled.

Fátima alig aludt az éjszaka, izgatottan készült a bemutatkozásra, s szívből remélte, hogy a megpályázott állás az övé lesz. Tudta, hogy a Szent Jakab Szívkórház jó hírű és elegáns létesítmény, ahol kiváló orvosok mellett szerezhetné meg szakvizsgáját. Reggel nyolc órára hívta be a kórház főorvosa, Manuel Fontes, akinek néhány közleményét olvasta, de személyesen még nem ismerte. Bár az egyetemen tartott többször kardiológiai előadást, de Fátima sosem hallotta, mert éppen mindig abban az időben más gyakorlati beosztást kapott. Most nagyon sajnálta, hogy annak idején ezeken az előadásokon nem vett részt, de remélte, hogy ez nem lesz hátrányára a beszélgetésnél. Fátimának szíve vágya volt, hogy kardiológus legyen, s erre a legnagyobb lehetőségnek mutatkozott a Szent Jakab Szívkórház pályázati kiírása egy gyakornoki állásra.

Lezuhanyozott, majd a szekrényhez lépett. Azon tűnődött, milyen ruhát vegyen fel, végül a világoskék kosztüm mellett döntött. Vörösésbarna haját hátratűzte, s csak igen szolidan

festette ki magát. Ránézett órájára, s megállapította, ha időben oda akar émi a reggeli csúcsforgalomban, igyekeznie kell.

Lakása ízlésesen volt berendezve és jó helyen volt. - Milyen nagy szó, hogy egyetemi éveim alatt nem kellett diákszálláson laknom, mert a szüleim mindenben a segítségemre voltak - állapította meg a lány. A főváros Alfama nevű, elegáns negyedében, a Gyógyító Szentlélek kápolna melletti utcában bérelt garzonlakást. Ablakából a negyed egyik központi részét láthatta, a híres Campo de Santa Clara teret, ahol hetenként még ma is megtartották a nevezetes bolhapiacot.

Autóbusszal, háromszori átszállással érkezett a kórházhoz, s szívdobogva ment a főorvosi szoba felé. Halkan kopogott, s egy erőteljes tessék! volt a válasz. Amikor belépett, kissé meglepődött, mert egy idősödő férfira számított. Manuel Fontes fiatalosan állt fel az íróasztalától, s mosolygós arccal üdvözölte őt.

- Vártam már. Parancsoljon, foglaljon helyet. Elnézést, de mindössze fél órám van az ön számára, mert több súlyos betegünk van az osztályon. Remélem, ennyi idő elég is lesz. Ugye ön Fátima Pombal kisasszony, aki megpályázta gyakornoki állásunkat?

- Igen, főorvos úr. Szeretnék belgyógyászati szakvizsgát tenni majd...

- Ez csak természetes, ha hozzánk adta be jelentkezését. Inkább magáról meséljen, az eddigi belgyógyászati vizsgáiról és az érdeklődési területéről.

Fátima először kicsit lassabban, majd mind jobban belelendülve beszámolt az egyetemen szerzett jegyeiről és Portóban élő családjáról. Már legalább egy fél órát beszélt egyfolytában a lány, amikor a főorvos félbeszakította.

- Mondja csak, kedves Fátima, ugye szólíthatom így, ha az igazgatótanács történetesen az én javaslatomat támogatná, és alkalmaznánk magát, mennyire számíthatunk a munkájára?

- Ezt nem értem... nem értem a kérdést. - Fátima elpirult.

- Tudja, kedves kollegina, miután ez viszonylag kicsi magánkórház, összesen harminc ágyunk van, s ennek arányában az orvosok létszáma sem nagy, így többször kerül sor belgyógyászati ügyeletre, mint mondjuk nagy állami intézményeknél. Ha több súlyos betegünk van, még az sem kizárt, hogy huszonnégy órát kell bent maradnia. Erre vonatkozott a megjegyzésem. Vagyis nincsenek-e olyan tervei, hogy a közeljövőben férjhez megy, gyermeket szül... gondolom, most már érti a kérdésemet.

- Főorvos úr, természetesen nem élek zárdai életet, de férjhez menésre e pillanatban nem gondolok, sőt egyetlen vágyam, hogy a szakvizsgámat sikeresen letegyem. Úgy érzem, számomra most a legfontosabb a szaktudás és a praxis megszerzése.

- Gondolt arra, hogy később esetleg valamilyen tudományos munkát is folytasson, esetleg éppen a keringési és érrendszeri betegségek terén, ha kardiológus kíván lenni?

-- Az elméleti munka kissé távol áll az érdeklődési körömtől, de erre még most nem tudnék pontosan válaszolni. Ha sikerülne megkapnom az állást, úgy gondolom, először a kórházi munkát kellene megtanulnom. Más az élet és más az egyetem... - Fátima elhallgatott.

- Köszönöm, hogy idefáradt. Néhány nap múlva értesítést kap tőlünk. - Fontes doktor kezét nyújtott. - A viszontlátásra.

Mikor Fátima már kint volt a kórház kapuján, akkor érezte, hogy micsoda óriási feszültség lappangott benne. Nem tudta eldönteni, hogy a főorvos támogatja-e a pályázatát, vagy sem. Ki tudja, mi húzódik meg a szívélyesség mögött? Ha nem sikerül, esetleg még több magánkórháznál is próbálkozhat, bár ahogy évfolyamtársaitól hallotta, csupa vidéki állást hirdettek. - Én pedig - sóhajtott - nem szívesen mennék el Lisszabonból, még Portóba sem,

pedig ott élnek a szüleim.

Aztán a belváros felé sétált, és eldöntötte, hogy vásárol magának egy kosztümöt.

Legalább száz vendég gyűlt össze a kiállítás megnyitójára, s a helyi televíziós állomás, a rádió és a sajtó képviselői is megjelentek. Antonio összesen huszonöt festményt állított ki, többségében tájképeket, csupán két portré szerepelt a gyűjteményben. Vásznain a századforduló portugál hagyományait követő modern festészet kelt életre.

A két, egymásba nyíló terem közepén helyezkedett el a "Tájkép a Douro partján" című alkotása. A képen a régi fehér-kék csempével díszített egy- és kétemeletes házacskák domborművekkel ékes látványa hívta fel magára a figyelmet. Szinte minden látogató elidőzött előtte. Amikor a város főpolgármestere megpillantotta az ötször hatméteres festményt, azonnal kijelentette, hogy megvásárolja, mert a városháza nagytermében szeretné vizontlátni ezt a csodálatos alkotást.

A zajos kavalkádban Ursula nem jutott Antonio közelébe sem, mert a festőművészt nemcsak a hírközlő szervek interjúvolták meg, hanem a vendégek hada is hódolattal fogta körül.

A második órában, amikor már lassan oszladozni kezdett a tömeg, a huszonöt kép közül csak két darabról hiányzott az "eladva" felirat. Este nyolc órára Antonio és három festőművész kollégája, meg persze Ursula maradt a kiállító teremben. A fiatalasszonyban a siker élménye elnyomta az elmúlt napok izgalmait. Egész délután nem gondolt a titokzatos tartozásra, de most, hogy kevesebben voltak, felötlött benne. Próbálta elfogadni férje homályos magyarázkodását, bár teljesen nem győzte le a benne felmerülő kétségeket. Végül is azzal nyugtatta meg magát, hogy amikor Antoniónak e kétes ügyei lehettek, ő még nem is ismerte.

Amikor minden elcsendesedett, Antonio és barátai pezsgőt bontottak, és ittak a festőművész sikerére. Már a harmadik üvegnél tartottak, ennek következtében hangulatuk egyre virágosabb lett. A festők, akikkel együtt járt Antonio a főiskolára, régi élményeiket elevenítették fel, s e szócátákkal fűszerezett történetekből Ursula kimaradt. De ő is, mint a többiek, a siker és a pezsgő hatására egyre jobban érezte magát, az elmúlt napok feszültsége teljesen feloldódott benne. Majd elhatározták, hogy a Douro partján lévő matrózkocsmába, a híres és hírhedt "Szardíniába" mennek, és még egy utolsó áldomást ott hajtanak fel.

Gyalog indultak útnak, mert a kiállító teremtől, amely a Tözsdepalota szomszédságában helyezkedett el, csupán negyedórát kellett sétálniuk, s jobbnak látták a kijózanító mászkálást, mint az autóvezetést. Harsányan beszélgetve értek el a "Szardíniához", ahol a tulajdonos, amint Antoniót megpillantotta, előzékenyen elébe jött.

- Uram - meghajolt előtte -, megtisztelve érzem magam, hogy Portó egyik legjelesebb festőművésze és barátai nálam vacsoráznak.

- Mi csak egy pohár portóit akarunk inni - szólt közbe Ursula -, nehéz napunk volt...

- Asszonyom, tudom, tudom, hiszen Antonio úrnak ma nyílt a kiállítása, fergeteges sikerrel. Én is gratulálok, és meghívom önöket vacsorára, tiszteletem jeléül.

Antonio széles mosollyal az arcán megszólalt:

- Köszönöm, Joao úr, a feleségem és a barátaim nevében. Látom, most is, mint mindig, tele van a "Szardínia".

- Ne aggódjon, önöknek azonnal lesz asztaluk a teraszon. Ha megengedik, a specialitásainkból küldetek. Előételnek parasztsonka sárgadinnyével, majd sopaleves következik, aztán fokhagymás tőkehal zöldséggel, paradicsommal, utána vörösborban pácolt

langusztát is készítettetek, végül bárányhúst javaslok. Megfelelő lesz az ételekhez a mi portói borunk? - hadarta a testes férfi.

- Uram, ennyit meg sem bírunk enni - válaszolt Ursula nevetve.

- Tisztelt asszonyom, a tengerészek és a művészek akkor esznek, ha tudnak, vagyis ha az asztal nem mozog, így tartja a portói mondás. Parancsoljanak, jöjjenek utánam.

A vacsora olyan felséges ízharmoniót varázsolt, hogy illet még Ursula sem evett soha életében! A kocsmáros két alkalommal is súgott valamit Antonio fülébe, de a felesége nem hallotta. Mindenesetre azt látta, hogy férje meglehetősen zavarban van. Aztán arra lett figyelmes, hogy egy átlagosnál jóval magasabb, középkorú férfi, vastag aranylánccal a nyakában és egy hatalmas zafirgyűrűvel az ujján, megáll az asztal előtt.

- Köszöntöm a portói festők királyát. - Meghajolt Antonio felé. Majd se szó, se beszéd, Ursula mellé húzott egy széket, és leült. - Engedje meg, hogy bemutatkozzam, a férje régi barátja vagyok, aki annak idején sokat segített Antoniónak. Nevem Carlos Feira, de mindenki csak Don Carlosnak hív, kedvesem. - Ursulára mosolygott.

Az asszonyban azonnal erős ellenszenv támadt iránta. Viszolygást keltett benne az a túlzott, természetellenes szívélyesség, ami áradt a férfiből. Már külső megjelenése is - a hatalmas aranylánc és gyűrű - taszította a jó szemű és érzékeny, finom lelkű teremtést.

- Ugye nem zavarom, ha itt, magácska mellett iszom egy pohár bort? A régi barát mindig kedves! - A férfi felnevetett mély, öblös hangján.

Antonio, látva felesége zavarát, csak annyit mondott:

- Don Carlos sokat segített nekem, még főiskolás koromban, de a többieknek is. - Karjával az asztaltársak felé mutatott.

- Ejnye, ejnye, Antonio, nem szép dolog elfelejteni a jelent és csak a múlttal törődni. Hiszen ma is egyengetem az utadat, nem? Lehet, hogy a kedves kis feleségednek nem szóltál rólam? - Megpaskolta az asztalon fekvő női kezét. Ursula összerezzent az érintésétől.

- Pedig tudja, kedveském - folytatta Carlos -, én nagy barátja vagyok a művészeknek, és a mai tárlatot sem tudta volna a mi Antoniónk nélkülem megrendezni. Nem? Vagy erről sem meséltél Ursulának? Hát ez nem szép tőled! Holnap tíz órakor legyél nálam. - Felállt a férfi, s hangjából olyan erő sugárzott, hogy mindenkin a hideg futott végig. Búcsúzóul még visszazólt: - A festményeket látni akarom!

Ahogy végigment a teraszon, hirtelen mintha a földből nőtt volna ki, megjelent a kocsmáros, s mélyen meghajolva kezét csókolt Don Carlosnak.

- Uram, boldog voltam, hogy megtisztelt...

Ursula megdöbbsent a jelenettől. Kérdően nézett férjére és a kollégákra, akiken látszott, hogy ismerik Don Carlost. Végül a híres fado szakította meg a csendet: a háromszor kétméteres, fából készült színpadra hosszú, fekete hajú énekesnő lépett, s mögötte tizenkét húros gitárt szorongatva egy nála jóval fiatalabb férfi. Mélabús dalt adtak elő, amely a kedves elvesztéséről szólt. A kocsmában mindenki átszellemülten hallgatta a zenét. Majd két fiatal lány és két férfi jelent meg a színpadon portói népviseletbe öltözve, s gyors, ropogós táncot jártak, amelyhez a színpad szélén álló férfiak szolgáltatták a zenét. A kocsmák közönsége átvette a tánc ritmusát, s még Ursula is kissé megfeledkezett a furcsa és zavart jelenetről Carlosszal. Kíváncsi lett volna, hogy férje miért tartja a kapcsolatot ma is ezzel a fura alakkal, aki szemmel láthatóan úgy viselkedett, mint valami felsőbbrendű lény. - Majd ha hazaérünk, mindent megtudok - ezzel próbálta megnyugtatni magát, s csak a fado ősi táncára és dallamára figyelte.

Amikor Fátima az első vizit alatt végigment a kórtermeken a főorvosi stábbal, szinte

megilletődve hallgatta a beosztott orvosok beszámolóját. Magában köszönetet mondott az égnek, hogy sikerült a felvétele, mert a kórház felszereltsége, a betegek ellátása azonnal megragadta őt. Nemcsak a patyolattisztaság, hanem a körültekintő, lelkiismeretes munka, a nővérek és az orvosok készséges magatartása egy csapásra meghódította szívét.

Amikor befejezték a vizitet, Fontes doktor így szólt Paulához:

- Légy szíves, vedd szárnyaid alá a kolleginát, és vidd le bemutatni a kórház többi részlegébe, a röntgenbe, a laboratóriumba is. Szeretném, ha mielőbb beilleszkedne a kórházi életbe, hiszen a szakvizsgájához még sokat kell tanulnia. - Manuel Fontes elmosolyodott, s hangszínébe kellemes, baráti árnyalat vegyült.

- Gyere Fátima, leviszlek a földszintre, később már nemigen lesz rá időm, mert az intenzíven fekszik egy betegem, s az ő leleteit ismételnem szeretném átnézni.

- Súlyos?

- Igen, elsőfali infarktussal hozták be, de már van remény az életben maradására. Egy hét óta lassan ugyan, de kezd szervülni az infarktus. Persze, mint tudod, szövődmény még veszélyezteti, de én nagyon reménykedem. Egy fiatal ügyvédről van szó. Szegény az irodájában lett rosszul. Menjünk először a röntgenbe.

Az összes, vizsgálatokra szolgáló helyiség mind a földszinten volt. Paula Gatti először a két szobából álló röntgenbe vitte bemutatni kolléganőjét. Alfonso Negro röntgenasszisztens sorba rakosgatta a már megszáradt felvételeket.

- Helló, helló - köszöntötte kedvesen az orvosnőt. - Régen jött le hozzánk. Miért kerüli a mi birodalmunkat?

- Engedje meg, Alfonso, hogy bemutassam Fátima Pombalt, osztályunk új gyakornokát. Most végezte az egyetemet, és a szakvizsgáját nálunk fogja majd letenni, remélem, sikerrel.

Fátima kezét nyújtott a fiatalembernek, aki első látásra igen szimpatikusnak tűnt.

- Tudod, kedves Fátima, ő a mi kórházunk egyik kedvence, nem kérhetünk tőle olyat, amit meg ne tenne. Mint röntgenasszisztens, néha túlszárnyalja főnökét is precizitásában, munkában, nem szólva arról, hogy nekünk is mennyit segít. Én még soha nem tudtam olyat kérni Alfonsótól, amit ne teljesített volna. Azonkívül, nemcsak a kórházat szereti, hanem az állatokat is, valami állatvédő társulat tagja. Ugye jól mondom, Alfonso?

- Igen, igen. Már két éve az állatvédő liga tagja vagyok, de ez csak nem bűn? - Elmosolyodott a jóvágású fiatalember. - Nem ülnének le egy kicsit? Azonnal készítek egy kávét, rendben?

- Jaj, most ne! Még annyi dolgunk van. Fátima ma kezdte meg a munkát, és a főnök rám bízta. Majd legközelebb, jó?

Fél óra alatt túlestek a bemutatkozáson, a laboratóriumban, a vizsgálóban, az EKG-szobában, s visszamentek az első emeletre.

- Ha van kedved bejönni az intenzívra, vegyél fel steril köpenyt, ott is mindent megmutatok.

- Miért kell oda steril ruha? Hiszen nem műtőbe megyünk.

- Majd megismered Fontes doktort, ő szinte betegesen ügyel a tisztaságra, és különösen az intenzív szobák betegeit védi. De azt hiszem, ez indokolt. Nemcsak velünk, orvosokkal szemben magasabbak a követelmények, meglátod, az ápolóknál sem tűr meg semmiféle lazaságot.

A folyosón feltűnt José Barato, a főorvos helyettese. Paula Fátima fülébe súgta:

- Őt még nem ismered, nagyon kedves, aranyos, segítőkész orvos, de Fontes doktorral állandóan vitatkoznak egy-egy beteg kezelését illetően. Néha napokig csak néhány szót váltanak. De bemutatlak neki. Ma a délelőtti nagyviziten nem vett részt, valami hivatalos tárgyalása volt, a részleteket nem tudom, de nem is tartozik rám! Majd meglátod, állandóan szakmai vita folyik Barato doktor és a főnök között. Szerintem Fontes doktor már régen kitétte volna a szűrét, de a pletyka szerint a kórház igazgatója Barato doktornak gyerekkori barátja. Így azután tovább folyik a két belgyógyász között a torzsalkodás.

José Barato a bemutatkozás után biccentett Fátimának, s csak a foga között sziszegte:

- Ha valamiben segíthetek, forduljon bizalommal hozzám, készséggel állok rendelkezésére. Egyébként mi lesz szakvizsgájának a tárgya, ha szabadna megkérdeznem?

- Úgy gondolom, hogy a szívinfarktus megelőzésének lehetőségei.

- Hát ez érdekes és egyben izgalmas téma! Kívánok hozzá sok sikert! - Azzal otthagya a két orvosnőt a folyosón.

- Gyere, Fátima, menjünk be az intenzívra, már szeretném látni Adriant.

Az egyágyas szobában a férfi épp aludt. Magas homlokát beárnyékolta a haja, a karjába bekötött infúzió egyenletesen csepegett. A monitor nem sivított, a hullámok javuló-szív működést jeleztek, már extraszisztolé sem jelentkezett.

- Nézd csak, Fátima, a gép jelzi, hogy a vérnyomás is megfelelő! Örülök neki, hogy sikerült leszorítani 140/80-ra, már majdnem elérte a normális szintet. Az infúzióban Strophantin és vitaminok vannak, már elmúltak mellkasi görcsei is. Akkor, azon a szörnyű éjszakán még morfint is kapott a fájdalmak elviseléséhez. Tudod, akkor nagyon kétségbeestem, még a defibrillátort is be kellett kapcsolnunk, mert egyszer megállt a szíve. Óriási szerencsénkre sikerült az újraélesztés, s ma már nagyon reménykedem, hogy kihúzom ebből az állapotból.

- Sok a súlyos eset az osztályon?

- Szerencsére most nem. A harminc beteg közül csak öten vannak az intenzív szobákban, s ez az arány nem rossz. Tudod, ez magánkórház, itt mindenkinek több ideje van egy-egy betegével törődni. Később magad is tapasztalhatod, nagy létszámú a segédszemélyzet, sok az ápoló, kiválóak a berendezések. Én a magam részéről nagyon boldog vagyok, hogy itt dolgozhatom az unokabátyám, Manuel Fontes mellett, tőle sokat lehet tanulni.

Délután négy órakor, a szieszta után a járóbetegek lementek a kertbe, s megindult a látogatók áradata. Paula Gatti bement szobájába, elővette a kettes kórteremben fekvő betege összes leletét, és ismételten átnézte. A fiatal nőnél, mint a vizsgálatok, a laboratóriumi, valamint a röntgenleletek meg az EKG-felvételek is mutatták, súlyos és krónikus cor pulmonale fejlődött ki, amely kisvérköri nyomásfokozódással járt. A beteg két hete feküdt a kórházban, de az orvosnő ismételten megállapította, hogy a gyógyszeres kezelés ellenére a tüdőartériák vérrellátása az alveolusok légzőfelületeinek csökkenése miatt romlik és ez kisvérköri keringési beszűkülést okoz. - Reggel beszélek a főnökkel - döntötte el magában -, valószínűleg a digitális kezeléssel át kell térni valami erősebb vagy inkább hathatósabb gyógyszerelésre! - Még egyszer kézbe vette a röntgenfelvételt, és egyértelművé vált előtte, hogy az egyik legsürgősebb feladat a dekompenzáció elkerülése. - De valamit nem értek - meditatált a belgyógyász. - A tankönyvek és a tapasztalatok szerint ez a betegség elsősorban idős korban lép fel, ez a teremtés pedig csak most múlt húsz esztendő! Vajon meggyógyul-e valaha? - töprengett el Paula. Mióta megszerezte a belgyógyászati szakvizsgáját és szívbetegségekkel foglalkozott, rájött, hogy sok esetben az orvostudomány sem végtelen, sokszor nagyon is

korlátozottak az orvos lehetőségei! Igaz, a technika, a gyógyszer tudomány óriási lépésekkel fejlődött, de a gyógyító orvos keze sok esetben meg van kötve, és csak tehetetlenül nézi szerencsétlen páciensét...

Kopogtak az ajtaján.

- Kedves Paula, ugye maga az ügyeletes ma? - Barato doktor lépett be.

- Igen, valami baj van? Már végeztem, csak egyik betegem leletét néztem meg. Miben segíthetek?

- Valójában a hármaskörteremben fekvő asszony laboratóriumi leleteit szeretném megnézni. Fontes ismételten Strophantint rendelt neki, én pedig nem értek egyet sem a diagnózissal, sem a kezeléssel. Ezért keresem az SGOT-vizsgálat eredményét.

- Én tegnap betettem a kórlapjába, nem tudom, hova tűnt! - Paula ideges lett. - Hallottam, amint a főnökkel vitatkoztak a beteg kezeléséről, de hát bocsásson meg, doktor úr, én nem kívánok ebbe beleszólni. A beteg önhöz tartozik, de azt hiszem, az általunk alkalmazott kezelést a főorvos úr felülbíráhatja, adott esetben megkérdőjelezheti. Ez minden kórházban így van, nem?

- Igen, igen, elvileg. Csak tudja, kedves Paula, Fontes képtelen elviselni, ha valaki nem az ő elképzelése szerint jár el. Már évek óta állandó vita folyik közöttünk, elsősorban a gyógyszeresztet illetően. Olyan fafejű, hogy csak a saját elgondolását tartja szem előtt. De hát ez nem a maga asztala - legyintett egyet José Barato -, menjünk, keressük meg azt a leletet.

A beteg kórlapjához nem volt odatűzve az SGOT-eredmény, noha Paula emlékezett rá, hogy ő tette oda. Fontes valószínűleg elvitte magával, s most ebből lesz majd a vihar. - Jobb, ha ebből kimaradok - gondolta a nő.

- Elnézést, doktor úr, de én sem találom. Talán a nővér máshova tette, nem tudok segíteni. - Majd egy pillanat alatt szinte kirohant a szobából. Semmi kedve nem volt hozzá, hogy a két orvos vitájába belekeveredjen. Miután José Barato a főorvos helyettese volt, így gyakorlatilag Paula az ő beosztottja is volt. - Még csak az hiányzik nekem, hogy két perlekedő orvos vitájába belemásszak. Hova is menjek? - Aztán elhatározta, hogy lemegy a röntgenbe, az a legnyugodtabb sziget ebben a kórházban.

Alfonso Negro ugyan már végzett napi munkájával, de az egyik nővér fényképeit hívta elő. Az egész kórház a fiatalember segítségét vette igénybe, aki mindenkivel készséges, barátságos volt. Nemcsak a hivatalos munkának tett maradéktalanul eleget, hanem a különböző magánfilmeket is előhívta, mégpedig jobban, pontosabban, mint a fotós szaküzletben. Ez mindenkinek kényelmesebb és olcsóbb volt, Alfonso soha nem fogadott el érte egyetlen fillért sem. Az orvosok, nővérek időnként csokoládét, italt és apró ajándékokat hoztak a röntgenasszisztensnek, aki jó modorával, készséges természetével mindenki szimpátiáját kivívta.

Most is egy hosszú tekerics előhívott filmet rakott össze, amikor Paula belépett a szobába. Alfonso előjött a másik teremből.

- Örülök, hogy ismét láthatom. Tudja-e, hogy nagyon csinos a kolléganője? - kedveskedett a férfinak. - Jöjjön, üljön le, most lett kész a friss kávé. Iszik egy csészével? Ügyeletes ugye? Különben nem lenne bent ilyen későn.

- Kösz a kávé, most elfogadom és rágyújtok, ha nem zavarja, bár tudom, nem dohányzik. Ki vagyok borulva, mert Fontes és Barato között megint vita támadt az egyik beteg kezelésével kapcsolatban. Szeretnék kívül maradni. Olyan kellemetlen nekem az egész. Valójában nem is értem, miért veszekednek állandóan. Nyilván mindketten jót akarnak, de

képtelenek a kezelésben egyetérteni. Most már olyan méreteket ölt közöttük a nézeteltérés, hogy nemcsak a kollégák előtt vitatkoznak, hanem sajnálatos módon gyakran a betegek is hallják, ez pedig semmiképpen nem engedhető meg. - Paula élvezettel kortyolgatta a zamatos kávéját. - Milyen jó magának, Alfonso, senki nem piszkálja! Az egész kórház, beleértve a főnökét, Francisco Melo doktort is, kedveli magát. Sőt, hozzám is eljutott a pletyka, hogy az igazgató alapítványának támogatását esetleg maga kapná meg! Így egyetemre járhatna.

- Kedves Paula! Ez azért nem ilyen egyértelmű. Az alapítványnál én is pályáztam, de hárman aspirálunk rá, és az a legvalószínűbb, hogy a belgyógyászatról Luisa Olent nővér nyeri el. Fontes doktor őt támogatja a legjobban, és nálunk a kórházban mindig az övé az utolsó szó.

- Esetleg szólhatnék én is az érdekében az unokabátyámnak! Egyetértene velem?

- Nem, nem, ne tegye! Bízunk a sorsra az egészséget. E pillanatban nekem megfelelő ez a munkakör, s később még mindig változtathatok rajta. Szeretem a munkám, s ha valaha elvégzem az egyetemet, akkor röntgenorvos leszek. Ez a léggör a legjobb számomra, nem kívánnék a belgyógyászatban dolgozni és nap mint nap idegeskedni, hogy jó-e a diagnózisom.

- No rendben, ahogy gondolja. - Gatti doktornő felállt. - Kösz a kávéját. Holnap hoznék én is egy filmet, előhívna nekem?

- Ne legyél már ilyen hisztériás, légy szíves, hagyd abba a járkálást, és próbálj megérteni! Már százszor is elmondtam neked, hogy Don Carlost még főiskolás koromból ismerem. Miért olyan nagy tragédia ez?

- Ellenszenves volt, ahogy ott a kocsmában olyan lekezelően, sőt kioktató hangon beszélt veled. Az egész úgy hangzott, mintha a markában tartana. Egyébként sem hiszem el a mesédet, láttam, hogy még a kocsmáros is úgy nézett fel arra az undorító pasásra, mint egy istenre. No meg a tisztelt kollégáid se mertek megnyikkanni! Ez számomra magas, Antonio. Érzem, nem vagy őszinte hozzám...

- Ugyan, Ursula, te szeretsz mindent eltúlozni. Ott is farkast látsz, ahol báránykák legelésznek... Mintha üldözési mániád lenne, ahelyett, hogy örülnél a kiállításom sikerének. De hát te csak a magadét fújod. Unom már az állandó megjegyzéseidet!

- Én meg a te hirtelen haragodat! No meg a hazugságaidat! Mert ne hidd, hogy bevettam a mesét az ötmillió escudóról. Ki adott neked egy pillanat alatt ennyi pénzt kölcsön? Még most sem hiszem el a mesét, hogy egy elfelejtett tartozásról van szó... nem vettem be! Csak a kiállítás előtti napokban nem akartalak a kérdéseimmel zaklatni.

- Pedig így is zaklattál! Nem vagy te feleségnek való, Ursula. Mindig a saját elgondolásodat akarod rám erőszakolni, még a művészetembe is beleszólsz, pedig te csak grafikus vagy, és egy botesinálta fotóművész! Még soha egyetlen kiállításod sem volt, és ha nem lennél a feleségem, megbízásokat sem kapnál. Az én nevem, a Timor név biztosítja neked a melót. Az idegenforgalmi hivatal is azért bízott meg, persze Don Carlos is segített.

- Mi a fene! Eddig még soha nem beszéltél erről az úrról nekem! Egyszerre csak feltűnt, és úgy jelent meg az életünkben, mint a család jötevője. Nem érzed, Antonio, hogy ez így nincs rendben? Légy szíves, mondd meg nekem, ki ez a pasas, és mi közöd van hozzá?

- Nem kívánok vitázni veled. Már megmondtam - vágott vissza élesen Antonio. - Annak idején sokat segített nekem, sőt azóta is egyengette az utam. Ez minden, és ha nem elégszel meg ennyivel...

- Akkor talán elválunk? - Ursula kérdése megállt a levegőben.

- Ha akarod, nem gördítek semmiféle akadályt a válásunk elé. Természetesen a

műterem és a lakás az enyém, a többit majd az ügyvédek elintézik. - A férfi felállt a karosszékből, és a hálószobába ment, becsapva maga mögött az ajtót.

Ursula megdöbbsent. Nem gondolta volna, hogy Antonio azonnal beleegyezik a válásba. Az asszony teljesen meggondolatlanul ejtette ki a mondatot, s már abban a percben visszaszívta volna. Kinézett az ablakon, s az egész életét reménytelennek és kilátástalannak érezte. Szereti Antoniót, de a férfi sötét, kétes alakok társaságába került. - Lehet - töprengett magában -, hogy súlyos anyagi gondjai vannak, és a kiállított festmények ára is elúszhatott... Vagy talán tévednék? Esetleg engem unt már meg? Igaz, két éve vagyok a felesége, de eddig soha egyetlen szóváltás, nézeteltérés nem volt közöttünk! Úgy örült, amikor egy-egy grafikára vagy fotózásra megrendelést kaptam. Még ő biztatott, hogy előbb-utóbb önálló kiállítást is rendezhetek. Most meg teljesen megváltozott, mintha nem is ő lenne... - Ursula nagyon egyedül érezte magát, rájött, hogy mióta férjhez ment, barátnőit is elhanyagolta, gyakorlatilag senkivel nem tartott kapcsolatot, csak Antonio barátaival.

Már a hajnal első fénysugara ölelte át a műtermet, de Ursula még mindig nem feküdt le. Egyik cigarettát szívta a másik után, de képtelen volt elhatározásra jutni.

Végül eldöntötte, hogy reggel, ha Antonio felébred, megpróbál vele ismételten beszélni, s ha lehetséges, a házasságukat megmenteni.

A férfi elhelyezkedett az ablaknál. Megállapította magában, hogy nagyon körültekintő volt, amikor kivette ezt a szobát. Háziasszonya kicsit süket és gügye is. Soha nem kérdez semmit, este hat órakor már lefekszik, s csupán az a hóbortja, hogy két macskát is tart a lakásban meg néha a barátnőivel kártyázik. - De hát ez az ő gondja, engem nem zavar soha. Már egy hónapja, hogy kivettem ezt az odút, ami a céloznak tökéletesen megfelel. Óvatosan és gondosan kell eljárnom, hogy megtaláljam az első kisasszonyt. Ki is legyen az? Nem bízhatom a véletlenre... nem, ez nem lenne jó megoldás... Nekem kell kiválasztanom az arra érdemest...

Az ablakból a kórház hátsó traktusát pásztázta szemével. Láta a mellékhelyiségeket, a raktárat, ahol a gyógyszerkészletek sorakoztak, majd két kórterem ajtaját.

- Milyen jól megépítették ezt a kórházat, és mekkora szerencsém volt ezzel a kis szobával. Ugyan ezt még rendes szobának sem nevezhetem, de ennél ideálisabbat nem is találhattam volna.

Elővette a jegyzeteit, még egyszer egyeztette a leírtakat és a látottakat, aztán várt. Legalább egy fél óra eltelt, de semmi mozgást nem észlelt. Mikor éppen a látcsövébe tekintett, kinyílt a női mosdó ajtaja, és belépett egy fehér köpenyes nő. Elhúzta a zuhanyozófüggönyt, és anyaszült meztelenül állt ott.

A férfi gyorsan döntött: ő lesz az első. Egy farmerdzsekit kapott magára és a hátsó lépcsőn lerohant, ki a házból, majd a csigalépcsőn felért a folyosóra, amely teljesen kihalt volt. Három perc múlva már a női mosdóban találta magát. Egyetlen másodpercig habozott, aztán hirtelen mozdulattal letépte az átlátszó függönyt.

A nő sikolyra nyitotta a száját, de a férfi egyik kezével szorosan lefogta, a másikkal előrántott egy fehér törölközőt, s egyetlen mozdulattal a nő nyakára tekerte.

A hurok mind jobban szorult... a levegő sípólva távozott a nő tüdejéből. Egyszer csak összeesett... A férfi belülről kulcsra zárta az ajtót. Nem sietett... Érdeklődéssel szemlélte a halott nőt, majd gyors mozdulatokkal a magáévé tette. Néhány fényképet csinált, aztán az előre elkészített vastag kötelet kihúzta a zsebéből, feldobta a végén elhelyezkedő kampót a zuhanyozó tetejére majd a testet felakasztotta.

- Először úgyis öngyilkosságnak gondolják - vélte -, aztán majd megállapítja a rendőrség a bűntényt... De az elkövetőt soha nem találják meg! - Kényelmesen az ajtóhoz lépett. A folyosó kihalt és sötét volt. Mint a macska, kisurrant a hátsó kijáraton, s percek alatt ismét kis szobájában volt.

Leheveredett a viharvert ágyra, behunyta szemét és gondolatban újból végigpergette a történeteket. Amint megpillantotta a nőt, máris felizgatták a küszöbönálló örömök. Egész lényét betöltötte a vágyakozás, felcsigázottan érkezett a női mosdóhoz. Nem csalódott, a külső ajtót nyitva találta, hiszen már az első "látogatása" előtt eltette a kulcsát. Apróra ízlelgette újra a kéj fokozatait, a meztelen női test látványát, teljes kiszolgáltatottságát, a tekintet riadtságát, a kezével lefogott sikolyt, a halálhörgést... Bárcsak tovább tartana mindez és a végső gyönyör is... orgazmusa a még meleg, de már mozdulatlan és kihülőben lévő merevedő női ölben... - Megérdemelte! Megérdemelte! Ő is csak egy nő volt... - Felállt, és felbontotta az asztalon lévő dobozos sört, aztán ismét kényelmesen ledőlt, és boldog kielégülést érzett... - Senki, soha senki nem is gyanítja majd...

Julia Melai szobájában élesen felvisított a csengő. A nővér ültében kicsit elszundikált. A negyvenhat éves asszony, amikor ügyeletben volt, soha nem szeretett lefeküdni, még akkor sem, ha az osztályon nem volt súlyos beteg. Így szokta meg, s ezen már nem kívánt változtatni. Most, hogy elbóbiskolt, a csengő hangjára felijedt. Megigazította köpenyét, és sietős léptekkel ment a hármaskörterembe. Az első ágyon fekvő betegnél erős anginás roham lépett fel, mint azt rutinos szemével és néhány szakszerű kérdése nyomán megállapította. - Azonnal szólok az ügyeletes orvosnak - döntötte el -, igaz én is adhatnék görcsoldót a betegnek, de ez orvosi feladat. - Erősen kopogott Gatti doktornő szobája ajtaján. Paula éppen egy hosszú tanulmányt olvasott, amikor Julia Melai belépett hozzá. A nővér tömören elmondta, mi történt.

- Máris megyek, de kérem, Julia, szóljon Fátimának is! Tudja, a gyakornoknak sem árt, ha megismeri az ügyeletes teendőit. Rövidesen egyedül lesz beosztva.

- Hát az sem holnap lesz, ismerem a főorvos úr álláspontját. A fiataloknak szabadságot kell adni, de ezt a tudásukkal ki is kell érdemelniük - válaszolt Julia, és elindult a nővérszoba melletti kis helyiségbe, amelyet Fátima kapott meg. Mikor a harmadik kopogásra sem jött elő, a nővér meglehetősen dühösen benyitott, s már mondta is a magáét:

- Kedves doktornő, jöjjön a hármaskörterembe... - Nem fejezte be a mondatot, mert észrevette, hogy nincs senki a szobában, csupán az asztali kislámpa ég. - Hol kujtoroghat éjszaka a mi gyakornokunk? Ennek nem lesz jó vége, ha megmondom a főorvos úrnak! Éjszaka az ügyeletesnek mindig talpon kell lennie. - Julia megcsóválta a fejét, majd bement a hármaskörterembe, ahol Paula már elő is készítette a beteg számára a Nitromintet.

- Fátima nem jön? Ez tipikus anginás roham. Nemsokára jobban lesz a beteg, de talán nem ártana, ha a hordozható EKG-n egy vizsgálatot is elvégeznénk. Tudja, Julia, az anginás rohamokból könnyen kialakulhat infarktus is. Kérem, hozza be a gépet.

Mintegy tíz perc múlva Gatti doktornő egyértelműen megállapította, hogy hála az égnek, az EKG is csak az anginás görbéket jelzi.

- Talán megússza a beteg - fordult a nővérhez. - De hol lehet Fátima? Kérem, menjen vissza a szobájába, és hozza ide. Én sem lelkesedem, ha egy gyakornok nem teljesíti a feladatát. Mi lesz akkor később! - Erélyesebbé vált az orvosnő hangja, szinte dühbe gurult, hogy kolléganője félvállról veszi az ügyeletet.

Kiment a folyosóra és várta a nővér és a gyakornok előkerülését. Újabb tíz perc múlva már ideges lett. - Ezt nem értem. Ha nincs a szobájában, akkor hol lehet? Micsoda felelőtlen

teremtés. - A zsebébe nyúlt, és szokásától eltérően a folyosón gyújtott rá egy cigarettára. Julia gyors léptekkel közeledett felé.

- Doktornő, valami nem stimmel! Még a gyógyszerraktárban is kerestem Fátimát, de ott sincs. Sehol nem találok.

- Rendben, menjünk és keressük meg együtt. Talán a női mosdóban rosszul lett...

Paula benyitott, s abban a pillanatban a zuhanyozófülkére esett a tekintete, amelyből csak a kikandikáló, felhúzott lábakat látta. Közelebb ment, és sikolya végigszágulott a csendes éjszakán. Julia a háta mögött akkor vette észre az akasztott teremtet.

- Jézusom! Jézusom! - suttogta, s a félelemtől úgy érezte, nem jön ki hang a torkán. - Azonnal értesítem a főorvos urat. Jó, doktornő? - Paula csak bólintott, a megrázkódtatás nem engedte szóhoz jutni. Megpróbálta Fátima holttestét levenni, de nem sikerült. Aztán eszébe jutott, hogy hátha ez nem is öngyilkosság... s akkor jobb, ha nem nyúl a holttesthez...

Mikor Fontes doktor megtudta a tragédiát, azonnal értesítette a rendőrséget, majd gyorsan felöltözött, és ő is elindult a kórházba. Már reggel hét óra volt, amikor a lisszaboni főkapitányság nyomozási osztályvezetője, Alberto Valante és beosztottja, Pedro Barbosa a behívott orvosokat, ápolókat és a személyzetet kihallgatta. Közben a stáb, a nyomszakértők, az orvosszakértő elvégezte a helyszínelést. Az egész kórház talpon volt, csak néhány orvos és a kisegítő személyzet érkezett később, akiket nem tudtak telefonon elérni.

Fátima Pombalról vagy semmit, vagy csak jót mondtak a munkatársak. Alig néhány hete került a kórházba. A szörnyű tragédia Paula Gattit és Julia Melait viselte meg leginkább, miután ők találták meg az áldozatot. A rendőrorvos néhány perces vizsgálat után kijelentette, hogy megítélése szerint gyilkosság történt és nem öngyilkosság, de végleges eredményt csak másnapra ígért.

- Fátima Pombal - mint Gatti doktornő a kihallgatás során elmondta - egyedül élt Lisszabonban, szülei Portóból segítették, ahol az apjának textilgyára van. Már néhányszor felvetette Fátima, hogy egy hétvégén menjünk el hozzájuk - mondta a doktornő -, szeretett volna bemutatni a szüleinek. Azt is tőle tudom - folytatta -, hogy a város központjában, a Szent Márk templom és kolostortól nem messze, a Marcos úton van egy szép villájuk. Többet én sem tudok - mondta Paula.

- Pedro, azonnal indulj Portóba, és értesítsd a megboldogult szüleit. Próbálj érdeklődni a lány baráti köréről, aztán valakit küldj el az egyetemre, tájékozdjanak a volt évfolyamtársainál is. Szóval induljon meg a gépezet. - Valante hadnagy a főorvoshoz fordult. - Nem akarom a kórház megszokott munkáját zavarni, de ha megengedi, még ma néhány emberemmel visszatérek, sőt egy kollégámat itt hagynám, hogy próbáljon körülnézni.

- Csak nem gondolja, hadnagy úr, hogy a kórház valamelyik betege volt a gyilkos?

- Bocsásson meg, én e pillanatban még semmit nem gondolok, de többet szeretnék megtudni a körülményekről.

- Megtarthatjuk a viziteket?

- Természetesen. Sőt, kérem akartam arra, hogy minden úgy folytatódjék, mint máskor.

- Ez nehéz lesz, de megpróbálom.

Maria Adan büszke volt főnővéri állására. Óriási gyakorlattal rendelkezett, a nővérképző iskolán hetenként egy alkalommal a nővérmunka gyakorlati teendőiről tartott előadást. Magas, nyúlánk asszony volt, aki ugyan betöltötte már a negyvenedik életévét, de jócskán letagadhatott volna korából. Fiatalon ment férjhez, és férjét korán elvesztette. Gyerekük nem volt, így az asszony szinte minden szabad idejét is a kórházban töltötte, egészen

addig, amíg egy alkalommal José Barato főorvos-helyettes meghívta vacsorázni. A főnővér először tiltakozott ugyan, de végül engedett a kérésnek.

Kapcsolatuk immár két esztendeje tartott, s Maria reménykedett benne, hogy mielőbb összeházasodnak. Ennek csupán az volt az akadály, hogy Barato anyja súlyos beteg, s Lisszabon környéki házukban él. A doktor nem akarta kórházba küldeni, ezért éjjel-nappal egy idős asszony vigyáz rá. Erre való hivatkozással nem nősült meg, bár a főnővér ezt a kifogást meglehetősen értelmetlennek tartotta. Így rendszerint Maria lakásán találkoztak, amely a Szent Jakab kórháztól mindössze húszpercnyire volt, s ezt az utat Maria általában gyalog tette meg. Most is várta szeretőjét, aki már kora délután a fülébe súgta, hogy fontos mondanivalója van az asszony számára.

- Lehet, hogy végre megkéri a kezem?! - Megállt a tükör előtt, s az új fehér ruháját vette fel, amely kiemelte csinos alakját. A hosszú, elnyújtott csengetésre összereződött, majd sietve ajtót nyitott.

- Már vártalak, drágám, gyere, menjünk be! - Hatalmas vörösrózsza csokrot vett át a férfitől. - Úgy látszik, jól sejtettem - nyugtázta a nő gondolatban, s közben vázába tette a rózsákat. - Ilyen még nem fordult elő, hogy virággal érkezzem hozzá. - A jégszekrényből fehér portóit vett elő, töltött mindkettőjüknek, majd fekete szemével szeretettel nézett a férfira: - Mesélj már, alig várom!

José elhelyezkedett a kényelmes fotelban, kortyolt egyet a hideg borból, és Maria legnagyobb meglepetésére így szólt:

- Emlékszel a négyes kórteremben arra az idős asszonyra, akinek az a súlyos stenosisa van?

- Hogyne, éppen ma jegyezte meg a főorvos, hogy az állapota meglepően javul.

José önelégülten elmosolyodott.

- Persze, persze, hiszen tegnap éjszaka én voltam ügyeletes...

Az asszony kicsit zavartan nézett rá, majd megkérdezte:

- Miért gondolod, hogy ez összefüggne a beteg állapotával?

- Azért, kedvesem, mert nagy felfedezés küszöbén állok! Azt akarom, hogy te tudd meg először és segíts nekem befejezni a munkámat. Talán jobb, ha az elején kezdem. Emlékszel rá, mondtam már neked, hogy a kertemben mennyi gyöngyvirág van?

- Persze, igazán gyönyörűek lehetnek, amikor virágznak.

- Nos, Maria, a szakirodalom szerint már elég régen próbálkoznak ennek a növénynek gyógyszerként való felhasználásával, ez ideig nem sok eredménnyel. Az mindenesetre tisztázódott, hogy a gyöngyvirágban több mint húsz glükozida van, főleg digitális, illetve Strophantin típusúak.

- Ez mit jelent a gyakorlatban? - Kerekre nyílt az asszony szeme.

- A vizsgálatok szerint ezek a glükozidok sokkal kevésbé kumulálódnak, vagyis halmozódnak fel a szervezetben, mint az egyéb szívgyógyszerek! A fő probléma az, hogy perorálisan nem szívódnak fel jól, ezért így csaknem hatástalanok. Én azonban elkészítettem egy kivonási eljárást, melynek segítségével, úgy tűnik, a glükozidok nagy részét sikerül kivonni a növényből. A kivonatot azután vénásan be lehet adni a betegnek.

- Te jó ég! És ez így nem ártalmas?

- De még mennyire nem, drágám. Az említett idős asszony éppen annak köszönheti látványos javulását, hogy ügyeleteim alatt az infúziójába a Strophantin helyett az én kivonatomat tettem!

- Ez, mint eredmény fantasztikus, de egy orvosnak szabad így kísérleteznie?
- Maria, nem akarom az illúzióidat lerombolni, de ha minden nagy felfedező arra várt volna, hogy találmányát mikor hagyja jóvá az etikai bizottság, évszázadok óta egyetlen új gyógyszerünk sem lenne!

- Ezt én nem értem, a kipróbálás a gyógyszergyárak feladata...
- Jaj, de számár vagy! Egy új gyógyszer akut és krónikus toxicitási vizsgálatait, valamint klinikai ellenőrzése öt-hat évet is igénybe vehet! Ha én addig várnék, valaki másnak is eszébe jutna a dolog.

- Kipróbáltad már máson is a gyógyszert?
- Nem, még nem. Éppen ezért szeretném a segítségedet kérni. Te is beadhatnád néhány betegnek Strophantin helyett, persze majd én megmondom, kinek és milyen dózisban. Gondold meg, ha sikerül a dolog, mekkora dicsőségben lesz része mindkettőnknek, a felfedezés anyagi oldaláról nem is szólv! Akkor végre összeházashatnánk!

Maria elgondolkozva nyúlt a poharáért.

- Mondd csak, José, biztos vagy benne, hogy nem származhat abból valamiféle baj vagy komplikáció, ha ezt adjuk Strophantin helyett? Nem lenne jó inkább a főorvossal megbeszélned ezt a kérdést?

- Még csak az kellene! Tudod, milyen piszok módon viselkedik velem, első dolga lenne ellopni az ötletem! Ahol tud, úgyis keresztbe tesz nekem.

- Nézd, José, hadd gondolkozzam az egészen. Egyszerűen megrémít, hogy mint főnővér beadjak a betegnek valami ismeretlen készítményt.

- Ha nem akarsz segíteni, nem muszáj, találok mást helyetted. - Barato doktor sértődött arcot vágott. - Vagy talán nem bízol bennem?

- Nem, dehogy, erről szó sincs, de tudod, nem tegnap kezdtem én sem a szakmát, és még sohasem vettem részt új gyógyszer kipróbálásában. Ezért kicsit félek tőle.

- Gondolkozz el rajta, kedvesem. Ha vállalod, én a legrészletesebb utasításokkal ellátlak az adagot és az alkalmazást illetően. A sikerben, már mint férj és feleség osztozhatunk. De most jöjjön a vacsora, mert farkaséhes vagyok!

Manuel Fontes meghívta unokahúgát vacsorázni. Paula még akkor sem tért magához a meglepetéstől, amikor hazaért átöltözni, hiszen féléves kórházi pályafutása alatt unokabátyja még soha nem beszélgetett vele a kórházon kívül. Most nem tudta mire vélni ezt a szokatlan és váratlan meghívást. Lezuhanyozott, majd sárga-fekete mintás, estélyinek is beillő selyemruháját vette elő. Paula Gatti tisztában volt vele, hogy harminckét évével még fiatal nőnek számít. Azt is tudta, hogy az évek repülnek, ő nem jár társaságba, így nincsenek férfi ismerősei, csak a kollégáival tart kapcsolatot. Mint nő, valahogy sosem tudta jól "tálatni" magát. Egyetemi éveit alatt egy-egy futó kalandba keveredett, de a férfiak rövid idő múltán faképnél hagyták. Ennek oka nem külső megjelenésében rejtett, hanem természetében, mert nem tudott feloldódni senkivel, s okossága, precizitása inkább taszította, mint vonzotta a férfiakat. Előző munkahelyén, az állami kórházban fél évig együtt járt egy nála két évvel fiatalabb laboratóriumi asszisztenssel, aztán kiderült, hogy a fiatalember füvel-fával megcsalja, így Paula azonnal szakított vele.

Életét betöltötte a munka, legalábbis eddig így volt. Megállt a tükör előtt. Újabban egyre többet gondolt arra, milyen jó lenne, ha esténként egy férjjel beszélhetné meg gondjait, problémáit. S most, amikor az unokabátyjával a vacsorára készülődött, megcsillant benne a remény, hogy Manuel talán nemcsak mint kolléganőt és rokont hívta meg...

Aztán gyorsan el is hessegette a képtelennek tűnő gondolatot. Időben kész lett, s lement a kapuba, mert úgy beszéltek meg, hogy a főorvos érte jön kocsiával. Pár pillanat múlva egy fehér Mazda állt meg Paula előtt, s a férfi kedvesen kiszólt a lehúzott ablakon:

- Gyere, kedvesem, itt nem szabad parkolnom.

A kocsiiban kényelmesen elhelyezkedett, és nézelődött, miután Manuelen látszott, hogy az erős esti forgalomra koncentrált. Rövid időn belül eljutottak Lisszabon szívéhez, a Rossio városrészhez, amely a portugál történelemben fontos szerepet játszott. Üzletek sokasága, szuvenírboltok kínáltak változatos portékákat Dénes király óta, aki ezt a városrészt építtette. A kávéházak tucatjai kivilágítva, hívogatóan csalogatják elsősorban a férfiakat. Az orvos továbbhajtott, s rövidesen elérték a Rossio északnyugati kijáratát, ahol az új Manuel-stílusban épített pályaudvar parkolójában hagyták az autót.

- Innen már gyalog menjünk tovább, kedvesem. Elviszlek a híres "Aranyoroszlánba". Jártál már ott?

- Nem, még soha, de hallottam róla. S azt is, hogy gyönyörű múlt századi festmények díszítik. Kíváncsi vagyok rá.

Mintegy ötperces, szólanul megtett séta után beléptek az impozáns étterembe. A pincér azonnal a főorvoshoz lépett, meghajolt, látszott rajta, hogy ismeri Fontest.

- Doktor úr, a hátsó teremben készítettük el az asztalt az önök számára. Parancsoljanak - mutatott előre. Paula még soha életében nem járt ilyen elegáns helyen. Egy kicsit feszélyezve is érezte magát, mert ahogy leültek, két pincér azonnal ott termelt, ital- és étlapot nyújtva át. Manuel hosszasan vizsgálta az italokat. Aperitifnek pezsgőt rendelt, majd a hatfogásos vacsorához először a híres madeirát, aztán a száraz Sercial bort. Az előételek rákkal, kagylóval kezdődtek, majd vadnyúllevessel, halféleségekkel, zöldségkörítéssel folytatódtak. Ezután következett a portugálok egyik kedvence, a bacalhau és Gomes de Sá, vagyis a kemény tojás, főtt burgonya és főtt hal, különleges mártással leöntve. Befejezésül egy hatalmas adag gyümölcssalátát szervíroztak.

A vacsora alatt Fátima tragédiájáról beszélgettek. Paula igyekezett más témára terelni a csevegést, mert még mindig nem tudott szabadulni a látványtól, amint ott függött Fátima élettelen teste a zuhanyozóban.

- Tudod, drága Paula, engem mint főorvost borzasztóan zavar, hogy a rendőrök ki-be járnak itt. Ez hátráltatja a gyógyító munkát. A betegeken is látom, hogy erről a büntényről puszognak. Neked mi a véleményed?

- Igazad van, de amíg nem kerül elő a gyilkos, a rendőrök kénytelenek újból és újból kihallgatni bennünket. Engem például már legalább négyszer vagy ötször megkértek, hogy pontosan meséljem el azt az éjszakát. Persze semmi újat nem tudtam mondani, mivel már akkor mindent ismerttem a nyomozóval. Később a hadnagy is beszélgetett velem, de nem hiszem, hogy bármi információval előbbre vittem volna őket. Fátimát én sem ismertem jobban, mint a többiek, hiszen olyan rövid ideig volt nálunk.

- Mint hallottam, a volt évfolyamtársai, a barátnői és a barátja sem szolgált semmiféle érdekes információval. Mindenki kedves, ambiciózus teremtésnek tartotta, akinek nem volt haragosa. Mondanom sem kell, a szülei teljesen kiborultak, sőt még magándetektívet is fogadtak a bűnügy kinyomozására, mert a rendőrség eddig nem talált nyomot. Egy tény, hogy a kórházból nem lehetett senki, így valószínűsítik, hogy egy ismeretlen férfi volt a tettes. De hogy került éjnek idején a női mosdóba? Erre senki nem tud választ adni.

- Gondolom, Manuel, nem azért hívtál meg vacsorára, hogy a gyilkosságról beszéljünk.

- Kicsit ingerültebb lett az orvosnő hangja.

- Nem, nem, dehogy. Tegnap, amikor hazamentem, levél várt Brazíliából. Erről akarok beszélni veled.

- Brazíliából? Kitől? Nekem mi közöm van hozzá?

- Gondolkozz csak, kedvesem. Apáinknak volt egy közeli barátja, aki kivándorolt Dél-Amerikába. Nem emlékszel a történetre?

- De, most, hogy mondod, eszembe jutott. Amíg anyám élt, ő levelezett vele, sőt egyszer mintha azt is mondta volna, hogy lánykorában udvarolt neki... Később, amikor apám meghalt, mintha felmerült volna, hogy anyám kimegy Brazíliába hozzá látogatóba. Aztán már nem is emlékszem miért, de végül nem ment. Én akkor még kislány voltam, s azt hiszem, az egész nem érdekelt. Várj csak, hogy is hívták ezt a barátot? Megvan, igen, Félix, most már biztosan emlékszem! Félix bácsi csomagjai és levelei mindig nagy örömet okoztak anyámnak. Mi van most vele? Él még?

- Hát pontosan ez a lényeg. Egy ügyvédi levelet kaptam, amelyben értesítenek, hogy a férfi hatalmas vagyonából ötezer dollárt hagyott rám, amelyet a hagyatéki tárgyalás után azonnal átutálnak részemre. A levél azt is megemlíti, hogy te vagy az általános és lényegében az egyetlen örököse. Te még nem tudsz erről?

- Nem, nem, dehogy! Csak nem gondolod, Manuel, hogy titokban tartom ezt a hírt? Még semmiféle értesítést nem kaptam. Mégis mit gondolsz, mekkora vagyonról van szó? - Felcsillant Paula szeme. A lány nem volt anyagi természetű, hiszen orvosi fizetéséből - az igényeinek megfelelően élt, de egy várható nagyobb örökség mégiscsak izgalomba hozta.

- Nem tudom, mekkora a vagyon, de jelentősnek képelem. Ne is beszéljünk addig erről, amíg nem kapsz hivatalos értesítést. Nem akarom, hogy csalódás érjen, miután én sem ismerem a körülményeket.

Azután a férfi közös gyermekkori emlényeiket elevenítette fel. Majd azt vették észre, hogy éjfél is elmúlt. Manuel a lakásáig kísérte Paulát, aki kedvesen elbúcsúzott tőle, de nem hívta fel egy itálra.

Ahogy belépett a szobájába, azonnal keresni kezdte az íróasztalán aznapi postáját, mert amikor hazaérkezett, az egész paksamétát félretette. Most is, mint mindig, néhány szaklap, hirdetési újság volt közöttük. Visszadobta az egészet az asztalra, amikor az egyik hetilapból kiesett egy kék színű boríték, amelyet az előbb nem vett észre. Nyilván összefogta, amikor kivette a ládából. - gondolta. Majd papírvágó késsel felbontotta a levelet.

"Tisztelt Paula Gatti doktornő! Sajnálattal tudatom, hogy Félix Grora hatvanhét éves korában rákban elhunyt. Előzőleg szabályos végrendeletet készített az én irodámmal. Ezek szerint önt jelölte meg teljes vagyonának kezelőjeként és örököséként. Miután szerteágazó beruházási javokról, ültetvényekről, banki részvényekről és egyéb ingóságokról, valamint jelentékeny bankbetétről van szó, kérem, értesítsen, mikor alkalmas önnek a velünk való találkozás. Az lenne a legcélszerűbb, ha felkeresne bennünket. Tisztázni lehetne, hogy a vagyonból - amelynek a hozzávetőleges értéke ötmillió dollár- mit kíván megtartani. Ügyvédi irodám készséggel áll a rendelkezésére. Kérem, telefonon értesítsen jöveteléről. Tisztelettel: Alexander Joob ügyvéd, az iroda vezetője."

Az orvosnő háromszor is elolvasta a levelet, majd mint az álomkóros, a telefonhoz lépett, és Manuel Fontes lakását tárcsázta. A hatodik csengetésre vette fel a férfi.

- Halló - szólt álmos hangon.

- Manuel, te vagy az? Itt Paula beszél. Most találtam meg a mai postámban a brazíliai

levelet, amelyet egy ügyvédi iroda küldött.

- Na és? Mennyit örököltél?
- Körülbelül ötmillió dollárt...

A telefon túlsó oldalán elnémult a férfi. Megdöbbenésében először szólni sem tudott.

Erőt vett magán, és halkán folytatta:

- Légy szíves, olvasd fel a levelet, ez olyan hatalmas összeg... szeretném hallani...
- A lány tagoltan és lassan olvasta a szöveget. Mikor befejezte, Manuel megszólalt:
- Ezek szerint szabadságot veszel ki és Rióba utazol?
  - Hát... még nem is tudom... de azt hiszem... hiszen ez sok pénz... rengeteg!
  - Aludj jól, gratulálok! Holnap majd beszélünk erről. - A férfi letette a kagylót.

A műhely a hatalmas borpincék mögött húzódott meg. A több mint tízméteres keskeny folyosó végén egy ajtó nyílt, amelyet a látogató nem láthatott, csak a beavatottak tudták, hogy a hatalmas pelikánszobor mögött átjáró, majd a festőműhely következik.

Don Carlos kinyitotta a tölgyfaajtót, belépett, s szemével körbepásztázta a napfénynél is világosabb termet. Két fiatalember dolgozott egy festőállvány előtt, míg Antonio Timor az eredeti Jorge Barradas-képet szemlélte, amelyen fiatal kislány kergetőzött egy kutyával és egy macskával. A kép színei élénkek voltak, s humoros stílusa a múlt századi festők művészetére emlékeztetett.

- Ez nem olyan nagy érték, de remélem, kifogástalanul lemásolod - hangzott a festőművész háta mögött Carlos kissé érces hangja. - Az eredeti egy hét múlva indul a barátomhoz Mexikóba. Amit pedig te készítesz, visszakérül a Castelo Melhor-palotába. De hát ez nem a te gondod.

- Nézd, Carlos, megígérted nekem, hogy végre kiszállhatok a buliból. Lassan nem lesz időm a saját alkotásaimra... meg aztán Ursulával is gondjaim vannak...

- Igen, igen, a portói madárkák csiripelik, hogy váltok, ha jól tudom, a feleséged már ügyvéddel is beszélt. Hiába, nem vagytok partnerek, Ursula olyan földhözragadt teremtés, a te szárnyaló képzeleted meg a költekezésed nem megfelelő életstílus neki. Két éve, amióta feleségül vetted, összeszámolni sem tudom, hány nőt fektettél le. Csak azt nem értem, Ursula tényleg nem sejtett semmit? Hiába, mindig az érintett tudja meg legutoljára...

- Jaj, Carlos, nem ez a lényeg! Ursulának mindig jó férje voltam, sokat segítettem a pályáján, de most már meguntam, s ebben te is szerepet játszol. Az utolsó kiállításom után meglehetősen furán, vagy inkább egyértelműen viselkedtél velem. Mindenki észrevette, hogy a lekötelezted vagyok. Mi szükség volt erre?

- Hagyjuk a múltat, Antonio! Új, nagyszabású terveim vannak. A jövőben nemcsak portugál, hanem híres spanyol festők képeit is lemásolod, s az eredeti eljut majd messze tájakra. - Elkalandozott a férfi tekintete. - Egyébként azonnal itt lesz az én új kislányom, akiről portrét kell készítened.

- Ugyan már! Tudod, hogy az én területem elsősorban a tájkép. Van még festő a markodban, azokat rángasd elő. Egyébként is, ha így haladok, lassan már lélegzetvételnymi időm sem marad.

Ebben a pillanatban kinyílt az ajtó, és belépett Carlos új felfedezettje.

- Bemutatom neked Isabel Santana kisasszonyt. - A testes férfi átölelte a karcsú, fiatal lányt, akinek hamvas, bánatos szépsége azonnal megragadta a művészt. A lány először lesütötte a szemét, majd Antonióra nézett, és képtelen volt elszakadni a rátapadó, izzó férfiszem látványától. Azonnal érzékelte a vágyat, s benne a lappangó szexualitást, amely a

festőből szinte sütött. Carlos nem látott semmit, csak azt figyelte meg, hogy Isabel most is, mint mindig, fizikailag és érzelmileg egyaránt veszélyes a számára. A fiatal teremtés nem kérhetett volna olyat, amit a középkorú férfi ne teljesített volna. Amikor megszólalt a táncosnő, hangja kicsit közönségesnek és bárdolatlanak tűnt, de Carlos és Antonio nem érzékelt ebből semmit. Csak tüzes vágyat éreztek, amely megbabonázta mindkettőjüket.

- Ön fog lefesteni, uram? - kérdezte halkán a lány.

- Nem, kisasszony, én nem vagyok portréfestő. Épp az imént mondtam Carlosnak. Talál ő más kiváló művészt.

Carlos dühödt pillantást vetett Antonióra, majd megfogta Isabel karját.

- Gyerünk kedvesem, úgy látszik, a művész úr válogatós lett, de ezt még megbánja!

Amikor Antonio végre megszabadult Carlostól, kicsit megkönnyebbült, de a lány lenyűgöző varázsától nem tudott elszakadni. Gondolatban ismét maga elé képzelte Isabelt, s kettőjük érzelmi üzenetváltását képtelen volt elűzni gondolataiból. Töprengését két festő kollégájának nevetése szakította félbe.

- Mi megyünk ebédelni, te maradsz, Antonio? Látjuk, nagy hatással volt rád Isabel. Mi is így éreztünk, amikor megismertük! -A fiatalabb férfi cinikusan elmosolyodott.

- Hogyan, hát ti ismeritek?

- Persze, a lány fado-táncosnő, és eddig jó pénzért szívesen eltöltött mindenkivel néhány órácskát. Most az öreg Carlos akadt horogra, akin látszik, hogy azonnal megperzselődött. Na, jössz, vagy maradsz?

- Hazamegyek, mára befejeztem. - Letette az ecsetet az állványra, s szokásától eltérően még a terpentines üvegbe sem dobta. Úgy érezte, elege van mindenkiből, de elsősorban a zsarnok Carlosból.

Amikor hazaért, Ursula a műteremben a rajztáblája előtt térdelt, és látszólag teljesen elmerült munkájában.

- Helló! Nem zavarlak?

Az asszony hátrafordult.

- Ugyan, Antonio, hiszen ez a te műtermed! Azonnal befejezem.

- Milyen munkán dolgozol most? Az idegenforgalmi hivatal megrendelését elkészítetted már?

- Persze, most egy nagyobb munkát kaptam. A portói Arábia Textilgyártól.

- Mi az, ők is propagandafotókat akarnak veled csináltatni?

- Nem, dehogy, bár annak is nevezhetném. Fél év múlva ünnepli a gyár alapításának századik évfordulóját, és egy fotóalbumot adnak ki ebből az alkalomból. Miután ők sokféle szállítanak textiliákat a világ számos országába, így megrendelőiknek egy reprezentatív kiadványt akarnak küldeni. Én persze elvállaltam, igaz, hogy ez nem művészeti alkotás, de pénzt kapok érte. - Elhalkult Ursula hangja. - Egyébként a napokban tüzik ki az első tárgyalásunkat a bíróságon, ma hallottam az ügyvédtől.

Megszólalt a telefon. Ursula vette fel.

- Timor lakás.

- Antonióval szeretnék beszélni. Itt Isabel Santana.

- Adom őt.

- Helló! - Antonio arca piros színt öltött. - Nem! Nem! Már délelőtt is megmondtam, nem vállalom. - Próbált hivatalos hangszínt vinni szavaiba.

Ursula nem akart kíváncsinak látszani, ám mégis a műteremben maradt, arra gondolva,

hátha megtud valamit Antonio viselt dolgairól. Mert abban biztos volt az asszony, hogy a férje a háta mögött a pénzzel manipulált. Az ügyvéd sem tudta abban megingatni, hogy valami nagyon zűrös ügybe keveredett.

Antonio néhány perc múlva letette a kagylót, és feleségéhez fordult.

- Nincs kedved velem ebédelni?

- Rendben, de szeretnék rólad egy fotót készíteni. Lehet, hogy erre már nem lesz több alkalmam, és mióta férjhez mentem hozzád, mindig csak megrendelésre vettem elő a gépemet. Várj, máris hozom.

Ursula hátrasimította haját, és a keresőben látta férjének élessé váló profilját. Az erőteljes szemöldök, a büszke horgas orr és az érzéki ajkak ismét hatottak rá. Elkattintotta az exponológombot, majd kétszer megismételte a felvételt.

- Köszönöm, legalább marad rólad egy emlékem. - Kesernyés lett a nő hangja.

Antonio arcáról közvetlenség sugárzott.

- Ne húzd az időt, menjünk kedvesem, jobb ha a válásunk részleteit mi tisztázzuk, és az anyagi vonatkozásokban megállapodunk. Nem bízom az ügyvédekben.

José Parato doktor elmerült néhány tanulmány olvasásában, amikor Maria Adan lépett be hozzá.

- Légy szíves, gyere a vizsgálóba, egy beteget most hozott be a mentő. Negyvenkét éves férfiről van szó, aki itt a közelünkben lett rosszul. A mentőorvos szerint szívroham.

- Rendben, máris megyek! De utána szeretnék veled beszélni.

Együtt indultak el az ambulanciára. Időközben az asszisztensnő már elkészítette a beteg EKG-felvételeit. Barato doktor fonendoszkópjával hosszan hallgatta a mellkas különböző részein a szív működést, közben háromszor is megmérte a beteg vérnyomását. Végül betapintotta a hasfalat, a májat és a lépét.

- Igen, semmi kétség, súlyos bal vénás szíjádékszűkület, valószínűleg a tricuspídalis zsugorodásával vagy meszesedésével - fordult Maria felé. - Keringése gyakorlatilag elégtelen, még néhány óra, és teljesen felborul a szív működése. Azt hiszem, keresve sem találhatnánk jobb alkalmat, hogy a mi gyógyszerünk hatását akut keringési elégtelenség esetén kipróbáljuk.

- Te jó ég, José! Nem kellene a biztonság kedvéért először Strophantint adni neki? Én még nem döntöttem, hogy részt veszek-e a munkában...

- De kedvesem, én biztosra veszem, hogy igent mondsz. Itt az idő, hogy eldöntsd, mert én már elhatároztam, nem hagyom ki ezt a lehetőséget.

- S ha én mégis nemet mondok, akkor mit teszel?

- Hívok egy másik nővért, aki nem fogja tudni, hogy mi van az infúzióban. Hiszen nézz rá a betegre, nemcsak eszméletlen és cianotikus, hanem olyan ödémás is, hogy igazán nem csodálnám, ha összeomlana a keringés. Még nem mondtam ugyan neked, de a mi gyógyszerünknek nemcsak a felszívódása gyorsabb még a Strophantinnál is, hanem igen intenzív diuretikus hatása is van. Eggyel több ok, hogy ezt alkalmazzam!

- Hát jó, segítek, de kizárólag a betegek érdekében. Szeretném, ha még egy kicsit bővebben beszélnél nekem a gyöngyvirág hatásmechanizmusáról.

- A legnagyobb örömmel. Sőt, elvihetlek majd a házamba is, ahol megmutatom neked az én kis laboratóriumomat.

- Nem értelek, José. Eddig, mióta együtt vagyunk, soha nem vittél el a házádba, éppen a beteg anyád miatt. Most feladod az elved?

- Jaj, de számár vagy! Itt most egy felfedezésről van szó, s azt akarom, hogy a

legfontosabb dolgokkal tisztában légy. Hova vitessük a beteget? Te tudod, melyik szoba szabad. - Kedvesen a nővérré nézett. - Mindenesetre készíts egy palack tíz százalékos dextrózt, én megyek a gyógyszerért, magam fogom elkészíteni az oldatot.

Maria nővér intézkedésére a beteghordók felvitték a férfit a hatos kórterembe. Tíz perc sem telt el, és Barato doktor is megjelent, kezében egy ötven milliliteres ampullával. Nagy fecskendővel átszúrta az infúziós palack gumikupakját, kiszívott az oldatból ötven millilitert és helyette az infúziós palackba nyomta a hozott ampulla tartalmát. Kicsit gyorsabb cseppszámra állította az infúziót, és egy széket húzott a beteg ágya mellé. Intett Mariának, hogy üljön le. Mintegy tízpernyi várakozás után a nővér legnagyobb bámulatára a férfi arcának lilásszürke, cianotikus színe előbb sápadttá vált, majd fokozatosan normális lett.

José ráhelyezte fonendoszkópját a férfi mellkasára, jó néhány percig hallgatta a szív működést, majd mosolyogva Maria felé fordult.

- Most csináljunk egy újabb EKG-t, tegyük az előbb készült mellé, és csodát fogsz látni!

Amikor az EKG elkészült, José elővette az első felvételt, és minden elvezetés kardiogramját egymás alá illesztette. Maria hitetlenkedő arccal meredt a papírcsíkokra, mintha nem is ugyanannak a betegnek a felvételét látná. Az orvoshoz lépett és kedvesen átölelte.

- Úgy látszik, csodákra vagy képes! Ez hihetetlen!

- Ez nem csoda, kedvesem, hiszen mint említettem, már hosszú idő óta folytatom otthon a kísérleteket.

- Nem kellene esetleg kicsivel több gyógyszert tenni az infúzióba?

- Jó lenne, de sajnos bizonyos korlátokat nem léphetek át - válaszolta Barato doktor.

- Még nem említettem neked, hogy a hatóanyagban, a convallanon kívül a növény convallamarint és convallatoxint is tartalmaz, ami nem lenne baj, hiszen véleményem szerint ez utóbbi kettőnek köszönhetjük az erőteljes diuretikus hatást. Azonban még egy convallarin nevű szaponin természetű anyagot is találtam benne, amely bizonyos koncentráció felett sajnos hemolitikus hatású, vagyis feloldja a vörösvérsejteket.

- Mondd csak, ezt nem lehet valamilyen módon kiküszöbölni?

- Sajnos, ez ideig hiába próbálkoztam a különböző glükozidák elkülönítésével, nem sikerült. Márpedig a convallarin is glükozida, így benne marad az oldatban. Ennek következtében óvatossá kell lennem, nem emelhetem a dózist.

- Arra nem gondoltál, hogy mégis be kellene vonni a főnököt, és megkérni, hogy engedélyezze a laboratóriumi munkádat? Nem hiszem, hogy az otthoni felszereltséged elegendő lenne...

- Jaj, Maria, mentsen meg az ég ettől! Már mondtam neked, Fontes azonnal lecsapna az ötletre, és ő vinné el a pálmát.

- Mikor nézhetem meg a laboratóriumodat?

- Vasárnap, kedvesem, akkor egyedül leszek anyámmal. Aki vigyáz rá egész nap, tudod, az öregasszony nem lesz ott. Így talán neked is kellemesebb lesz a látogatás. Ha anyám jobb állapotban lesz, mert azt előre soha nem tudhatom, akkor bemutatlak neki... Mint főnővér, épp elég szerencsétlen beteget láttál már...

Alberto Valante hadnagy fölállt, és kinyújtózkodott. Válla, nyaka és háta elmerevedett.

- Még csak közeledek az ötvenhez, de már úgy érzem magam, akár egy nyolcvanéves! Hiába, a rendőri munka kiszívja az ember életerejét is. Rohadt nap volt ez a mai. Semmiféle

eredményt nem tudunk felmutatni Fátima Pombal gyilkosságának felderítésével kapcsolatban...

Ismét előszedte az összes aktát, és először kikereste a rendőrorvos boncolási jegyzőkönyvét. Rövid, tömör összefoglaló volt: az áldozatot bolyhos anyagú textíliával fojtották meg, megerőszakolták, majd felakasztották. Az öngyilkosság kizárt. A halál éjfél és egy óra között állt be. A szakmai részt már nem is olvasta el Valante, mert kívülről tudta.

Elővette a Szent Jakab Szívkórház alkalmazottairól készült feljegyzést és alaposan áttanulmányozta. Gyanúsítható személyt nem talált. Az egyetlen, José Barato, a főorvos helyettese volt, aki - mint utólag visszagondolt rá - meglehetősen közömbösen fogadta az orvosnő brutális gyilkosságát. Azonkívül Fontes doktor mindenkiről jóindulatúan nyilatkozott, az orvosokról és az egész kórházi személyzetről, csak Barato doktorra tett egy fura megjegyzést...

- Összeférhetetlen, bogaras agglegény. Nem való kórházba, zárt közösségbe, de hát van egy támogatója, akire igencsak támaszkodhat...

- Ki lenne az? - kérdezte a hadnagy.

- A kórház tulajdonosa - hangzott a lakonikus válasz. Most így visszaemlékezve, Valante feljegyezte magának, hogy beszélnie kell az illetővel, megtudni, ki is az.

Pedro Barbosa sápadtan, nyúzottan lépett he az ajtón.

- Nem zavarlak, ugye?

- Nem, dehogy. Van valami újság?

- Hát... nem tudom, hogy újság-e, mindenesetre elgondolkoztató. Ma egész nap a kórházban voltam, ahogy megbeszéltük. Igyekeztem mindent megfigyelni, de semmi említésre méltót nem találtam. Csupán egyetlen kis momentumot, aminek valószínűleg semmi jelentősége nincs. Maria főnővér élénk vitát folytatott Luisa nővérral, aki az egyik betegnek Gatti doktornő utasítására Strophantint készített elő infúzióban. A főnővér letolta a fiatal teremtest, hogy majd ő mindent elintéz. Luisa kicsit felkapta a vizet, és rászólt a főnővérre, hogy Gatti doktornő utasítását mindenkinek be kell tartania. Végül szó szót követett, és Maria közölte beosztottjával, hogy panaszt tesz Luisa nővér ellen Barato doktornál. Mire a lány pulykavörösen odakiabált a középkorú asszonynak: "Ez remek! Mindenki tudja, Maria, hogy a főorvos-helyettes az ágyban beszélte meg a kórház ügyeit!" Hát ennyi volt az egész, de azt hiszem, a nyomozás szempontjából ennek nincs jelentősége. Látszatra a főorvos-helyettes és a főnővér közömbösek egymásnak.

- Pedro, ez így természetes. Gondolom, mindenki tud a kapcsolatukról, ha ezt a folyosón Luisa így odavágta a főnöke szemébe. Ennek valóban nincs köze az ügyünkhöz. Azt hiszem, e pillanatban semmit nem tehetünk. De sajnós újabb bűnügy is akad. Ma délután négy óra tájban a Central National Bank egyik fiókjában, tudod, a Rua de Palma és a Graca-negyed sarkán van, a régi mór házak között; rablási kísérlet történt. Az egyik pénztárosnak sikerült megnyomnia a riasztócsengőt, így a rendőrség elfogta a tetteseket, de azok belelőttek az örbe, aki a mentőkocsiban meghalt. Már kihallgattam a díszes társaságot, amely négy pasasból áll, és mindegyik büntetett előéletű. Nézd át az anyagokat, és reggel korán folytasd a kihallgatásukat. Aztán átadjuk az ügyészségnek, nem hiszem, hogy ezzel sok gondunk lenne, egyértelmű az ügy, bankrablás és emberölés.

- Akkor nem is folytatjuk az orvosnő gyilkosságának felderítését?

- Most nem - válaszolt a hadnagy. - Annyi ügyünk van, azokkal is foglalkoznunk kell, az alvilág élete nem áll meg... De azért figyelünk a Szent Jakab kórházra.

Amikor Valante beosztottja kiment, a hadnagy eldöntötte, hogy a már hetek óta ígért

látogatását valóra váltja. Anyja és húga Lisszabon mellett élnek, Odivelasban. Kocsival könnyen megközelíthető, mindössze 16 kilométerre van a fővárostól, és az autópályát nemrégiben építették meg. A férfi elmosolyodott, mikor eszébe jutott gyermekkorra, amikor az utcasarkokon árulták a lekvárral és tökkel töltött süteményeket. Még ma is híres ez a kisváros az édességeiről, csak most modern cukrászdák, kávéházak kínálják Odivelas csemegéit. Valante elrakta az íróasztalán lévő iratokat, majd fáradt léptekkel lement a garázsba, és saját kocsijával elindult a városból kifelé. Amikor mintegy félórai autózás után megérkezett gyermekkori házukhoz, szívét ismét melegség járta át. Nagyon szerette anyját és húgát, bár igen kevés időt töltött velük. Többnyire csak az ünnepnapokon látogatott haza, de mindketten megértették, hogy Alberto foglalkozása egész embert kíván.

A Szent Adorján templomban éppen hét órát harangoztak, amikor a hadnagy belépett a kertkapun. Anyja és testvére szapora léptekkel jött elé, s szinte megfojtották ölelésükkel.

- Drága kisfiam, csakhogy látlak! Gyere, mesélj, mi történt! Rosa, te készíts valami vacsorát Albertónak, a hűtőben van hideg báránysült, salátát is vegyél elő.

A hűvös, szép, tágas ebédlőben az asztal köré ültek, s Alberto mesélt nekik. Mindketten rajongva csüngtek a férfin, s a hadnagy tudta, hogy amit anyjának és húgának elmesél, az olyan, mintha egy kőszobornak mondaná el. Soha, senkinek nem beszélnek Valante ügyeiről, meghallgatják, aztán amikor magukra maradnak, ketten részletesen megtárgyalják a hallottakat. Volt már olyan is, hogy Valante hadnagyot ötleteikkel segítették. - Hiába - gondolta már többször is a férfi -, néha a kívülállók jobban észreveszik az apró dolgokat, mint aki a sűrűjében van.

Most is beszámolt a Szent Jakab Szívkórházban történt gyilkosságról, s azzal fejezte be, hogy e pillanatban nem tudnak továbblépni, mert semmiféle kapaszkodójuk nincs.

Közben Rosa elkészítette a vacsorát, amelyet kiegészített fokhagymás hallevevel is.

- Mondd csak, Alberto - kérdezte az anyja -, Barato doktor is ott volt, amikor a bűnügy történt?

- Nem, dehogy. De te honnan ismered az orvost?

- Ejnye, ejnye, Alberto, hát elfelejtetted?

- Mit? Miről beszélés?

- Néhány évvel ezelőtt José Barato itt, Odivelasban vett egy házat, ahol az anyjával lakik. Naponta jár be Lisszabonba, nagyon szolid életet él. Beteg az anyja, de hogy pontosan mi a baja, azt nem tudom. Soha nem jár az utcán, egy idős asszony ápolja. A szóbeszéd azt tartja, hogy José feláldozza életét az anyjáért, mert már jól benne van a korban, de fiatalasszony még nem került a házhoz. Tudod, milyen ez a kisváros, itt az embereknek az egyetlen szórakozása a rádión és televízión kívül a pletykálgatás. Én is a piacon hallottam Baratóról. Néhány alkalommal pedig láttam, amint kocsijával elhajtott a házuk előtt, amikor éppen a rózsákat metszettem. Ezzel persze nem sok segítséget nyújtottam neked, Alberto, de talán egyszer meg kellene látogatnod őt, itt a házában. Ne hallgass rám, lehet, hogy ez buta ötlet. Hiszen olyan jóra való, rendes embernek látszik, aki az életét a gyógyításnak és idős anyja ápolásának szenteli.

- Anyám, Barato doktor olyan fehér, mint a frissen esett hó, mármint a bűnügy szempontjából. De hagyjuk ezt, majd csak elkövet valami hibát a gyilkos...

- Ejnye fiam! Ha nem találjátok meg a tettest, mindig ezt mondjátok, aztán maradnak a felderítetlen ügyek. Ja, még az is eszembe jutott, ahogy beszélgetünk, hogy az orvos anyját az idős nő ápolja és...

- Ezt már mondtad mama.
- Jó, jó tudom, de az az asszony néma!... Soha senkinek nem sikerült vele szóba elegyedni, ha köszönnek neki, csak megbiccenti a fejét. Vásárolni sem szokott. Érdekes, ez eddig eszembe sem jutott... de furá... furá... az igen elfoglalt doktor vásárol...
- Ennek így nincs sok értelme. Lefekszem, fáradt vagyok. Ugye nem zavarja meg a nyugalmatokat, ha felmegyek a szobámba?
- Várj, Rosa áthúzza az ágyat. A múltkor, amikor itt aludtál, elfelejtette.
- Ugyan, hagyd, mama. Reggel korán indulok vissza Lisszabonba, rengeteg a dolgom.
- Nem baj, ha korán még el, de kérlek szóljál be nekem. Amíg borotválkozol, főzők egy kávét. - Megsimogatta a férfi arcát, s szeméből gyengédség sugárzott.

Paula felhívta az ügyvédi irodát, ahol megerősítették a levélben foglaltakat. Abban is megállapodtak, hogy egy hét múlva utazik Rióba, mert számos papírt alá kell írnia.

- Ha a repülőjegy rendben van, azonnal feladok egy táviratot - fejezte be a beszélgetést az orvosnő. Lassan felállt, és átment Fontes szobájához. Kopogott, majd belépett. - Zavarhatlak egy csöppnyit?
- Gyere, drága Paula! Olyan sápadt vagy, csak nem történt valami baj az osztályon?
- Nem, dehogy. Csak éppen most beszéltem a Riói ügyvédi irodával.
- Na és?
- A levél igaz, vagyonos nő lettem... - suttogetta maga elé.
- Miért olyan nagy baj ez? Mikor akarsz utazni? Gondolom, oda kell menned.
- A jövő hétre megrendelem a repülőjegyet. Remélem, két-három nap múlva ismét itt lehetek. Ugye engedélyezed a szabadságomat?
- Ez nem is lehet kérdés. Nagyon várlak vissza, Paula! Okosan intézz el mindent. Tudod már, pontosan mi került a birtokodba?

- Lényegében csak annyit tudok, amennyi a levélben áll. De most megyek és megnézem Adrian Gontrát. Ma az első nap, hogy elkerült az intenzív szobából. Úgy örülök, hogy végre jobban van, most már én is őszintén bízom benne, hogy talpra áll. Gondolom, a délelőtti leletei már megvannak, megyek és átnézem azokat.

Ahogy Gatti doktornő belépett a hatos számú egyágyas szobába, azonnal észrevette, hogy a férfi már ül az ágyban, és olvas valamit.

- Nagyszerű, nagyszerű! Üdvözölte a doktornő. - Csak arra kérem, még ne erőltesse meg magát. Most először megnézem a leleteket, aztán kicsit beszélgethetünk. - Ezzel az ölébe tette a már meglehetősen vastag kórlapgyűjteményt, és kiszedte belőle a legfrissebb adatokat.
- Hát igen, ügyvéd úr, valóban nagyon szépen javul, azonban az SGOT-ja még mindig hetven, a vérsüllyedése pedig nyolcvan milliméter! Egyszóval még nincs teljesen túl a betegségen. Tudja, én magamban türelempróbának nevezem az infarktust, hiszen aki bírja türelemmel, rendszerint meggyógyul, aki nem, az meghal. Persze, jó adag szerencse is kell hozzá, hiszen van, akit az első roham elvisz. Önnek különösen nagy szerencséje volt, hiszen ha akkor rögtön nem szállítják be hozzánk, valószínűleg... nem lenne módunk beszélgetni... Most nagyon vigyáznunk kell a gyógyszerelésére, úgy látom, a Syncumar-szintje is szépen beáll, ezt azonban még legalább fél évig szednie kell. Gyakorlatilag ezzel a gyógyszerrel gátoljuk meg az újabb infarktus kialakulását, hiszen ez alvadásgátló. Kérem azonban, bármit hoznak is a hozzátartozói, barátai, nagyon szigorúan tartsa be a diétájára vonatkozó előírásainkat! Higgye el, ez a másik kulcs a gyógyulásához.

- Doktornő, árulja el, mikor kelhetek fel az ágyból?

- Ez elsősorban a javulásától függ, de ha így halad, őszintén remélem, hogy talán már a jövő héten.

- S mikor dolgozhatok?

- Kérem, kérem - mosolygott rá kedvesen Paula. - Ne legyen türelmetlen, az még egy kicsit odébb lesz. Már annak is örülnie kell, hogy az ágyban olvasni tud. Még este visszajövök és megnézem, ügyeletes vagyok. Ha bármire szüksége van, csöngessen a nővérnek, de én is itt leszek.

Vasárnap reggel szikrázó napsütésre ébredt Maria Adan. Szokása szerint azonnal kiment a konyhába, és készített magának egy jó erős kávé.

- Micsoda ígéretes nap a mai - gondolta vidáman. - Végre megismerhetem José anyját, és megláthatom a házat, ahol él. Milyen jó, hogy részletesen elmondta, merre menjek a kocsimmal, mert Odivelasban még soha nem jártam. Most délelőtt alig van forgalom a fővárosban. Azt mondta José, az egész útra bő fél órát szánjak.

Ránézett az órájára, bement a fürdőszobába, majd készülődni kezdett. Hosszan fontolgatta, mit is vegyen fel, aztán rájött, hogy a legjobb lesz, ha fehér vászonkosztümbe öltözik, az elegáns és egyben szolid is, megfelelő egy vasárnap délelőtti látogatáshoz. - Vajon az anyja mit szól majd hozzám? - Maria elmosolyodott, amikor indulás előtt még egyszer megnézte magát a tükörben. - Remélem, nem lesz ellene kifogása, hogy orvos fiacskája főnövért vegyen feleségül.

Amikor a kis Fiattal elhagyta a városközpontot, ahol a lakása volt, a huszonhatos autóbusz vonalát követte egy darabig, majd a Benfica stadion után eltért Luz és Carnide elővárosba. Megállapította, hogy José remekül írta le az utat, percekben belül az autópályán lesz. Ekkor észrevett egy virágüzletet. Eldöntötte, hogy egy szép fehér rózsacsokrot visz az orvos anyjának. - Milyen jó, hogy itt ez a bolt. Az autópályáról már nehéz lett volna letérni.

Amikor megérkezett a kisvárosba, meglepődve tapasztalta a tisztaságot, rendezettséget, megcsodálta a fehér házak körül lévő gyönyörű kerteket. Azonnal megtalálta a Szent Adorján főtemplomot, majd a második utcán balra fordult, és máris felfedezte a megadott házsámat. Leállította kocsiját, és mielőtt becsöngetett, egy pillantást vetett a kertre, amely ápolt volt, látszott, hogy szorgos kezek naponta gondozzák a fűvet, a virágokat, a bokrokat, A csengetésre José Barato mosolyogva jött ki az egyemeletes házból.

- Helló! Már nagyon vártalak, drága Maria. Parancsolj, fáradj beljebb. Gyere, először megmutatom a kert hátsó részét, gyönyörű... csodálatos! - A főnövér a gyöngyvirágerdő láttán megborzongott... Ismét eszébe jutott, hogy mi van akkor, ha Barato téved, és a növény nem elég hatásos, a beteg pedig nem kap Strophantint. Már százszor is végiggondolta ezt a lehetőséget, aztán mindig elhessegette magától a képtelen feltételezést. José kiváló belgyógyász, ő tudja, mit tesz - ezzel nyugtatta magát most is. Majd azt vette észre, hogy a férfi átöleli.

- Látom, elmerengtél a virágok pompáján. Hátrább van egy melegházam, ott is illatoznak a gyöngyvirágok. Nagy mennyiségre van szükségem, különösen most, hogy te is segítesz, drágám. Gyere, menjünk fel anyámhoz.

- Mondd csak, José, ilyenkor nincs vele az ápolónő, aki egész nap vigyáz rá?

- Nem, nem, vasárnap én látom el szegénykémet. Remélem, mielőbb felépül...

- Még soha nem mondtad, valójában mi a baja édesanyádnak.

- Hát... hát... kisebb idegkimerülés... depressziós időnként... de nem veszélyes...

Amikor felértek az első emeletre, José benyitott egy sötét szobába, ahol az ágyban ősz

hajú, idős nő feküdt. Az éjjeliszekrényen lévő kislámpa sárgás fénnel vonta be, s arca olyan volt, mintha viaszból lenne.

- Ne menjünk be, Maria, úgy látszik, elaludt. Majd később, drágám.

Éppen kifelé kezdte tolni az ajtóból az asszonyt, amikor az ágyban fekvő nő megszólalt:

- Visszajöttél! Visszajöttél! Tudtam én, kedvesem! Évek óta várlak! Nemhiába! Gyere, szeretnék megölelni, úgy, mint régen! Te vagy az én drága kis gyöngyvirágom! - Majd hirtelen felült az ágyban, és a közeledő Mariára kiáltott: - Te szipirtó! Megrontottad a fiamat! Látni se akarlak! El kellene égetni, mint egy boszorkányt!!!

Maria kirohant a szobából, s a megrázkódtatástól szinte lerogyott az ajtó melletti székbe.

- Várj rám egy percig - szólt José -, nem tudom, mi van vele. Mindenesetre adok neki még egy nyugtatót... - Amikor néhány pere múlva a földszinti dolgozószobában italt készített a férfi, megpróbált közömbösen szólni.

- Ne tulajdoníts nagy jelentőséget az egésznek, csak ismét depressziós lett...

- Nem, José! Ahogy én látom, ez nem depresszió. Zárt intézetben lenne a helye!... Persze én nem vagyok ideg orvos, de abban biztos vagyok, hogy nem enyhe idegösszeomlásról van szó... Miért tartod itthon? Legalább egy idegkórházba vihetnéd...

- Ugyan, szó sem lehet róla! Remekül megvannak Egész héten az ápolóval, az is hozzá hasonló korú, és úgysem tud beszélni... néma...

Maria a látottaktól és a hallottaktól annyira megdöbben, hogy egy hajtásra megitta a kitöltött konyakot. Még bort is csak nagyritkán ivott, így aztán pillanatok múlva érezte, hogy az ital átmelegíti, s a szorongása is oldódik.

- Maria, jó lenne, ha megbeszelnénk, mikor jelentjük be a kórházban, hogy összeházasodunk. Gondolom, neked át kell majd menned egy másik kórházba, természetesen segíték majd állást keresni számodra. Amilyen utálatos alak Fontes, nem fogja engedni, hogy férj és feleség együtt dolgozzon. Ismered, milyen lehetetlen természete van. Az bezzeg nem zavarja, hogy a tisztelt rokona, drágalátos unokahúga ott belgyógyász, ahol ő a főnök.

- José, ne haragudj, de egyelőre halasszuk el a házasságunkat. Nem is volt szó közeli időpontról, várjunk még...

- Csak nem anyám rémített el? Ugyan, ne butáskodj! Semmi az egész, jól kijöttök majd egymással. Egyébként sem lesz sok közöd hozzá, hiszen ő egész nap alig tud magáról... - A férfi akaratlanul is elszólta magát.

- Úgy! - emelte fel az asszony a hangját. - Tehát te is tudod, hogy itt nem depresszióról van szó, hanem esetleg skizofréniáról, vagy egyéb súlyos idegbetegségről! Erről nekem nem szóltál!

Ebben a pillanatban velőtrázó sikoly rázta meg a házat, majd léptek dübörgése közeledett.

- Várj itt meg, átviszem a szobájába. Úgy látszik, egyetlen órára sem maradhat szabadon...

- Hát van másik szobája is?

- Hogyne, ha már mindent tudni akarsz, rácsokkal felszerelve az ajtón és az ablakon...

Amikor Maria egyedül maradt, észrevette, hogy még a dolgozószoba ablakán is erős rácsok feszülnek. Kiment a folyosóra, s benyitott az onnan nyíló konyhába. Szinte lépni sem tudott az ijedségtől, mivel ott is rácsok meredeztek az ablakon. - Te jószágos ég. Mibe

keveredtem! Hiszen ez kész bolondokháza. Miért nem mondta el José mindezt? Talán ha előre felkészít a látványra... - Aztán megállapította magában, hogy akkor sem tudná vállalni ezt a fajta életet, ha... Közben a férfi visszaérkezett, s látta, hogy Maria a konyhaajtóban áll, mint aki megbénult...

- Ezeket a rácsokat csak a biztonság kedvéért szereltetem fel, de ha majd te is itt laksz velem, leszedem, rendben? - Igyekezett egy mosolyt kicsikarni magából, ami igencsak félresikerült. Az orvos látta a nővéren a félelmet és a megrázkódtatást. - Rendben van, ne dönts a jövőnkéről... Ha akarod, elkísérlek a kocsidhoz... Látom, menni akarsz...

A férfi elmerülten nézte a fotókat. Bekapcsolta a magnetofont. Az első másodpercben csak recsegés hallatszott, majd hörgés, sípolás, ahogy a tüdőből kiment a levegő. - Hát ez nem valami sok - állapította meg. Máskor kicsit tovább kellene húznom a fojtogatást, így később alig hallom vissza... pedig újra akarom látni, hallani, anélkül nem ér az egész semmit. A fotók sem sikerültek elég jól... elkapkodtam... Sebaj, legközelebb jobban előkészítem a dolgot. Talán a következő nőt máshonnan kellene szerezni. Bár, ha már itt van ez a remek lakás, amit direkt ezért vettem ki... - Az öregasszonynak nem tűnik fel, hogy hetenként csak egyszer-kétszer jön ide, hiszen utazónak adta ki magát. Mulattatta az ötlet, hangosan felnevetett. Egy utazó ugyanis állandóan úton van. Töltött magának egy pohár sört, és kikapcsolta a magnetofont.

Behunyta a szemét, és visszaidézte a múltat. Egy eldugott kis hegyi faluban látta meg a napvilágot. Apja fiatalon meghalt, anyjára öt éhes száj maradt. A gyerekek közül ő volt a legidősebb, éppen tizenhárom éves. Az iskolában szerették, könnyen tanuló, gyors észjárású fiúnak mondta tanítója. Egy szép napon nekivágott a nagyvilágnak. Szerencséje volt, egy Colares nevű mezőgazdasági kisvárosban a tanító és családja befogadta. Elvégezte a ház körüli munkákat, tanulhatott, iskolai végzettségéről bizonyítványt is szerzett. A tanító és felesége családtagként bántak vele.

Mire a fővárosba került, már szinte teljesen elhagyta egykori tájszólását, testileg jól fejlett, mutatósnak mondható ifjú vált belőle, akit mindenütt szívesen fogadtak, hiszen olyan kedves, készséges volt. Merész tervei a továbbtanulásról, a meggazdagodásról mégis hamar szertefoszlottak. Sok kilincselés után végül az árva gyerekek intézetében sikerült munkát és egy parányi, de önálló szobában szállást kapnia. Ott történt a baj.

A városkában, ahol élt, tizennyolc éves korától volt dolga lányokkal. Közéledését mindig szívesen fogadták, de számára a testi szerelem nem szerzett valami nagy örömet, ezért nem igényelte túl gyakran. Azt gondolta, a szexnek csak a regények lapjain és a filmekben van olyan jelentős szerepe, mint mutatják, de a földön járó embernek sok más dolog fontosabb.

Az intézetben voltak nagyobb lányok, tizenhat éves, érett nőnek látszó, köztük szépek, csúnyácskák, dundik, karcsúk, és többen közülük szinte felajánlkoztak neki, hancúrozva provokálták férfiasságát. De neki éppen az az egy kellett, aki tőle is, mástól is őrizte magát. Szép volt, sudár, mindig tiszta, kedvesen mosolygó, mégis megközelíthetetlenül távoli.

A véletlen nyújtott alkalmat céljának eléréséhez. Valamilyen nyári ünnepnapon kirándulni vitték az intézeti gyerekeket. Az egyik nevelő őt is elhívta, hogy segítsen összetartani a kisebbeket, meg ő maga is hadd szórakozzon.

Néhányadmagával egy kies erdei úton indult el, távolodva a többiektől. A kis külön csapat létszáma is fokozatosan csökkent, végül egyedül maradt választottjával - mert önkéntelenül mindvégig ügyelt, hogy a közelében lehessen. "Ó" koszorút font, elvarázsoltan

kereste a szép, színes virágokat, és csak ment, hajolgatott, valósággal táncolt a fák között nem is nézett hátra. Utánament, a lány szaladt előle, futva-lihegve elérte, percekig viaskodtak. Az ellenkezés megrészegítette a fiút, nem hallott, nem látott, azt sem vette észre, hogy a kapálódzó hajadon erősen beütötte fejét egy kiálló sziklába, csak azt tudta, hogy neki az alatta ficáncoló test kell, nézte a fájdalomtól eltorzuló szép arcot, hallgatta a kín sikolyait, de ő már nem tehetett mást, behatolt az érintetlen lánytestbe, és közben a gyönyörnek olyan magaslatait és mélységeit élte át, amilyenről a regényírók, filmrendezők csak álmodhatnak.

Az eszméletlen gyereklányt magára hagyta, soha többé nem ment az intézet tájára, újra vidéken húzta meg magát egy ideig. De attól a naptól kezdve érezte, ő nem azért jött a világra, hogy dolgozzon, éppen csak legyen, ő, ha elég ügyes, okos és körültekintő, elérheti a neki kijáró mennyei élvezetet.

Szívós volt, kitartó és szolgálatkész, felvergődte magát egy elfogadható szintre, és akkor látott hozzá új életének előkészítéséhez. Nem kevés fejtörés, utánjárás, a megfelelő feltételek kialakításának sok-sok gondja előzte meg, hogy most itt tart. Igaz, a vágyott élvezetnek még az elején van, alig kóstolt bele. Kurvát pénzért, de nőt még önmagáért is kaphatna, amennyi hajaszála van, vagy még annál is többet, de neki már csak az erdőben megismert gyönyör kell, s ahhoz ő választja ki partnerét.

Az első válóperi tárgyalás simán zajlott le. Előre megállapodtak az anyagiakban. Antonio megtartotta a műteremlakást, s ennek fejében Ursulának átadott hárommillió escudót. Az asszony semmiféle más anyagi követelést nem támasztott, miután a férfi további egymillióval is hozzájárult leendő otthonának berendezéséhez. Megállapodtak, hogy Ursula egy héten belül elhagyja a közös otthont.

Most, ahogy az asszony már a harmadik kiadó lakást tekintette meg, megállapította, hogy nehéz lesz olyat találnia, amely megfelel neki. Érezte, hogy elfáradt, ezért leült a gótikus stílusban újjáépített Szent Ferenc templom előtti padra. Elgyönyörködött a homlokzatát nézegetve, amely a híres Mánuel-stílust adta vissza. Majd pillantása a téren álló Tengerész Henrik szobrára esett. Elővette a hirdetési újságot, és újabb lakáscímet jelölt meg. Elszívott egy cigarettát, aztán felállt, és gyalog indult a legközelebb eső helyre. Lesétált a tipikusan portói hangulatú Rua de Reboléiran, aztán balra fordult, s megérkezett a "folyóparti térre", s máris lent találta magát a hangulatos óvárosban, ahol a szűk, keskeny utcák magas, egymáshoz ragasztott házai tekintettek a zöldesen hömpölygő Douróra.

A halpiacot elhagyva megtalálta a kijelölt címet. A kétemeletes házról Ursula első pillantásra megállapította, hogy gyönyörű azulejával díszítették falait. Ahogy közelebb ment, látta, hogy az épület legalább százéves lehet, de nemrég tatarozták, s kellemes benyomást kelt. Felbandukolt az első emeletre, és az újságban megadott névnel becsöngetett. Szimpatikus arcú, idősebb asszony vezette fel a második emeletre. Keskeny falépcsőn mentek, s a folyosókon mindenütt csempedíszek, azulejók voltak a falakon, amelyek harmonizáltak a mennyezet tapétájával.

- Parancsoljon, fáradjon be! - A hölgy kinyitotta az előszoba ajtaját. Ursula ahogy belépett, azonnal megragadta a lakás hangulata, amely tiszta volt, s remekül felszerelt. A konyhában nemcsak mélyhűtő és hűtőszekrény volt, hanem mosogatógép is beépítve. A fürdőszobában kék-fehér mintás csempe borította az egész falat, sőt a mennyezetet is. A két szoba üres volt, s amikor Ursula kilépett a minibalkonra, a rakpart nyüzsgése azonnal megragadta.

Néhány percnyi gondolkodás után döntött, és egy évre kivette a lakást.

- Csak néhány bútort hozok - szólt az asszonyhoz -, a beépített szekrények megfelelőek.

- Hát persze, kedveském - válaszolt az idős hölgy. - Esetleg háromhavi bérleti díjban előre megállapodhatnánk, aztán kötnénk szerződést. Az ügyvédem, családunk régi barátja szokta nekem elkészíteni. Tudja, a házamban csak ez az egyetlen üres lakás, a többi nyolc mind jó néhány évre elkelt. Még annak idején a dédnagyapám építette ezt a házat a családnak, s azóta többször is rendbe hozattuk. De gondolom, ez látszik rajta.

Lementek a tulajdonos lakásába, ahol kávézás közben megbeszélték a részleteket. Megállapodtak, hogy miután Ursula másnap vásárol néhány bútort, két napon belül beköltözik, előre kifizetve a háromhavi bérleti díjat.

Mikor elhagyta jövődöbeli otthonát, amelyet azonnal megkedvelt, elindult a belváros felé, hogy megvásárolja a szükséges bútorokat. Eldöntötte, hogy nem vesz sok holmit, inkább arra törekszik, hogy azok egyezzenek a ház és a lakás hangulatával. Este nyolc órára ért haza, kimerülten, fáradtan, de megnyugtató érzés volt, hogy a legfontosabb cikkeket megvette. Ahogy belépett a hallba, ott találta Don Carlost, amint újságot olvasott, és közben halkán szólt a televízió. Ursulát azonnal hatalmába kerítette a bosszúság.

- Hát már soha nem szabadulhatok meg ettől a piócaalaktól? - gondolta.

- Jó estét, uram, Antonióra vár? Hogy tudott bejönni?

- Jó estét, kedves Ursula. Antonio engedett be. Egy barátnőmről készít vázlatokat a műteremben, őt várom. Talán hallott már a híres fado-táncosnőről - a férfi szeme megcsillant -, Isabel Santanáról. Róla készít majd portrét a volt férje. - Az utolsó szavakat kihangsúlyozta.

Ursula mérgében kivágta a műterem ajtaját, s megdöbbenésében szinte földbe gyökerezett a lába. A fiatal nő a földön feküdt, s látszott, hogy Antonio szenvedélye megnyitotta az extázis felé vezető utat. Isabel ajkát mély sóhaj, majd kiáltás hagyta el. Mindkettőjüket mintha acélgyűrű szorította volna össze, a két test egymáshoz simulása forró és lüktető volt, amint elértek együtt a vad szerelmi aktus tetőfokára. Mindez csupán másodpercekig tartott, de Ursula nem tudott szabadulni a látványtól. Észre sem vette, hogy Carlos a háta mögé lépett, s a jelenet láttán egy pillanat alatt a felháborodás és a megfontolás viaskodott benne. Az utóbbi győzött. Az elmúlt évek tapasztalata megtanította, hogy a szemet szemért elv a veszteseké. A bosszúvágy pontosan megmutatja az ember Achilles-sarkát. Carlos azt is tudta, ahol egyszer sérülést szenved, ott újból fájdalmat okoznak, ezért képes volt elviselni most is, hogy a műteremben megalázták, s a mélyről feltörő fájdalmat is végigszenvedte. Isabel sokat jelentett a számára, halálosan és végzetesen beleszeretett a táncosnőbe, most még nem kívánta elveszíteni! Ezért Ursula vállát átölelve kifelé húzta az ajtóból. A szeretkező pár az egész jelenetből semmit nem érzékelt, mert az extázis mélysége és vad őrzöngése nem engedte el egymástól a két testet...

A hallban Carlos italt töltött az asszonynak, s így szólt:

- Tudja, sokat tapasztaltam már az életben, és el lehet viselni a fájdalmat, de elfelejteni soha nem szabad! Én eddig az ellenfeleimnek nem egyszerűen visszavágtam, hanem keresztülléptem rajtuk, s csak akkor csaptam le rájuk, amikor már nem gondoltak rá. Ursula, vágni tudni kell... a megfelelő pillanatra vágni... Sokszor előfordult már az életemben - folytatta -, hogy ellenségeimet megette az irigység sikereim láttán. Azonban én csak akkor csaptam le rájuk, porig alázva őket, amikor már ők is tudhatták, hogy ki tette tönkre őket. Persze a látvány most túl friss magának, és nagyon megrázta. Ugye? - fordult az asszony felé.

- Nézze, az igaz, hogy éppen válófélben vagyunk, s napokon belül elköltözöm innen,

de azt nem tétéleztem fel, hogy Antonio ilyen gyorsan vigasztalódik...

- Ne keseredjen el. Antonio mindig is nagy nőbolond volt. Barátnői állandóan körülötte lebzseltek, s erre kellett neki az a rengeteg pénz is, amit a másolásokért kapott.

- De hiszen ő soha nem másolt, mindig a saját festményeit állította ki és a tájképek...

- Ne is folytassa, jobb, ha a részleteket nem ismeri! De a maguk házassága csak idő kérdése volt, hogy felbomoljon. Két év hosszú idő, és ahogy én tudom, látszatra jól éltek, mert Antonio remekül leplezte káros és főként pénzigényes szenvedélyeit. De maga, Ursula, mint mondják, tehetséges grafikus és fotóművész. Meglátja, rövidesen elfelejtí ezt a házasságot. Én a maga helyében elutaznék egy kicsit valahova... mondjuk Lisszabonba. Járt már ott?

- Nem, nem. De most annyi változás áll előttem, nem hiszem, hogy szerencsés lenne itt hagyni az új lakásomat...

- Ne is folytassa. Ez a legjobb alkalom, berendezkedik, aztán beül a kocsiba, és egy hétre elutazik.

Ursulán látszott, hogy erősen törí a fejét, gondolkozik a férfi ötletén. - Talán az lenne a legjobb kikapcsolódás számomra - töprengett magában, amikor Carlos ismét megszólalt.

- Ha elfogadja, tudnék magának segíteni...

Az asszony nem válaszolt, csak mereven maga elé nézett.

- Tudja a pénzvilág az én otthonom, így a fővárosban is van számos érdekeltségem. A többi között egy kórház van a tulajdonomban.

Ursulán látszott a meglepődés.

- De hát maga nem orvos?

- Na és? Kiváló szakembereket alkalmaztam, akik remekül vezetik a szív-kórházat, sőt a főorvos helyettese, José Barato gyerekkori cimborám.

- Miért nem ő a főorvos?

- Mert teljesen nem bízom meg benne. Szóval arra gondoltam, hogy felmehetne Lisszabonba, megkereshetné őt, majd gondoskodik a maga szórakoztatásáról, hogy minden szépet lásson.

- S ha nem ér rá a doktor?

- Ugyan már, én mindent elrendezek. Mondjuk mához egy hétre indul, és ha van kedve, két hétig marad. Rendben van? Így beszélem meg...

- Miért teszi mindezt?

- E pillanatban hadd maradjon ez az én titkom.

Észre sem vették, amikor Isabel Santana és Antonio beléptek a hallba.

- Milyen elmerülten beszélgettek. Elkészítettem a vázlatokat, holnap korán reggel megkezdjük a munkát. - Próbált higgadtan viselkedni Antonio, akinek szeme és egész mozgása is elárulta az átélt gyönyör beteljesülését.

- Ugye megengeded, drága Carlos, hogy holnap egész nap itt maradjak? Csak este gyere értem. Nem jó, ha itt rostokolsz, zavarod a fesztelen munkát - szólalt meg Isabel.

Az idősödő férfi arcán a keletkező vörös folt egyre terjedt, amit a szerelmesek nem, de Ursula észrevett. Aztán egy szemvillanásnyi idő múlva a férfi szeme összeszűkült, szíve meglódult, keze ökölbe szorult. Majd legyőzte magát és féktelen haragját, s nyájasan szólt.

- Holnap egész nap üzleti tárgyalásom lesz. Majd nyolc órakor érted küldöm a kocsit, jó lesz így, Isabel? - A lányhoz lépett, szoroson megfogta a karját. - Most indulunk!

- Jaj, ne szorítsd úgy a karom, fáj - nyafogott a táncosnő, de Carlos mit sem törődve vele, maga után húzta kifelé.

Amikor Ursula és Antonio kettesben maradtak, az asszony az első pillanatban úgy érezte, kötelessége elmondani volt férjének, hogy Carlos meglátta őket, s bosszút fog állni mindkettőjükön. Aztán mégsem szólt, mert erősebb lett benne a megaláztatás érzése, mint a segítő szándék. - Végeredményben felnőtt ember, tudja mit csinál, s ha igaza van Carlosnak, akkor engem is füvel-fával megcsalt. Ma már mi közöm hozzá? Semmi! - Így adta meg saját maga a kérdésére a választ. Aztán nem törődve Antoniával, kiment a konyhába, és vacsorát készített, de csak egy személyre.

Julia Melai keze tele volt a betegektől levett vérmintákkal, amikor a vizsgálóból felszóltak a nővérszobába:

- Most hoztak be egy beteget, kérjük, sürgősen intézkedjenek. - Julia szólt Barato doktornak, aki azonnal lement a földszinti vizsgálóba. A beteg húsz év körüli, fiatal lány volt, arca sápadt, légzése szapora. A mentőorvos néhány szóval ismertette, hogy a beteg az áruházban, ahol dolgozik, hirtelen lett rosszul, eszméletét veszítette. Mikor kiérkeztek hozzá, az orvos erős vérnyomáscsökkenést, 100/60 körüli értékeket mért. Az EKG-leletet is figyelembe véve akut cardiogen-sokkot valószínűsített, és mielőbb igyekezett vele a kórházba eljutni. Barato figyelmesen végighallgatta kollégája beszámolóját, míg Julia nővér újabb EKG-t készített.

- Úgy tűnik, igaza van a mentőorvos kollégának. Egyetlen dolog szól ellene, a beteg kora. Ilyen fiatalon én még nem láttam cardiogen-sokkot.

Julia nővér egy infúziós palackkal tért vissza, zsebéből Strophantin-ampullát vett elő.

- Mennyit tegyek az infúzióba, egy vagy két ampullát?

José Barato akkor vette észre a nővért. Dühében szinte ráüvöltött:

- Mióta írja elő egy nővér a beteg gyógykezelését?!

- Bocsánat, doktor úr, de közel ötvenéves vagyok, és mióta elvégeztem az ápolónőiskolát, belgyógyászatban dolgozom. Tehát pontosan tudom, hogy ebben az esetben az orvos infúziót és Strophantint fog adni. Tessék elhinni nekem, én csak segíteni akartam.

Barato összeszedte gondolatait, nyugalmat erőltetett magára, s így szólt:

- Hozzon kérem néhány ampulla morfint, az infúziót közben én elintézem.

Amikor egyedül maradt, zsebéből elővett egy ötven milliliteres ampullát, fecskendővel belejuttatta az infúziós palackba, míg az asztalon heverő Strophantin ampullákat zsebre vágta. Mikor Julia nővér visszatért, már csak azt látta, hogy az infúzió nagy cseppszámmal megy a beteg vénájába...

Mintegy negyedóra telt el, azonban a javulás legkisebb jelét sem észlelték, annak ellenére, hogy Barato doktor már három ampulla morfint is beadott vénásan a fiatal nőnek.

- Doktor úr! Doktor úr! Én úgy látom, egyre cianotikusabb lesz ennek a fiatal teremtnének az arcszíne. Mit tegyünk?

- Sajnos én is látom. Szerintem valóban cardiogen-sokkja van és lassan felborul a myogén pumpateljesítmény. Gondolom, az egyetlen lehetőség egy aorta coronáriás by-pass lenne, azonban ehhez komplett szívsebészeti osztályra lenne szükség. Egy áthelyezést pedig nem élne túl...

Hirtelen a monitoron pitvar-fibrilláció félreismerhetetlen remegései futottak át, miközben a készülék éles sívításokat hallatott.

- No még csak ez hiányzott! Már fibrillál is - morogta Barato doktor. - Az igazság az, hogy meg kellene próbálni defibrillálni, de nem merem megkockáztatni ebben az állapotban. - Szavait a monitor egybefüggő, folyamatos sípolása nyomta el, jelezve, hogy a szív megállt.

- Úgy tűnik, doktor úr, most már teljesen mindegy szerencsétlennek.

Barato doktor megtapintotta a nyaki aortát, felemelte a beteg szemháját, és bevilágított reflexlámpájával.

- Exitált...

Amikor Barato a szobájába ért, az első emeletre, azonnal tárcsázta Fontes doktort. Úgy érezte, jobb, ha azonnal tájékoztatja a főorvost az exitusról, mielőtt mástól tudja meg. Rövid telefont bonyolított le, mert Fontes néhány szakmai kérdést tett fel csupán, aztán azzal fejezte be:

- Légy szíves, írd meg az epikrízist, és holnapra kérj boncolást az állami kórháztól.

Barato a telefon után végiggondolta az elmúlt órákat. Tudta, hogy nem az ő oldatától halt meg a beteg, de azzal is tisztában volt, ha véletlenül kiderülne, hogy Strophantin helyett a saját készítményét tette az infúzióba, azonnal etikai bizottság elé kerülne! Szerencsére sem a Strophantin, sem az általa elnevezett "Convalin" nem mutatható ki postmortálisan... Barato sóhajtott.

Paula Gattit a repülőtéren várta Fontes doktor. A gép este 11 órakor landolt a portugál fővárosban, s a főorvos kiment unokahúga elé. Amikor megpillantotta a lányt, látszott rajta, hogy módfelett elgondolkozó, mint aki nem is a földön jár. Kiváltották a csomagokat, majd az orvos Paula lakásához hajtott, segítette felvinni a két táskát. Az orvosnő hideg borral kínálta, leültek, s megindult a beszélgetés.

- Tudod, Manuel, annyira megrázott engem ez az egész. Soha nem tudtam, hogy Félix bácsinak ekkora vagyona van! A részletes kimutatás szerint meghaladja az eredeti összeget, megközelíti az öt és fél millió dollárt! De van néhány vidéki farm is, amelynek az értékét az ügyvédi iroda még nem tudta, erről majd később értesítenek.

- Ki fogja kezelni ezt az óriási vagyont? Vagy te akarsz Brazíliába áttelepedni?

- Jaj, nem, dehogy! Semmi pénzért nem hagynám abba az orvosi munkámat. Megállapodtam az ottani iroda vezetőjével, hogy két héten belül teljes és széles körű javaslatot tesz a vagyon kezelésére. Az eddigi szakembereket valószínűleg tovább alkalmaznám, mármint a gyárak vezetésénél, valamint a farmok igazgatásánál. Mint kiderült, két kisebb Riói bank többségi részvényei is Félix bácsi tulajdonában voltak. Ezenkívül egy hatalmas palotát örököltem a Riói öbölben. Megbízást adtam az ügyvédi irodának, hogy ezt adja el, miután én semmiképpen nem kívánok ott letelepedni, most pedig üresen áll a ház. Szóval tudod, sok nekem ez az egész, s főként a levél rázott meg nagyon.

- Miről beszélsz, Paula? - A férfi töltött a poharakba. - Valami új fordulatról van szó?

Gatti doktornő kinyitotta a táskáját, és egy borítékot húzott elő.

- Tessék, olvasd el. Félix bácsi végakarata szerint az ügyvédnek személyesen nekem kellett átadnia. Így én is csak ott tudtam meg mindent, Rióban. Elhalkult a lány hangja.

Manuel olvasni kezdte a sorokat.

"Kedves Paula! Gondolom, meglepődsz majd, amikor halálom után értesítést kapsz, hogy te vagy az általános örökösöm. Ennek oka csak annyi, hogy anyád és én szerettük egymást, s ennek te lettél a gyümölcse. Anyádat el akartam venni feleségül, bár tudtam, hogy semmiféle jólétet nem tudok neki biztosítani. Így felkerekedtem, és amikor terhes volt veled, otthagytam őt egyedül. Később, amikor már módosabb lettem, megtudtam, hogy apád elvette őt feleségül, és téged örökbe fogadott. Anyád később megbocsátott nekem, s fényképeket küldött rólad. Soha senki nem tudta meg, hogy az én lányom vagy, pedig amikor megalapoztam a jövőmet Brazíliában, azt akartam, hogy mindketten gyertek ki hozzám. De ő

nem jött... valahol a lelkem mélyén megértem. Gazdag ember lettem, gyűjtöttem a vagyonom, s biztos voltam benne, hogy egyszer minden a tied lesz. Soha nem nősültem meg, nem volt sem feleségem, sem gyerekeim. Hidd el nekem, drága kislányom, megbűnhődtem azért, hogy elhagytalak benneteket. Most igyekszem - remélem, még nem késő - jóvátenni a vétkem. Így utolsó gondolataim is feléd szállnak, azzal a kívánsággal, hogy legyél boldog, és a vagyont úgy használd fel, ahogy az neked a legjobb. Semmiben nem kötöm meg a kezéd, felnőtt vagy, s tudom, hogy boldogulsz majd az életben. Ha nem adod fel orvosi hivatásod, azt is megértem, dönts mindenben belátásod szerint. Utoljára ölel gondolatban édesapád."

Manuel Fontes a meglepetéstől szólni sem tudott. Emlékezett rá, hogy Paula említette, annak idején az anyja ki akart menni látogatóba Félixhez, de most mindez más színezetet kapott!

- Mondd csak, kedvesem, minden ügyet elintéztél Rióban?

- Nagyjából igen, de sajnos évenként legalább négy-öt alkalommal oda kell mennem, részint igazgatótanácsi ülésre, másrészt egyéb teendőim is vannak, de ezzel nem akarlak untatni. Tény, hogy az ügyvédi iroda vezetője nagyon rendes idős úriember, aki gyakorlatilag mindent levesz a vállamról. A bankbetéteket pedig úgy, mint eddig, változatlanul a központi bankban hagyjuk, s számlákat kapok majd az elszámolásról. De hát ez banktechnikai kérdés, ehhez nem értek, csak annyit tudok, hogy az évi kamat, amit vagy felhasználok, vagy befektetek valamibe, legalább félmillió dollár...

- Húha! Micsoda vagyonos nő lettél, Paula! Most már érdemes tenni neked a szépet, csak vigyázz, nehogy egy gáncsnélküli lovag behálózson! - A férfi átölelte a lány vállát, mint aki védelmezni kívánja.

Még legalább két órán át mesélt a doktornő braziliai útjáról, s Fontes egyre inkább szépnek és kívánatosnak találta őt. Éjjel háromkor felállt.

- Reggel ne gyere be a kisvizitre. Pihend ki magad, én most már hazamegyek. Nem csodálom, ha fáradt vagy.

- Nem, nem, Manuel, most, hogy veled jól kibeszélgettem magam, inkább megkönnyebbülést érzek. Megoszthattam ezt az óriási terhet, ami a vállamat nyomja. Tudod, olyan megrázkódtatás volt számomra, s még hinni is alig akarom, hogy Félix Grora az apám...

- Elhallgatott, majd rövid szünet után folytatta: - Megértem, hogy anyám erről soha nem beszélt. Nyilván nem is gondolt rá, hogy valaha kiderül a titok, s megtudom születésem körülményeit. Bár ebből a levélből nem sokat ismertem meg, de sem apámtól, sem anyámtól a részleteket nem tudhatom meg. A halottak nem beszélnek... - Paula felsóhajtott, és kikísérte a vendéget.

Amíg hazafelé tartott autójával, Manuelnek egy gondolat fészkelődött az agyába. Ízlelgetni kezdte és variálni ködös elképzelését, s mikor otthon a hajnali órákban lefeküdt, már döntésre is jutott: - Elveszem Paulát feleségül! Én tudom, pontosan mit lehet ekkora vagyomból kihozni... Ez a szerencsétlen inkább rémült, mintsem örülne neki... Én felhasználhatom, esetleg még a kórházat is megvehetem!... - Álomba merült, s nem folytatta tovább a tervezgetést.

Alfonso Negro egy filmet hívott elő, amelyet Maria Adan főnővér adott neki. A fiatal röntgenasszisztenst nagyon szerette a főnővér. Most, ahogy Alfonso nézte az előhívott filmkockákat, Mariát és Barato doktort pillantotta meg néhány felvételen, amint az óceán partján kéz a kézben sétálgatnak. - Nemhiába suttognak róluk a kórházban, úgy látszik szerelem szövődött közöttük. De hát ez nem az én dolgom. -A fiatalember épp nagyította a képeket. - Bár az is igaz-- folytatta -, hogy ez a Barato elég rabiátus pasas. Érti a dolgát,

ahogy mesélik az orvosok, sokszor viszont igazságtalanul lehord egy-egy nővért vagy ápolót. Velem ugyan mindig barátságos, de hát én Francisco Melo doktorhoz, a röntgenorvoshoz tartozom. Ő pedig fenntartás nélkül megbízik bennem. - Elmosolyodott a fiatalember. Láta, hogy még egy negyedóra, és kész van a munkával. - Jó lenne találkozni Luisa Olenttel, a fiatal nővérrrel, aki kicsit félénk, de ez érthető, nemrég került a kórházba. Ahogy én látom, nem főlösegesen teszem neki a szépet! Kicsit még puhítanom kell, esetleg elhívom moziba, vagy vacsorázni...

Fogta a telefont és tárcsázta a belgyógyászatot. Amikor Luisa meghallotta, hogy Alfonso randevúra hívja, ugyancsak megörült.

- Holnap este jó lenne? Ma ügyeletes vagyok.

- Moziba menjünk vagy vacsorázni?

- Hát... inkább vacsorázni. Holnap délelött leszaladok hozzád a röntgenbe, most éppen hívnak, nem tudok tovább beszélni. - A lány letette a kagylót.

A nővérek Adrian Gontra ügyvéd számára kellett összeszednie a délutáni gyógyszereket. Gatti doktornő új, az eddiektől eltérő készítményeket írt fel a kórlapjára. Amikor a fiatal nővér bement az ügyvédhez, látta, hogy a férfi ágyán kiterítve különböző géppel írt papírlapok hevernek szanaszét, s Adrian egy vastag dossziét tart a kezében.

- Doktor úr, úgy látom, ön már dolgozik. Gatti doktornő megengedte ezt?

- Nővérke, ne szóljon neki! Persze, még pihennem kellene, de az ügyvédi irodából behozták egy szerteágazó bűnügy aktáit, mert az elkövetőnek én voltam az ügyvédje. Most a kollégám átvette az egészet, de néhány kérdés tisztázatlan maradt, ebben próbálok segíteni. Mondja csak, Gatti doktornő mikor érkezik meg a szabadságról?

- Ma délután már ő az ügyeletes. Nagyon későn jött be a kórházba, a reggeli és a délelötti nagyviziten nem vett részt. Mint hallottam, azt említette Barato doktornak, hogy családi ügyek miatt Braziliában járt.

- Mit keresett ott? - kérdezte az ügyvéd.

- Hát én bizony nem tudom. Olyan zárkózott a doktornő, soha nem mond semmit a magánéletéről. Még telefonon sem keresi soha férfi... pedig csinos nő! - Letette a gyógyszereket az éjjeliszekrényre. - Én azt hiszem, a hivatása az első, olyan komoly és megfontolt orvos - tette hozzá a fiatal nővér.

Ebben a pillanatban Paula lépett be az ügyvéd szobájába.

- Jó napot, hogy van az én kedves betegem? - Az ágyhoz lépett. - Barato doktortól hallom, a leletei egyre jobbak, és tegnap délután sétált is egy órát a kertben. Ez nagyszerű! Remek! Ha van hozzá kedve, nemsokára én is lekísérhetem, amikor végzek az osztályon. Kíváncsi vagyok, hogy a terhelés után hogy érzi magát, kedves Adrian? - Az orvosnő elmosolyodott, s közben automatikusan számolta a beteg pulzusát. - Jó, remek, szép tömör pulzusa van! Bizony amikor behozták, nagyon drukkoltam az életéért, most már utólag elárulhatom. Látom, Luisa idekészítette a gyógyszereket, kérem, vegye be őket, erre még szüksége van. Később visszajövök és beszélgetünk.

Amikor az ügyvéd egyedül maradt, megállapította magában, hogy Gatti doktornő csinos, kedves teremtés, s távolléte alatt nagyon hiányzott neki. - Megkedveltem az orvosnőt, talán ez természetes is - medítált tovább. - Gyakorta hallottam arról, hogy orvos és beteg között szerelem alakul ki... Persze, ebben az esetben erről szó sem lesz, mert ha negyven évig egyetlen nő sem tudott elcsábítani engem, remélem, később sem gondolok nősülésre! Annyi rossz házasságot láttam már, és az irodában a válóperekkel foglalkozó kollégáim olyan

rém-történeteket meséltek, hogy nekem egy életre elment a kedvem attól, hogy bárkivel összekapcsoljam a mindennapjaimat... Barátnőt annyit találok, ahány csillag van az égen, de belőlük is elegendő néhány hét. Fő a változatosság! - Ivott egy kis vizet, és sorban lenyelte a gyógyszereket. Kicsit olvasott még, aztán csak azt vette észre, hogy Paula belépett.

- Jól van, Adrian? Mehetünk? Segítek felvenni a köpenyét, egy kis sétálgatás jót fog tenni, utána terheléses EKG-t készítek!

A kórházhoz tartozó parkban hatalmas tölgyfák, alattuk bodorrózsa-, kakukkfű-, levendula- és rozsmaringagyások díszítették az ápoltságot. Számos pad, fonott szék, asztal, pihenőágy szolgálta a betegek kényelmét. Egy padra ült le Paula és betege. Az ügyvéd nem hazudtolta meg kíváncsi természetét, azonnal megkérdezte, a doktornő hogyan töltötte a szabadságát Braziliában.

Paula mindent elmesélt, csak Félix Góra leveléről hallgatott. Ám Adrian nemhiába volt híres ügyvéd Lisszabonban, azonnal a lényegre kérdezett rá. Az orvosnő rövid ideig gondolkodott, aztán úgy döntött, hogy az igazat mondja el.

- Nincs abban semmi különös, hogy az anyám fiatal korában beleszeretett valakibe... Ma már nem főbenjáró bűn, ha valakinek egy szerelemből gyermeke születik... Bár nálunk még mindig igen szigorú és fölöttébb férficentrikus erkölcsök uralkodnak. Nézze, Adrian, amit most elmesélek, szigorúan magánjellegű, és nem akarom, hogy bárki tudjon róla a kórházban. Csak a főorvos, akiről eddig azt hittem, az unokabátyám, csak ő ismeri a történetet. - Néhány szóban ismertette a levél tartalmát. - Ennyi az egész, nem több, és minderről csak most, Rióban, apám halála után értesültem.

- Azt hiszem, doktornő, a pénz mindenkinek jól jön, de ilyen hatalmas vagyon... hát ez gonddal is jár. Sok férfi kéri meg majd a kezét! - A férfi nevetett. - A pénz megszedíti az embereket.

- Gondolja, hogy csak a pénzemért venne el valaki? - húzta össze szemét bánatosan és rosszkedvűen Paula.

- Jaj, bocsásson meg, nem így gondoltam!

- Persze, persze, ne is beszéljünk róla.

- Adott Rióban ügyvédi meghatalmazást vagyonának kezelésére valakinek? Megbízik az illetőben?

- Hogyne, adtam, apám is az ő ügyfele volt. De inkább most beszéljünk magáról! Rövid idő múlva hazaengedjük, ha a leletei változatlanul javulnak. Persze akkor sem vetheti be magát azonnal az élet sűrűjébe. Azt tanácsolom, egy ideig ne folytassa a védőügyvédi munkát. Azt hiszem, ez rengeteg izgalommal és szaladgálással jár, ami még nem magának való!

- Tudja, doktornő, a védőügyvéd nem élhet és nem dolgozhat bűnözők nélkül. Nekem bizonyítanom kell a megbízóim ártatlanságát. Persze igyekszem meggyőződni arról, hogy valóban ártatlan-e az illető, s rendszerint csak akkor vállalom a védését, ha legalább én biztos vagyok abban, hogy az igazság kiderülhet. Persze, már én is vesztettem el pert, méghozzá éppen akkor, amikor a védencem száz százalékig ártatlan volt, de a közvetett bizonyítékok serege ellene szólt, s az ügyész addig csűrte-csavarta a tényeket, míg egy huszonhárom éves fiatalember életfogytiglant kapott! A vádirat szerint megölte a szeretőjét, s én képtelen voltam tanúkkal bizonyítani az ellenkezőjét. Ennek már közel egy éve, de még ma sem tudtam beletörődni az ügybe. Azóta is próbálok tenni a fiú érdekében, de még mindig nem sikerült annyi adatot összegyűjteni, hogy perújrafelvételt kíséreljek meg.

- Ugye ehhez sok emberrel kell beszélnie, és olyan tanúkat szerezni, akik segíthetik a

felmentést vagy az enyhébb ítéletet?

- Igen, ez így van, csak ennél egy kicsit komplikáltabb az egész. De hát, ha valaki nem tudja vállalni egy védőügyvéd feladatait, az ne is csinálja, mert az ügyész lesepri a színtérről!

Közben jócskán eltelt az idő, mindketten érezték, hogy közelebb kerültek egymás gondjaihoz.

- Menjünk, jó? Szeretném megcsinálni az EKG-t! Már több mint egy órája ülünk itt.

Ursula nagyjából berendezkedett a lakásban, s éppen azon meditatált, hogy Carlos Feira, vagyis Don Carlos ajánlatát elfogadhatja-e, amikor megszólalt a telefon.

- Helló! Maga az, Ursula? - Felismerte a férfi hangját. - Meghívom vacsorázni, nem utasíthat el! Beszéljük meg a holnaputáni lisszaboni útját. Tíz perc múlva ott leszek - hadarta egy szuszra, s választ sem várva letette a kagylót. Az asszony csak ült, s meredten bámult maga elé.

- Honnan tudta meg Carlos a telefonszámomat? Miért akarja olyan erőszakosan, hogy elutazzam a fővárosba? - tette fel a kérdést, ám a választ nem adhatta meg, mert csöngették az ajtón.

- Nohát, még nincs kész, kedveském? Pedig a tíz perc letelt!

- Jaj, Carlos, ugye hívhatom így, még a készülék mellett ültem, és magán gondolkoztam...

- Ne is folytassa! Arra gondolt, honnan tudom a telefonszámát, és mi van a háttérben, amiért szeretném, hogy Lisszabonba menjen! A válaszom egyszerű és kézenfekvő. Szeretnék magának segíteni. Úgy látom, és nem alaptalanul, hogy magát két éven át kihasználta Antonio! Maga okos nő, s úgy, mint én, látta, hogy Antonio és Isabel együtt henteregtek a műteremben. Kérem, ne kérdezzen többet... majd egyszer... később... talán még mesélek. Öltözzön fel, én megvárom, legalább addig körülnézek az új otthonában.

Amikor Ursula bement a fürdőszobába, Carlos alaposan feltérképezte a lakást, s azonnal megállapította, hogy az asszonynak kiváló ízlése van, bár nem mindenből a legjobbat és a legdrágábbat választotta.

Ursula fekete selyemruhában tért vissza. Hosszú haját feltűzte, s így a szokottnál is csinosabb lett.

- Kész vagyok, Carlos, mehetünk!

- Legalább öt percet kell gyalogolnunk, mert a kocsit a Szent Márk téren hagytam. Itt nem lehet parkolni - a férfi elmosolyodott -, de hát nem hiszem, hogy egy kis séta ártana.

Mikor a kocsihoz értek, Carlos kinyitotta az ajtót az asszony előtt, s kedvesen megkérdezte:

- Van valami kívánsága, vagy rám bízza magát?

- Ne kelljen döntenem, én csak a kiskocsmákat ismerem: Antonióval mindig azokba jártunk.

- Most is odamegyünk, de egy különlegesbe!

Carlos ügyesen irányította a Saabot az egyirányú, szűk kis utcákban. Elhagyták a híres Maria Pia hidat, majd rátértek az alagút melletti hosszú útra. A régi Püspöki Palotáig és a Szerzetesek templomáig mentek, majd otthagyták az autót, és gyalog sétáltak a híres "Posta" kocsmába, amely a művészeti világ egyik központja volt. Carlost úgy köszöntötték, mint egy királyt, s Ursula meglepetéssel tapasztalta, hogy a férfi az eddigiektől eltérően kedves, jómodorú és közvetlen. Az asszony nem tudta mire vélni e megváltozott viselkedést, de határozottan érezte, hogy a férfinak tervei vannak vele, csak azt, nem tudta, mik azok. A

vacsora kellemesen telt el, Carlos beszéltette Ursulát munkájáról és a terveiről. Azután hosszas győzködés után beleegyezett, hogy tíz napra elutazik a fővárosba.

- Ha visszaérkezik, meglepetésem lesz a maga számára! - mondta kedvesen a férfi. - A cimborám, José Barato doktor már várja magát. - Ezzel átnyújtotta a kórház címét, telefonszámát, valamint a férfi lakáscímét.

- Azt javaslom - folytatta -, hogy amint megérkezik Lisszabonba, először a kórházat hívja fel. Én mindent megbeszéltem Joséval, de egy kicsit kótyagos a barátom, vagyis inkább szórakozott, a tudósoknál ez nem ritkaság. Tehát ha nem találja meg, nyugodtan menjen a lakására, az anyja mindig otthon van. Így nem lesz semmiféle gond. Én visszavárom magát, kedves Ursula - szólt még nyájasabb hangon. Mintha az asszony bátyja lenne, úgy viselkedett vele.

- Nem volna kedve megnézni Isabel Santana műsorát? Fél óra múlva kezdődik az ő száma.

Az asszony látta a férfi tekintetén az izzó vágyat, ahogy a lány nevét kiejtette.

- Hogyne, boldogan.

Manuel keze a melléhez ért, követte a vonalát. Paula egész teste megremegett, kitérült az érintéstől, tekintete biztatta a férfit, aki megértette a nő vágyainak forrását, s ő is fellobbant. A pillanat gyönyöre lángba borította a két testet.

Manuel karjában tartva a lányt, újból érezte férfiasága felébredését, és tudta, hogy a szerelmi tűzben testük megtalálta egymáshoz az utat, ám Manuel agya még így is tiszta maradt, s csak szeme árulta el újból a döntő pillanat ismételt eljövételét. Majd a megsemmisülés érzetétől szólanul, mozdulatlanul feküdtek mindketten.

A csendet a férfi törte meg.

- Micsoda remek érzés, hogy nem vagyunk rokonok, szerethetjük egymást. Nekem mindig tetszettél, Paula, de az unokahúgomhoz soha nem akartam közeledni. Most akár össze is házasodhatnánk.

- Én azt hiszem, korai most még házasságról beszélnünk. Igaz, már elmúltam harmincéves - Paula elpirult -, de a brazíliai vagyon kicsit fejbe kólintott. Tudod, Manuel, most, hogy kiderült, nem vagyunk rokonok, találkozhatunk, de e pillanatban még nem akarok férjhez menni.

- Vagyis nem szeretsz?

- De... igen... igen... mégis várjunk, legalább egy kis ideig! Szeretnék teljesen tisztába jönni magammal, mit is kívánok kezdeni az életemmel...

- Csak nem akarod otthagyni a kórházat?

- Erre nem gondoltam...

- Tudod, drága Paula, sok kellemetlen percünk lesz, ha kitudódik, hogy együtt vagyunk minden szabad percünkben.

- Ugyan, Manuel. Senki nem sejti sem azt, hogy nem vagyunk rokonok, sem azt, hogy hatalmas vagyont örökölttem! - Aztán hirtelen eszébe jutott Adrian Gontra ügyvéd, akinek elmesélt sok mindent, de mégsem bánta meg, mert a betegét titoktartásra kötelezi hivatása! Egyébként is olyan fesztelenül tudott beszélgetni a férfival, ahogy ez még Manuellel sem sikerült.

Paula felkelt az ágyból, cigarettára gyújtott, és kedvesen ugyan, de határozottan folytatta:

- Tudod, drágám, valahogy most zavarosnak érzek sok mindent magam körül. Ebbe

nyilván belejátszik apám levele és a hatalmas vagyon. Kérlek, ne beszéljünk még házasságról, esetleg, majd később... talán... Ne döntsünk most!

Manuel rájött, hogy korai volt az ötlettel előrukkolni. De magában már ízlelte a vagyon vonzerejét, és képtelen volt szabadulni attól, hogy ha feleségül venné Paulát, a kórház az ő tulajdona lehetne. Mert abban biztos volt, hogy a Portóban élő tulajdonost nem érdekli a gyógyítás, kizárólag pénzbefektetés miatt vette meg a kórházat. Életében egyszer találkozott a férfival, s akkor sem volt szimpatikus számára. Mint később megtudta, Carlos Feira, Portó leggazdagabb embere, akinek annyi pénze van, mint a pelyva, s valójában nem érdekli az orvostudomány. Arra még nem jött rá, hogy a pénzszerzésen kívül mi volt a motiváció, amikor megvásárolta a Szent Jakab Szívkórházat, de miután soha semmibe nem szólt bele, így eddig nem is érdekelte.

Fontes főorvos tudta, hogy a kórház gazdasági vezetője egy megbízott ügyvéddel számol el a bevételről és a kiadásról, de hogy valójában mennyi az éves haszon vagy nyereség, azt eddig soha nem kérdezte. - Persze én az egészséget átalakíthatnám, és egy kutatórészleget is létrehozhatnék, ha ez a lehetetlen Paula beleegyezne a házasságba. De így? - Manuel sóhajtott magában. Nem baj, majd kitalálok valami okosat! Jobb is, ha senki nem tudja, hogy a "tisztelt" doktornőnek a pénze és vagyona igencsak tetemes...

Csend telepedett a szobára, mindketten elmerültek gondolataikban. Manuel nem törődött többet a lánnyal, kizárólag azt latolgatta, hogy célját hogyan és miként érheti el. Egy kis idő múlva Paula a fürdőszobába ment.

- Azt hiszem, mégis hazamegyek.

Manuel dühöngött, micsoda lehetetlen teremtés ez a lány, aki éjnek idején hazamegy, ahelyett, hogy békében nála maradna. - A szent cél érdekében hazakísérem, bár utálok ilyenkor felöltözni és kihozni a kocsi a garázsból. Legjobb lesz, ha mégis taxit hívok - határozta el magában.

Az új gyakornok hamar beilleszkedett a kórházi légkörbe. Az egyetem dékánja ajánlotta Fontes főorvosnak a huszonnégy éves Gustavo Romerót, aki belgyógyászatból kívánt szakvizsgázni. A délelőtti nagyviziten a fiatal orvos utolsóként lépett be az újonnan behozott beteg szobájába. Az ágyban húsz év körüli lány feküdt, arca halvány, légzése szabálytalan. Fontes kissé érces hangon szólt a mellette álló Gatti doktornőnek:

- Paula, kérem az összes leletet. Te milyen diagnózist állítottál fel?

- Insufficiencia valvulae pulmonalis. Nézd, itt vannak a röntgenfelvételek, teljesen tisztán láthatók a hílusokon a pulmonalis insufficiencia jelei. Az EKG-ja is emellett szól.

- Milyen kezelést javasolsz?

- Strophantinos bevezetés után, gondolom, megpróbálhatjuk Digoxinra vagy Carditoxinra beállítani. Az indulásnál adnék még neki Clopamidumot is, mert a bokái eléggé ödémásak.

- Nagyon jó, a Strophantin és Clopamidum menjen legalább egy hétig. Ha csökkent a vízmennyiség és megindul a kompenzáció, a magam részéről a Carditoxint javasolom fenntartó terápiára.

Az orvosnő feljegyezte a kórlapra az utasítást és a gyógyszerek adagját. A következő ágyhoz léptek.

José Barato, amint hazaért a kórházból, átöltözött, és azonnal a laboratóriumba sietett, hogy aznapi munkáját elvégezze. Éppen a kerten haladt át, amikor a kapucsengő

megszólt.

- Ki a fene keres engem? Nyilván valaki tévedésből csengetett. - Így aztán ment tovább a kert vége felé. Ám a csengő ismét felvisított. Magában dühöngve visszafordult, és elindult a főkapu irányába. Láta, hogy egy csinos nő áll ott. - Ez meg ki lehet? Hozzám soha nem jön senki... - ám be sem fejezte a gondolatot, mert a nő megszólt:

- Ugye Barato doktor?

- Igen, én vagyok. Mit óhajt tőlem? Itthon nem rendelek, csak a kórházban.

- Ursula Timor vagyok, Portóból érkeztem.

- És? Mit tehetek önért?

- Carlos Feira küldött ide. Azt mondta, hogy ön várja az érkezésem, szállodát foglalt, és néhány napig kísérom lesz a fővárosban.

Barato elsápadt, majd hebegve-habogva megszólt:

- Jézusom! Bocsásson meg! Carlos Feira gyerekkori cimborám, és valóban telefonált nekem az ön érkezéséről, de teljesen kiment a fejemből. Most mit tegyek? Még szállodai szobát sem foglaltam. De kérem, jöjjön beljebb, aztán majd kitalálunk valamit. Sajnos itt nincs telefonom, visszaviszem majd a városba. De pihenjen meg, készíték egy kávét. Kocsival jött?

- Igen - válaszolt zavartan Ursula, aki már megbánta, hogy hallgatott Carlosra, s ehhez az ütődött orvoshoz jött. Micsoda egy pasas, aki elfelejti az ígétét! Ahogy belépett a házba, még jobban meglepődött az előszobaajtón lévő hatalmas vasrácsra. Az orvos a konyhába tessékelt, ahová az ablakon lévő rácsoktól alig szűrődött be a fény. Ursula nem kérdezett semmit, de érezte, hogy szíve erősebben dobog, s olyan félelem kerítette hatalmába, amelyet még soha nem tapasztalt.

Percek alatt elkészült a kávé, Barato tálcára tette a csészéket, és Ursula elé tolt az asztalra.

- Parancsoljon. Gondolom, elfáradt az úton, ez majd felfrissíti. Azt javaslom, ha megitta, azonnal induljunk vissza Lisszabonba, hogy találjunk szobát magának. Remélem, ez nem lesz nehéz.

Ursula szótlánul kortyolgatta a kávét. - Csak legalább kapjak valahol a fővárosban szobát, egy jó szállodában! Legfeljebb néhány nap múlva visszamegyek Portóba, ha elfogy a pénzem. De itt egyetlen napig sem maradnék. - Ebben a pillanatban sikoly hasított bele a csöndbe.

- Jézusom! Ez mi? - suttopta Ursula, aki ilyen kétségbeesett kiáltást még soha nem hallott.

- Ne törődjön vele, anyám aludt és most felriadt...

- De ilyen hangokat csak...

- Ne gondoljon rosszra! Nincs semmi baja. Mély álmából ébredt...

Majd egy szemvillanásnyi idő múlva ismét sikoly rázta meg, a levegőt. Ursula felállt.

- Köszönöm a kávét. Azt hiszem, megyek, talán nem is kellene, hogy elkísérjen, doktor úr. Nyilván találom majd szállodát a fővárosban. Ne fáradjon velem...

- Kérem, ne sértődjön meg, hogy elfogadom az ajánlatát, egyedül is vissza tud menni Lisszabonba... Értesítsen holnap a kórházban, hogy hol szállt meg, és valamilyen közös programot megbeszélhetünk -, dadogta zavartan Barato doktor, s látszott rajta, szívből szeretné, hogy vendége mielőbb kikerüljön a házból. Ahogy Ursula előtt kinyitotta a kaput, ismételtelen csak annyit mondott:

- Elnézést, elnézést... holnap hívjon fel...

Ursula gyorsan megtalálta az autópályához vezető utat, és rövid idő alatt beért a városba. Ahogy elhaladt a botanikus kert mellett, észrevett egy szállodát. Visszafordult, s a parkolóban hagyva kocsiját, belépett az impozáns, többemeletes, modern házba, amelyen a Hilton felirat tündökölt. - Biztos drága lesz, de legalább kényelmesen érzem majd magam. Ha kapok szobát, két napra kiveszem, aztán meglátom, futja-e a továbbiakra a pénzből.

Perceken belül megkapta az egyágyas szobát, amelynek ablaka egy hatalmas parkra nézett, ami körülölelte az Ajuda-palotát. Kicsomagolt, lezuhanyozott, majd rövid ideig azon töprengett, hogy felhívja Portóban Carlost, és elmondja neki Barato lehetetlen viselkedését. Aztán hagyta az egészet. - Nem tudok most már ezen változtatni. Jobb is így, olyan ellenszenves volt az orvos. - Eldöntötte, hogy másnap a kórházban sem keresi meg. - Lisszabonban annyi a látnivaló, boldogulok majd magam is.

Másnap reggeli után Ursula autóbusszal ment be a város központjába, s a recepción szerzett térkép segítségével könnyen eligazodott. Vásárolt egy lisszaboni útikalauzt, abból nézte meg, mit is kíván megtekinteni. Eldöntötte, hogy először a híres Fügefa térről indul el, ahol a hatalmas vásárcsarnok áll, közvetlen közelében I. János szobra. Elővette fényképezőgépét, s néhány felvételt készített. Rossio déli határutcájában, a Rua da Betesgában beült egy cukrászdába, kávé és narancslét ivott, majd ismét elindult.

A híres Baixa városrész déli oldalán eljutott az arany-és ezüstművesek utcájába, majd keleti irányba haladva a Baixa negyed legnagyobb áruházát pillantotta meg. Megállapította magában, hogy Baixa műemlékei nem olyan gazdagok, mint képzelte. Az ott húzódó Szent Juszina-felvonóról is készített néhány fotót, amely korábban a karmelitákról kapta a nevét. Ezen lehet feljutni - olvasta az útikönyvben - az egykori karmelita kolostor romjaihoz. Egy darabig töprengett, hogy felmenjen-e, aztán inkább a könyv útmutatása szerint továbbhaladt. Az impozáns Városháza előtt leült egy padra, mert elfáradt. Nézelődött, lenyűgözte a hatalmas és színes forgatag. Portó is nagy város - állapította meg magában -, de Lisszabon más, a kettő nem hasonlítható össze. Monumentális műemlékek, hatalmas terek, rengeteg templom és annyi látnivaló, hogy az ember nem tud rövid idő alatt megbirkózni vele.

Eldöntötte, hogy autóbusszal visszamegy a Hiltonba, pihen egy kicsit, átöltözik, s ha a forróság csökken, délután ismét visszajön a város szívébe. Az autóbusz-megálló mellett egy mini-bárban evett egy adag langusztalevest, és egy fokhagymás tőkehalat. Fizetett, és hazaindult a szállodába.

Lezuhanyozott, ledőlt, s pillanatokon belül elaludt. A telefon csengése riasztotta fel. - Ki lehet az? Hiszen senki nem tudja, hol szálltam meg.

- Itt Ursula Timor beszél -- szólta a kagylóba.

- Helló! Helló! Kedvesem! Mindent tudok már, elnézést kérek - szólalt meg az ismert férőhang. - Ne haragudjon arra a lökött cimborámra, megfélekedett a maga érkezéséről.

- De Carlos! Honnan tudta meg ebben a nagyvárosban, hol vettem ki szállodai szobát?

- Kedves Ursula, előttem semmi nem maradhat titokban - rejtélyeskedett a férfi. - Remélem, elégedett a szállásával? Táviratilag küldtem magának egy kis pénzt, mert gondolom, nincs bőviben...

- Ugyan, nem fogadom el. Ez már több mint amit egy barát tehet. -- Kicsit élesebb lett az asszony hangja. - Néhány napig maradok, aztán megyek vissza Portóba. Köszönöm a pénzt, de nem költöm el, hazaviszem, és visszaadom magának, Carlos. Egyébként ne aggódjon, remek a Hilton. Lisszabon pedig elragadó. Kiválóan érzem magam, köszönöm az érdeklődését. Viszontlátásra. - Letette a kagylót.

- Már kezd elegendő lenni Carlos gyámkodásából - füstölgött magában. - Nem is értem ezt a férfit! Az egész kép olyan zavaros... Az nyilvánvaló, hogy Antoniót a markában tartja valamivel. Egyértelmű, hogy beleesett Isabelba, s előbb-utóbb bosszút áll rajta, mivel tudja, hogy a volt férjével megcsalja. Csak azt nem értem, hogy jövök én a képbe, és tőlem mit akar? Mert az ma már világos, hogy Don Carlos semmit nem tesz ok nélkül, és kapcsolatai olyan szerteágazóak, amilyent én elképzelni sem tudtam! Indulásom előtt azzal kecségettem, hogy egy nagyszabású munkába engem is bevon. De a részletekről nem volt hajlandó beszélni...

Maria főnővér Barato doktornál tett látogatása óta nem kívánt az orvossal találkozni. Pedig José többször is felvetette, hogy menjenek el vacsorázni, vagy hívja meg az asszonyt a lakására. De a nővér mindig kerek-perec elutasította azzal az indokkal, hogy nem ér rá, noha mindketten tudták, ez így nem igaz. Most is, amint a reggeli leleteket rakta bele a kórlapokba, elgondolkodott, hogy talán eltúlozta José anyjának állapotát, s már hajlott arra, hogy közeledjen a férfihez. Erre a legjobb alkalom akkor adódott, amikor ebéd után feljött a röntgenből a legfrissebb mellkasleletekkel, és a folyosón szembetalálkozott Barato doktossal.

- Mondd csak, Maria ma sincs idő délután? Valami nagyon fontosat akarok mondani neked az új készítménnyel kapcsolatban.

- Ez engem már nem érdekel. Egyedül a tied lehet majd a dicsőség, ne is avass be a dolgaiddba, nem akarok semmiről sem tudni.

- Ne számárogj, Maria! Tudom, hibát követtem el, őszintén el kellett volna mondanom... anyám betegségét. - Elhalkult az orvos hangja. - De féltem - folytatta az álszent szöveget -, hogy akkor nem leszel a feleségem!

Maria meghatózott e ragaszkodás hallatán. Meg aztán hinni is akart az orvosnak, így beleegyezett, hogy mégis találkozzon vele.

- Rendben, délután öt órakor, ha megfelelő, a Jeromos kápolna melletti cukrászdában leszek.

- Köszönöm, köszönöm, Maria! Látom, már megbocsátottál nekem! - Azzal továbbindult a szobája felé. Rájött, hogy a főnővér segítségére okvetlenül szüksége van. - Ha - meditált magában - éppen akkor vesznek fel olyan beteget, akinek Strophantin helyett adhatnám az én készítményemet, amikor én nem vagyok itt, Maria is beletehetné az infúzióba. Addig kell győzködnöm, bármi áron, amíg vállalja a feladatot. Senkit nem találok a belgyógyászatban, aki alkalmasabb lenne e szerepre. Amikor már sikert érek el, és a nyilvánosság előtt is szerepelhetek a gyöngyvirággal, akkor majd ejtem az asszonyt. A házasság gondolatát sem vetem fel ismét, e nélkül is megteszi majd, remélhetőleg - tette hozzá gondolatban.

Este nyolc órakor váltak el egymástól. Barato a lakásig kísérte az asszonyt, aki a kapuban elbúcsúzott és nem hívta fel a férfit. Bár egy kicsit töprengett, mit tegyen, aztán eldöntötte, hogy ha már belement ebbe a kétes kimenetelű közös vállalkozásba, legalább José lássa, hogy őt nehéz kibékíteni. Amikor Maria az üres lakásban visszagondolt a férfiről, a magány szinte elviselhetetlennek tűnt számára, különösen most, amikor mindez véget érhetett volna, ha José anyja betegségén nem borul ki ennyire.

A férfi napok óta minden este az ablaknál ült, és figyelt. Nem látott egyetlen olyan nőt sem, akit megkívánt. Már éppen indult volna lefeküdni, amikor egy hosszú hajú, fiatal nő lépett a női mosdóba. Kibújt köpenyéből, egyetlen mozdulattal levette a hálóingét, majd belépett a

plasztikból készült, áttetsző függönnyel eltakart zuhanyozóba. A férfi szinte érezte a női test illatát, s egyetlen röpke pillanat alatt elképzelte a félelmet, melyet majd tükrözni fog a szeme, ha észreveszi a belépőt!

Felállt, gyors léptekkel kiosont a lakásból. Tudta, hogy mindenre nyolc-tíz perce lehet, mert a lány a zuhanyozásból nyilvánvalóan visszatér a kórterembe. Átvágott az utcán, hamarosan a kórházfolyosón találta magát, körülnézett, de csak az éjszakai kék lámpák szűrt fénye világított. Óvatosan surrant tovább, mint a macska. Benyitott a mosdóba, körülnézett, egyetlen lelket sem látott, csak a női test körvonalait észlelte.

Becsukta belülről az ajtót. A lány mögé lépett, elzárta a vizet. A fehér törülköző a másik kezében már készenlétben volt, majd a mini-fényképezőgépet beállította, aztán átölelte a lányt, aki hirtelen nem értette miért nem folyik a víz. Megfordult, s szemközt találta magát a férfival!

Sikoltani akart, de nem tudott, mert a fehér törülköző egyetlen szemvillanásnyi idő alatt rácsavarodott a torkára... Még egy utolsó, szúró fájdalmat érzett, aztán tekintetében riadalom és szörnyű bénító félelem jelent meg, mielőtt az élet kiszállt belőle. A teste lehanyatlott a földre. A férfi kivonszolta a zuhanyozóból az előtérbe, ismételten elgyönyörködött benne, majd gyorsan magáévá tette. Pár perc múlva az előre elkészített kötéllel felakasztotta. Azután kilépett a mosdóból, ismét óvatosan körülnézett a folyosón, s lerohant a hátsó lépcsőn. Senkivel nem találkozott. A kerti kapunál egy macska futott a lába alá. Hatalmasat rúgott bele, az állat nyávogott egy fájdalmasat, majd elszaladt...

Egy félóra múlva a saját szobájából nézte, amint a lámpák felgyulladtak, jövés-menés kezdődött. Rendőrök és civil ruhás férfiak rohángásztak, vakuval felszerelt lámpák fénye villogott. Aztán már nem figyelt semmire, lefeküdt, és mély álomba merült...

Valante már előre tudta, mit fog mondani a rendőrorvos. Két gyilkosság rövid idő alatt egy kórház mosdójában nem mindennapi teljesítmény egy őrültől! Mert nem lehet más a tettes, csak egy pszichopata, aki egyben szadista is. Ezért lesz nehéz elkapni. - Először is - morfondírozott a hadnagy magában -, az ilyen beteg embereknek általában semmiféle kimutatható indítékuk nincs az áldozat kiválasztásával kapcsolatban. Ráadásul az alvilági besúgóink sem segíthetnek, miután pszichopátákkal nem tartanak kapcsolatot, s még az is előfordulhat, hogy maga a gyilkos sem tudja megmagyarázni tettének rugóit. Mint az előző gyilkoságnál, most sem fogunk semmiféle nyomot találni! Ezt ugyan nem közlöm az embereimmel, de alig van valami remény az elfogására. Több kérdés merül itt fel, de a válaszokat nem ismerjük. Nem lesz indíték, mivel az áldozatokat öletszerűen választja ki. Most, a második gyilkoságnál is egyetlen használható nyom van. Fiatal, csinos nő az áldozat, Aurélia Mane a neve, aki egy hete feküdt a kórházban. Tehát a tettest itt a kórház környékén kell keresni. Újabb nyomozókat állítok az ügyre - döntötte el magában a hadnagy. - Az egész környéket fésüljék át.

Beosztottai megkezdték a kihallgatásokat. Barato doktor volt ügyeletben, mellette Gustavo Romeno gyakornok és Julia Melai nővér.

A kihallgatottak közül senki nem látott és nem hallott semmit. Barato ledőlt és elszundikált, Julia egy izgalmas krimi olvasott a szobájában, az új gyakornok pedig a kertben sétált. Gustavo furcsa vallomását, hogy senkit nem látott, a hadnagy nehezen fogadta el. A rendőrorvos első vizsgálata alapján a halál éjfél után, esetleg egy óra körül állt be. Pontosán ebben az időben sétálgatott Gustavo a kertben, és furcsa módon egyetlen lelket sem látott. - Ha pedig - okoskodott tovább a hadnagy - nem a kerten át jött az illető, akkor csak a

kórházban kell keresni a tettest, ami elég valószínűtlen.

Pedro Barbosa nyomozó hajnali ötig hat szobában hallgatta ki a betegeket, de érdemlegesről nem tudott főnökének beszámolni. A stáb elvonulása után Valante ismét beszélgetett Barato doktorral, aki minden ok nélkül ideges volt a gyilkosság miatt.

- Bocsásson meg, hogy zavarom, tudom, már kihallgatták önt, én csupán egy kérdést szeretnék utólag feltenni. Kinek a betege volt az áldozat?

- Hát, itt így nehezen lehet elkülöníteni a betegeket, de ha így vesszük az enyém, Aurélia Manet én kezeltem, de nem azonnal.

- Hogy értsem ezt?

- A lány először a kettes kórterembe került, így Gatti doktornőhöz tartozott. Aztán Fontes doktor, a nagyfőnök áthelyezte a hatos szobába, az pedig az én területem. Ilyen egyszerű az egész.

- Értesítette Fontes doktort?

- Bocsásson meg, hadnagy úr, de ez nem az én feladatom. Egyébként is nemsokára reggel lesz, s. ő már hét óra körül mindig bent van. Az unokahúga is korán szokott jönni.

- Még egy utolsó kérdés. Julia Melait jó megfigyelőnek tartja?

- Hát, nem is tudom. Ezen még soha nem gondolkoztam. Egy nővérnak elsőrendű feladata, hogy az orvosi utasításokat betartsa. A megfigyelés aligha tartozik a munkájához.

Valante elköszönt, s ahogy a folyosón sietett a helyszínre, a női mosdóba, egyre azon törte a fejét, hogy Barato doktor viselkedésében mi az a momentum, ami zavarja. De képtelen volt rájönni...

Visszament a kapitányságra, s eldöntötte, hogy Barbosa nyomozó a helyszínen marad, további kihallgatásokat végez, ő pedig néhány adatot betáplál a számítógépbe, s majd később visszatér.

Már késő délutánra járt az idő, amikor Gatti doktornő az ügyvéd ágya mellé húzta a fehér széket, és halkán beszélgetni kezdtek a két nappal azelőtti brutális gyilkosságról. A férfi - hiába, védőügyvéd volt - egyre-másra az okot kutatta.

- A rendőrség szerint a lánynak nem volt ellensége, normálisan élt a családjával, és művészettörténetet tanult, egyetemista volt. A környezetében senkit nem gyanúsítanak. A rendőrök szerint a két gyilkosság, mármint Fátima Pombal gyakornokunk és a mostani eset között semmiféle azonosságot nem találtak, csak az elkövetés módja és a helyszín ugyanaz - mondta kicsit tudálékos hangon Paula.

- Ez nem sok, de mint hallom a nővérektől, a zsaruk azóta is itt lebzselnek. Szerintem nem sokat haladhattak előre, mert délelőtt, amikor a folyosón sétáltam, láttam az egyik nyomozót, aki meglehetősen borús képpel beszélgetett a betegekkel - válaszolt Adrian eltűnődve.

- Örül, hogy, nemsokára hazamehet?

- Persze, de nekem nagyon fog hiányozni, Paula. - Először mondta ki az orvosnő keresztnévét. - Megszoktam, hogy ha van egy kis ideje, bejön hozzám, és beszélgetünk. Nem tartja elképzelhetőnek... hogy esetleg majd... szóval, hogy találkozzunk, ha már egészséges leszek?... Vagyis... - habogott a férfi -, utána, ha elhagytam a kórházat?

Paula meglepődve nézett Adrianra. Eddig soha nem fordult meg a fejében, hogy az ügyvéd többet jelentsen a számára, mint egy beteg, akit ő kezelt, és igencsak szívén viselte a sorsát... Ám megbántani sem akarta a kellemes, szimpatikus férfit, ezért csak annyit mondott:

- Nézze, nehéz erről beszélnem, de van valaki az életemben, aki feleségül akar venni,

noha én még nem kívánok férjhez menni. Olyan kuszának érzem az életem, mióta azt a hatalmas vagyont örököltem...

- Mondja csak, az illető nem azután kérte meg a kezét, miután megtudta, hogy maga egy dúsgazdag nő?

Paula tágra nyitotta a szemét, s annyira megdöbbsent, hogy az első pillanatban szólni sem tudott. Eszébe jutott, hogy Manuellaal valóban néhány nappal azután feküdtek le, s akkor kérte meg a kezét, miután Rióból megjött. Ez a lehetőség eddig fel sem merült benne, de most a gyanakvás hirtelen a lelkébe fészkelte magát.

- Nem válaszol? - térítette magához a férfi kérdése.

- Hát, erről így nehéz beszélni, de talán jobb, ha őszinte vagyok. Az illető Manuel Fontes...

- Jézusom! A főorvos? Csak nem? Mióta tart a kapcsolat? Bocsásson meg, akkor nyilván szemtelen volt a kérdésem, hiszen maga, Paula, nem most került a kórházba...

- No ez azért nem ilyen egyszerű.

Az orvosnő elmondta, hogy eddig nem volt közöttük más, csak rokoni kapcsolat, az is felületes. Aztán beszámolt a Riói levélről, a vagyonról, amit már említett betegének. Végül csak annyit fűzött hozzá:

- Valójában a hazaérkezésem után, amikor kiderült, hogy nem vagyunk unokatestvérek, akkor kezdődött a... s utána kérte meg a kezem...

A szobára mély csend telepedett.

- Kérem, Paula, ne haragudjon rám a gyanakvásomért. De mint jogász, az életben annyi emberi gyarlóságot láttam már... A főorvos nyilván a vélt rokoni kapcsolat miatt nem közeledett magához... Tudom, nem fogunk randevúzni - sóhajtott a férfi. - De arra kérem, ha az életben bármi jogi vagy egyéb problémája lenne, keressen meg. Nekem nagyon sokat jelent... maga hozott vissza az életbe... Egyébként is... hadd ne kelljen erről tovább beszélnünk... Szeretem magát, Paula! - bukott ki a férfiből a vallomás. - Ne haragudjon rám! Nem ismertem a körülményeket. Látom, hogy már foglalt, nem tudtam róla. A nővérek szerint igen magányosan élt, ahogy nekem elmondták.

- Adrian, csak nem kérdezősködött rólam?

- Ne féljen, óriási praxsisom van abban, hogy az emberekből úgy szedjek ki különböző információkat, hogy ne is sejtsek, mit akarok a kérdéseimmel elérni.

- Rendben. Elhiszem. Ami igaz, igaz, eddig csak a munkámnak éltem, most szabadidőmben Manuellaal találkozom... bár mostanában ez sem teljesen felhőtlen, mert ő azt szeretné, ha sürgősen összeházasodnánk. Én még korainak érzem. Nem is tudom, miért. Már annyit gondolkoztam ezen, de valahogy e pillanatban senkivel nem kívánom összekötni az életem. Ugye megért engem? Meg aztán bevallom, kicsit zavar a brazil örökség, meg az összekuszálódott, családi hátterem...

A férfi megértően bólogatott.

- Nem hiszem, hogy Fontes főorvos kiengedi magát a karjaiból. Kedves Paula, ha nem lenne egyetlen fityingje sem, én akkor is szeretném látni... Azt is megértem, hogy a most bimbózó szerelem meg a munkája nem hagy időt a számomra. De kérem, ne felejtse el, én bármikor rendelkezésére állok és boldogan találkozom magával.

Paula elgondolkozott mindazon, amit az ügyvéd mondott. Halványan ugyan, de benne is felmerült már, hogy Fontes miért akkor hurcolta az ágyába és kérte meg a kezét, amikor kiderült a vagyona. Aztán ő maga adta meg a választ. - Hát persze, egészen addig úgy

viselkedtünk egymással, mint az unokatestvérek. Ez így hihető és érthető is... - További meditálásra már nem maradt ideje, mert a mentő beteget hozott. Azonnal lement a vizsgálóba, ahol a hordágyról éppen egy idős férfit emeltek le...

- Tegyük a vizsgálóasztalra - szólt Gatti doktornő a mentősöknek. A férfi arca szürkés színű volt, ajkai lividek, láthatóan nehezen szedte a levegőt. - Mi történt önnel, kérem? - kérdezte a doktornő.

- Jaj, már napok óta nem érzem jól magam, és most hirtelen rám jött a rosszullet, nagyon nehezen kapok levegőt... - motyogta a férfi.

Luisa nővér derékig levetkőztette az idős beteget, azután Paula nagyon aprólékosan, gondosan végighallgatta mellkasát, figyelmesen kikopogtatta kezével a szívhatárokat. A beteg hátát is meghallgatta, ellenőrizve a tüdőzörejeiket is.

- Régóta beteg már az ön szíve? Milyen gyógyszereket szedett eddig?

- Hát kérem, az öreg motor néha rendetlenkedik, akkor a doktor úr valami cseppeket szokott nekem rendelni... De bizony már régen elfogyott, s vagy egy hónapja nem kerestem fel.

- Kérek egy EKG-felvételt - adta ki az utasítást Luisa nővérnek. - Természetesen az összes mellkasi elvezetéseket is csinálja meg, előtte azonban adjon egy vérnyomásmérőt.

Megmérte a beteg vérnyomását.

- Hát ez bizony jó magas, 180/140! - Azután Manuelhez rohant. - Most hoztak be a mentők egy idős férfit, akinél balvénás szívdékszűkületet állapítottam meg, erősen dekompenzált állapotban van. Fel kellene venni, de nem tudom, hogy van-e ingyenes helyünk. Mert ahogy én látom, a bácsi nemigen tud majd fizetni.

- Rendben, Paula, még két ágyunk van, ahova felvehetünk ingyen kezelt beteget. Milyen kár, hogy ma nem lehetünk együtt, de hát... - elmosolyodott -, sajnos ügyeletes vagy! De bepótoljuk! A fiatal ügyvéd páciensed remekül gyógyul, és rövidesen hazamegy. Már ideje is, mert ahogy én látom, nagyon megtetszettél neki... még elcsavarja a fejedet!

Antonio csak a modellt figyelte, amíg festett. Mozdulatai határozottak voltak, s a színek harmóniája olyan összhangot teremtett a vásznon, hogy igazi mestermű kezdett kibontakozni ecsetje alól. Isabel Santana tarka szoknyában és hófehéren vakító, ujjatlan blúzban ült előtte. Festés közben a férfi csupán a munkájával törődött, a felé sugárzó vágy hidegen hagyta. Aztán letette az ecsetet, érezte, hogy kicsit pihennie kell. Odalépett a lányhoz, és testük a vágy üzenetét közvetítette. Szívük azonos ritmusban lüktetett a test erősödő dobszávára. Isabel szemében céltudatosság tükröződött; amint Antonio elé tárta legtitkosabb álmát. Kívánta a férfit, s most megkaphatta ismét, amit akart. Csókban forrtak össze, majd kiszáradt testük lángra gyulladt, a szenvedély hevében elmerültek az extázis örvényében. Újból és újból egymásba kapaszkodtak, kezük összefonódott, s egyre szorosabban és követelőzőbben vágytak ismét a beteljesülés pillanatára. A birtoklás nyújtotta hévben Antonio suttogva becézgette a lányt.

- Szeretlek! Szeretlek Isabel! Nem tudok nélküled élni...

Később Antonio a konyhából két doboz hideg sört hozott be.

- Drága Isabel, Carlost le kellene ráznunk, csak azt nem tudom, hogyan... Ha megmondjuk neki, hogy szeretjük egymást, a bosszúja kíméletlen lesz! Ismerem őt. - A férfi sóhajtott.

- Mi lenne, ha elmennénk a fővárosba? Ott is táncolhatnék, hiszen a fado nálunk nemzeti hagyomány... Te is tudnál ott festeni, vagy nem? Most már szabad vagy, Ursula sem

köt ide.

- Drágám, nem olyan egyszerű ez. Okosan kell megszerveznünk... Sok pénzt kell gyűjtenem, és külföldre menni, ahova nem ér el Carlos hosszú karja! Most a napokban lesz egy nagy munkám, számításom szerint legalább százezer dollárt, ha nem többet kapok érte. Azzal már kezdetünk valamit...

- Miért dollárt kapsz, miért nem escudót?

- Mert a festmény külföldre kerül... s a megrendelő így fizet. De most ez nekem kiváló lehetőséget nyújt. - Antonio összeráncolta a homlokát.

- Nem akarod elmondani, miről van szó? - Isabel megsimogatta szeretője fejét, s szeméből ismét a vágy lövellt partnere felé.

- Nem, nem, jobb ha semmit nem tudsz! Sajnos a munkát Carlos rendelte meg, ez a szépséghibája. De tudod, kedvesem, az elmúlt évek alatt, mióta közösen dolgozunk, rengeteg pénzt kerestem. Csak elfolyt a kezem közül. Gyere, drágám, folytassuk a munkát! - Átölelte a lányt. - Carlos nemsokára itt lesz, s tudod, milyen árgus szemmel nézi a képet. Ha nem haladunk megfelelő tempóban, még a végén gyanúsak leszünk neki, s ezt nem engedhetjük meg magunknak!

José Barato ahogy hazaért, szokásától eltérően még anyjához sem ment be, hanem egyenesen a kert hátsó részében lévő laboratóriumba sietett. Egy napja vásárolt egy német cégtől új perkolátort, melytől azt remélte, hogy segítségével talán még hatásosabb kivonatokat tud készíteni a gyöngyvirágból. A készülék két nagy hullámpapírdobozba csomagolva az előtérben állt. Külön borítékban mellette a részletes működési leírás és kezelési utasítás. Barato gyorsan leszedte a kartonborítást, majd óvatos mozdulatokkal eltávolította a habszivacs tömítést is, nehogy a finom, jórészt üvegből készült műszer megsérüljön. Mintegy negyedóra múlva már előtte állt az asztalon a csillogó készülék, mely tetszetős és egyben praktikus krómaccél tartókon nyugodott.

Az orvos az íróasztal mellé ült, és nekikezdett az útmutató áttanulmányozásának. Első pillanatban megdöbbsent, amikor látta, hogy a perkolátor mintegy tíz liter etilalkohollal dolgozik. De néhány perc múlva rájött, hogy az oldószert a készülék automatikusan vissza is nyeri, mintegy nyolcvan százalékban.

- Milyen csodálatos! Ez aztán a modern technika! Igaz, hogy költséges ez a kinyerési módszer, de ha a készülék a költségek nyolcvan százalékát visszatéríti... ez már nem rossz.

Elkezdte a műszer összeállítását. Az eljárás tulajdonképpen rendkívül egyszerűnek bizonyult, lényegében azon alapult, hogy a felhasznált oldószert egy csökkentett nyomású desztillációs készülék visszanyerte, méghozzá szinte a kivonással azonos idő alatt. A leírás szerint a kivonásra kerülő anyag alkaloidáinak és egyéb vegyületeknek mintegy hetven-nyolcvan százalékát kinyerhette, míg az eddig alkalmazott legjobb módszere is alig érte el a nyolcvan százalékot.

- Hát ez egyszerűen fantasztikus! Ugyanannyi gyöngyvirágból ennek a készüléknek a segítségével csaknem kétszeres mennyiségű hatóanyagot tudok kinyerni, ha mindaz igaz, amit állítanak róla. Nos, rajtam nem fog múlni. Ma ugyan már nincs erre időm, de holnap kiprobálom! A legfontosabb, hogy minden külső műszaki segítség nélkül össze tudtam szerelni a készüléket! Ószintén remélem, hogy kifogástalanul fog működni. Persze, a kórházi alkalmazáshoz Maria segítsége is kell... Valahogy be kell fűznöm a nőt!!!

A férfi le-föl járkált a meglehetősen szerényen berendezett szobában. - A célnak

megfelel, de hát én nem ehhez szoktam! - Elővette az újságokat, és ismételten végigolvasta a tudósításokat a gyilkosságról. Elégedetten állapította meg, hogy a rendőrségnek halvány gőze sincs, merre induljon, hol keresse a tettest.

- Kicsit várom kell a következő csajra, mert a végén lebukom. Bár ez kiváló búvóhely. A zsaruk a háziasszonyt is kihallgatták, de az öreglány csak azt mondhatta el, hogy kiadó lakásaiban kik laknak. Rólam pedig már az első pillanatban elhitte, hogy utazó ügynök vagyok, s csak ritkán járok haza, akkor is éjszakánként. Persze a zsaruk nem szállnak le a környékbeliekről, így nyilván, előbb-utóbb ki akarnak hallgatni. De ezt nem szabad megvárom! Igaz - töprengett -, ilyen remek búvóhelyet másutt nem találok... De akkor más megoldást kell keresnem.

Hirtelen rossz érzés kerítette hatalmába. - Mi van, ha a zsaruk reggel betoppannak és meglátnak?... Nem! Ezt nem várhatom meg. De mit tegyek? Legjobb lesz, ha szólok a banyának, hogy néhány hétre vidékre utazom. - Ránézett az órájára, tizet mutatott. Eldöntötte, hogy bemegy az asszonyhoz, közli a hírt. Még néhány percig töprengett, aztán lement a lépcsőkön. Halkan kopogott az ajtón, majd belépett.

- Elnézést, csak azt szeretném mondani, hogy elutazom néhány hétre vidékre. A lakást fenntartom, hiszen fél évre előre kifizettem.

- Hová utazik, kedveském? - nyájaskodott az idős hölgy. - Mit akar eladni? Gondolom, a cége szólítja el. Ugye így van?

- Igen, újfajta vasalókat, porszívókat és mikrohullámú sütőket kellene eladnom. Remélem, sikerül, hiszen ebből élek. Jó éjszakát, elnézést a zavarásért. Ja, még annyit, olvastam az újságban, hogy itt a szívkörházban valami lányt, vagyis az egyik beteget meg egy fiatal doktornőt megöltek. Szörnyű! És pont itt a közelben! Ráadásul éjszaka, a mosdóban...

- Hát igen, uram, tudja, mindig voltak és lesznek is beteg elmék - válaszolta az asszony. - Ahogy én hallottam a televízióban, semmi köze nem volt egymáshoz a két áldozatnak. Legalábbis a zsaruk így mondják. Azért borzasztó, hogy már egy kórházban sem lehet biztonságban az ember.

- De persze a rendőrök semmit se tesznek. - Még nyájásabb lett a férfi arckifejezése. - Gondolom, még személyleírást sem kértek a bérlőkről, ugye asszonyom?

- Dehogynem! Mindenkiről elmondtam mindent. Maga sem maradt ki - nevetett rá cinkosan. - Az a szép vörös szakálla és bajusza nekem mindig is tetszett! Én már öregasszony vagyok, de gondolom, a fiatal nőknek ugyancsak teheti az úr a szépet...

- Köszönöm. Hajnalban indulok, és ha megérkeztem, majd jelentkezem. Jó éjszakát! - Amikor visszaért a szobájába, elgondolkozott a hallottakon. - Milyen nagy ötlet volt ez a szakáll és a bajusz. A tulajdon anyám sem ismerne rám! Azért jobb az óvatosság. Egy darabig nem jövök vissza. Nem is hagyok itt semmit, csak két inget, egy farmert és egy pizsamát. Ezt is csak a biztonság kedvéért, hogy ha a zsaruk mégis kinyitnák az öregasszonnyal a lakást, ne legyen feltűnő az üres szoba. Bár azt hiszem, ez csakugyan fölösleges óvatosság. Nagyon meg kell gondolnom, hova költözzek, hol legyen a kis búvóhelyem. Erről a környékről távoznom kellene... s a kórházban sem szabadna több lányt... vagy mégis? A zsaruk úgymint ostobák!... Bár nem annyira... Nagyon izgága pasas az a hadnagy, a Valante. Szimatol, nézelődik, lassan jobban ismeri a kórházat, mint bárki más. A fene essen bele! Pedig milyen remekül összejött minden. Az elsőnek, Fátima Pombalnak, még ideje sem nagyon maradt a védekezésre! A második, az a kis csaj, akit a mentők hoztak be... beteg volt szerencsétlen, csak ő nem tudja, mennyire. Gyakorlatilag alig védekezett, a szeme kimeredt, amikor a törülköző

rácsavarodott... egyre szorosabban csavarodott a nyaka körül... Mindkettő még meleg volt, amikor az enyémekek lettek... pillanatokkal a haláluk után... Jó volt... Megborzongott a férfi. - Maradjak Lisszabonban vagy menjek vidékre? Nem, nem, marad a főváros! Itt remek állásom van, senki nem gyanakszik rám. Meg kell gondolnom mindent, nyugodtan, higgadtan. Soha nem fogok lebukni, soha!!!

Paula forgatta a briliánsgyűrűt az ujján. Amikor Manuel átadta, az első pillanatban annyira megdöbbsent, hogy szinte szólni sem tudott.

- Gyönyörű, csodálatos, de miért kaptam?

- Fogadd el eljegyzési gyűrűként, hiszen úgyis rövidesen a feleségem leszel.

- Manuel, arról beszélgettünk a napokban, hogy várunk még, hogy nekem is hagysz gondolkodási időt...

- Drága kis Paulám! - Átölelte a férfi. - Minek az idő? Szeretjük egymást és kész! Mi kell több a házassághoz?

- Én szeretem a munkám, és nem szívesen hagynám el a szívkörházat. Nem érzem még a szükségét, hogy férjhez menjek. Így is jól megvagyunk, nem?

- Ugyan már! Persze amikor van időnk, együtt töltjük az esténket vagy az éjszakánkat. Ez így igaz, de nekem több kell belőled. Egyébként megvallom, a kórház tulajdonosának, Carlos Feirának írtam egy levelet Portóba, amelyben bejelentettem, hogy feleségül veszek, méghozzá a közeljövőben, és arra kértem, hogy féléves időt adjon neked, amíg új állást találunk.

- Engem meg sem kérdeztél? Hogy küldhetted el nélkülem, vagyis a beleegyezésem nélkül azt a levelet? Manuel, ez nem volt szép, hogy enyhén fogalmazzak!

- Ezek szerint nem szeretsz, Paula? Egész eddigi kapcsolatunk hazugság volt?

- Nem, nem, dehogyl... Csak éppen az esküvő...

- Pedig már benne vagy a korban, drágám. Ha gyerekeket akarsz...

Paula gondolatait a bizonytalanság és a kétségbeesés hulláma borította el. Igen, igen, szereti Manuelt, de nem így képzelte. Ismételten a gyűrűre nézett. Amikor hazaért és visszaidézte az egész jelenetet, párbeszédüket, még inkább érezte, hogy a főorvos lépése, ahogy a kórház tulajdonosának bejelentette az esküvőt, túl gyors volt! Felelevenítette kapcsolatuk rövid múltját, s ismét rájött, hogy alig ismerik egymást. Hiszen a kórházban, egészen a brazil örökségig, kizárólag főnök-beosztott viszony volt közöttük, magánéletéről soha nem beszélgettek. Aztán a váratlan fordulat, elsősorban az, hogy nem rokonok, meghozta a szerelmet. Így mentette magában a férfit.

- De vajon valóban szerelemről van-e szó? Ha nem lennék ilyen gazdag, akkor is ennyire ripsz-ropsz esküvőt szeretne Manuel? - vívódott, s a válasza inkább a nem felé hajlott.

Megjelent előtte Adrian Gontra kedves, szeretetreméltó tekintete, mondatai, ahogy óva intette őt a gyors döntésektől. Persze az ügyvéd annyi bűnügyet látott már életében, hogy valószínűleg mindent arról az oldalról közelít meg. Milyen kár, hogy holnap hazamegy. Aztán dühös lett saját magára ezért a gondolatért.

- Örülöm kell, hogy meggyógyult! A múltkor egy igen csinos, fiatal nőt láttam nála, állítólag a titkárnője, de azt hiszem, több is van közöttük, mint munkatársi viszony... A lány szeméből szinte rajongás áradt felé. Igen, igen, egy jól menő és híres ügyvéd, aki állandóan szerepel az újságokban és a televízióban, aki emellett jóképű és szabad, nem minden bokorban terem!

Amikor hajnalban ledőlt, még akkor sem jött álom a szemére. Öt órakor felkelt,

készített egy kávét, és elhatározta, hogy bemegy a kórházba. - Úgyis meg akarom nézni néhány betegem kórlapját... Mintha az infúzióban adott Strophantin nem használna két betegemnél... Ezt pedig nem értem. Újabb kontrollvizsgálatokat kell csinálnom. Így hét órára már bent leszek, és mindenre marad időm.

A kórház folyosóján a szokásos reggeli nyüzsgés fogadta. Az ételes kocsik már a lift előtt sorakoztak, a főnővér és Julia veszekedtek valamin. Ahogy közelebb ért, akkor hallotta:

- Vedd tudomásul, hogy az éjszakai infúziót nem jól kötötted be. Ezt jelentem Fontes főorvos úrnak! - harsogott Maria hangja.

-- Ugyan, eredj már! Ez nem igaz! A beteg nyilván sokat forgolódott, és a tapasz meglazult, de ez még nem hiba. Egyébként is, mióta a tisztelt Barato doktortól tanulod az orvostudomány rejtelmait, agyadra ment a parancsolgatás! Pedig Maria, te nem vagy már mai csibe, tudomásom szerint negyvennégy éves múltál.

- Ebből elég! Az infúziót nem jól ragasztottad le, ha így jobban tetszik, és nekem mint főnővérnek, kötelességem ezt jelenteni. A beteg állapota, amint én látom, ettől válságos lett.

- Mi a fene! Talán már orvosi diplomát is szereztél?

Gatti doktornő ekkor ért oda a két veszekedő nővérhez.

- Kérem, kérem, próbáljanak meg nyugodtan viselkedni, az egész folyosó visszhangzik a szópárbajtól. Kiről van szó, melyik kórteremben fekszik a beteg? Megnézem, rendben? Nem kell azonnal a főorvos úrhoz szaladni - fordult Mariához.

- Az egyes kórteremben van az illető. Tegnap Barato doktor diagnosztizálta a betegséget, és megállapította, hogy a bal szívfél hibája miatt kisvérköri pangás lépett fel nála. Ezért írt elő még éjszakára is infúziót. - Julia nővér próbált nyugodtabb hangot megütni.

Paula elindult a beteghez, akinek a szív működése valóban, meglehetősen gyors volt, légzése kapkodó és az arca cianotikus.

- Kérek gyorsan egy vérnyomásmérőt! Julia, hozza be a hordozható EKG-t is! - Az EKG-ból kijövő papírszalagon a doktornő azonnal észrevette, hogy a pitvar gyöngye izomzata, a rossz vérellátás miatt a telítődési mechanizmus nem kielégítő és mindezt azonnal erőteljesen kompenzálni kell. - Nem várhatunk a kisvizitig! Kérek két ampulla K-Strophantosidot, sőt biztonságból még Digoxint is hozzon - szólt a nővérnek. - A Strophantint beadom, a többit infúzióba tesszük, alacsony cseppszámmon.

- Milyen jó, hogy ilyen korán bejöttem - gondolta magában az orvosnő -, szerencsétlen Julia nem is tehet róla, hogy a beteg állapota rosszabbodott. De hát a főnővér újabban elég ingerlékeny, nem csoda, hogy összekülönböztek. Később majd beszélek vele. Semmi értelme az egésznek, van éppen elég gond és baj az osztályon.

Ellátták a beteget, és éppen a szobájába indult, amikor meghallotta Adrian Gontra hangját:

- Elköszönhetek, doktornő? Egy óra múlva jönnek értem. A főorvos úr tegnap aláírta az ön zárójelentését, és meg is kaptam. Így most már olyan vagyok, mint a madár, vagyis szabad.

- Jöjjön be a szobámba, még olyan korán van, ott nyugodtan beszélgethetünk.

Az íróasztal melletti fotelba ült a beteg, Paula pedig vele szemben. Úgy gondolta, ha nem az asztal túloldalán ül, kevésbé látszik hivatalosnak a beszélgetés.

- Remélem, még néhány hétig pihenni fog, és nem védi a bűnözőit!

- Két hét szabadságot vettem ki, és elutazom a Bahamákra.

- Egyedül? - szaladt ki a meggondolatlan kérdés Paula száján.

- Nem, nem, dehog. A titkárnómmal. Paula, maga is ismeri, a múltkor összefutottak.

- Szerelem?

- Hát az éppen nem, csak hosszan tartó kapcsolat... de...

- Kedves Adrian, ne is folytassa. Nekem csak a maga egészségéhez volt közöm, és nem a magánéletéhez! Ebbe végleg nem kívánok beleszólni! Egyébként Fontes doktorral eljegyeztük egymást. - Paula megmutatta a briliánsgyűrűt. Maga sem értette saját reakcióját, s azt sem, miért mondja el mindezt a férfinak, akit valószínűleg soha többet nem lát az életben...

- Gratulálok, doktornő. - Kissé cinikusan hangzott a férfi kijelentése. - Ha megengedi, odaadom a névjegyet, az otthoni és a hivatali telefonom is rajta van. Hátha szüksége lesz még a közreműködésemmre...

- Csak nem képzeli, hogy valamilyen bűnügybe keveredem?

- Azt nem, de szüksége lehet jogi védelemre.

- Hát, látja, ezt nem hiszen, jól ismerem én az emberi természetet...

- Már megbocsásson, de inkább az ember betegségeit és nem a lelki bajokat!...

Azoknak inkább én vagyok az "orvos". Mert tudja, doktornő, egy bűnözőnek is van valami motivációja az adott bűn elkövetésére.

- Jaj Adrian, bele ne menjünk a bűncselekmények lelki hátterének vizsgálatába, mert nemsokára kezdődik a kisvizit, és nekem ott kell lennem! Jó utat kívánok a Bahamákra, érezze jól magát. Sétáljon sokat, és a naptól óvakodjon, még korai lenne a napfürdő. - Gatti doktornő kezét nyújtott.

- Köszönöm. - A férfi megszorította a vékony, keskeny kezét. - Kérem, ne felejtse, ha mégis bármiben szüksége lenne rám, máris rohanok magához.

Paula maga sem tudta miért, de amikor egyedül maradt, hirtelen hiányérzete támadt, hogy Adriant nem fogja látni. - Micsoda szentimentális nő lettem, nyilván magával ragadott a férfi egyénisége. Tény, hogy nemcsak okos, értelmes és szimpatikus egyéniség, hanem csinos ember, aki ráadásul közvetlen természetű is... Az orvosnő átöltözött, majd elindult a nővérszobába, ahol a kisvizit előtt gyülekeztek az orvosok. A gyakornok, Gustavo Romero kicsit tudálékos arccal magyarázott valamit Luisának, aki rá se hederített. Aztán megjelent Alfonso Negro, a mindenki által kedvelt röntgenasszisztens, egy hatalmas dossziét szorongatva.

- Jaj, de jó, hogy látom, doktornő. Tegnap este hívtam elő ezeket a felvételeket, és már akkor kerestem, de elment. Szerintem van itt valami. - Előkapott egy felvételt, s rámutatott az egyik bordaívra. Paula nem ütközött meg az asszisztens megjegyzésén, mert a fiatalember tudása jóval meghaladta az asszisztensekét.

- Mutassa csak, Alfonso! Ezt a leletet ugye tegnap délelőtt készítették? - Paula a röntgenképen először nem látott semmit, majd kicsit hunyorítva, a fény felé tartva bólintott. - Igen, igen, megvan! Ha jól látom, a bal pitvar tágulata lényegesen nagyobb a normálisnál. A dorsoventralis röntgensugár iránya a szívöböl elsimulását jelzi.

Egy darabig még nézegette a felvételt, majd így szólt:

- Köszönöm, hogy felhozta, Alfonso, a viziten máris megbeszélem a kezelést a főnökkel...

- Milyen gyönyörű gyűrűje van, doktornő - jegyezte meg a fiatalember, ahogy a fény ráesett a smaragdra és briliánsra, tűzük szinte beragyogta az orvosnő kezét.

- Kaptam... - mondta kissé zavartan a doktornő.

- Csak nem megy férjhez?

Paula mélyen elpirult. Tudta; hogy a fiatalember véletlenül tette fel a kérdést, és semmiféle rossz szándék nincs mögötte, de abban is biztos volt, hogy a főorvos senkinek nem mesélte el furcsa eljegyzésüket. Mégis, maga sem tudta, miért, hirtelen ingerült lett és dühösen válaszolt.

- Nem! Nem megyek férjhez! Nekem első a hivatásom! Egyébként sem hiszem, hogy a röntgenasszisztensnek köze lenne az én magánéletemhez!

A durva mondatok után még hozzátette:

- Ne haragudjon, Alfonso, de ma korán keltem és ideges vagyok. Nem akartam megsérteni.

- Én sem, doktornő, de annyira feltűnő ez a gyűrű, és még soha nem láttam a kezén. Bocsánatot kérek - motyogta, és kiment a nővérszobából.

Ursula a néhány napos fővárosi szabadság után jókedvűen tért vissza Portóba. Elhatározta, hogy állandó állást keres, mert az esetenkénti megbízás bizonytalan jövedelemforrást jelent. Beadta pályázatát a portói Képzőművészeti Alaphoz, ahol nem nagyon biztatták. Ezenkívül az Etnográfiai Múzeumban is járt, ahol mint utólag kiderült, restaurátort kerestek. Így aztán amikor semmiféle állandó lehetőség nem mutatkozott, eléggé elkeseredett. Bár mindig csurrant-cseppent valami munka, amit keresett, az gyakorlatilag zsebpénzre kellett Antonio mellett. Most pedig a jövőjét és megélhetését kellett saját magának biztosítania. Még szerencse, hogy a lakás bérleti díját előre kifizette, ruhája is van bőven, végül is élhet szerényebben. Aztán azon tűnődött, vajon Carlos Feira miért nem jelentkezett, pedig megígérte, sőt azt is, hogy segít állandó és megfelelő munkát találni. - Mindegy jobb is így, még a Lisszabonba küldött pénzét is félretettem. Jó, hogy nem fogadtam el, nem kívánok a lekötözöttje lenni. - Kinézett az ablakon, és a nagy nyüzsgést látva egyszerre hiányérzete támadt, rájött, hogy az egyedüllét nem neki való. Amióta Antonio elvette feleségül, mindig sok ember fordult meg az otthonukban. Elsősorban festők jöttek-mentek, meg modellek, különböző művészek. Akkoriban állandóan háborgott, hogy soha nem lehet egyedül, most pedig nyomasztotta a csönd, a némaság, amely az egész lakásból áradt. Hirtelen elhatározta, hogy lemegy a Duoro partjára, és beül egy könnyű vacsorára az egyik kiskocsmába. Ebben a pillanatban megszólalt a csengő. Ursula szapora léptekkel ment ajtót nyitni.

- Helló, Ursula! Délelőtt már kerestem telefonon, de nem volt itthon. - Carlos belépett.

- Igen, ez igaz... Szeretnék állandó munkát találni, ahol kiélhetem grafikusai képességemet - mosolyodott el kedvesen az asszony, miközben betessékelte a nagydarab férfit. - Mivel kínálhatom meg?

- Semmivel, kedvesem, én szeretném meghívni vacsorára.

- Isabelt nézzük meg? Gondolom, abba a vendéglőbe megyünk... Nem?

- Kedvesem, téved. Isabel ma nem lép fel.

- Hogyan? Tudomásom szerint minden este...

- Szabadnapot kért, mert Antonio szüleihez mentek el látogatóba Bragába.

- Maga ezt honnan tudja, Carlos, ha nem sértem meg kérdésemmel?

- Kedves Ursula, tapasztalhatta, hogy az én karom hosszú, és messzire nyúlik el. A kis Isabel azt hiszi, hogy drágalátos szeretőjével, Antonióval átverhet engem... De téved a kicsike. - A férfi szeme megvillant.

- Két perc alatt kész vagyok, csak átöltözöm.

- Nem fontos, így is kívánatos nő.

- Nem, nem, azonnal itt vagyok. Addig nézze meg a legújabb fotóalbumot, tegnap

kaptam meg a műszaki példányt a kiadótól. Azt hiszem, jól sikerült.

Tíz perc sem telt el, amikor az asszony fekete-fehér mintás ruhában, hozzáillő fehér blézerben visszajött. Fekete haját hátratúzta, és mandulavágású szemére egy kis kék festéket tett. Senki nem nézte volna huszonkilenc évesnek, sokkal fiatalabbnak látszott. Carlos elégedetten méregette.

- Azért, mert elvált Antoniótól, nem kellene itt egyedül búslakodni. - Ösztönösen kitalálta Ursula gondolatait. - Tudja, az egyedüllét rossz tanácsadó. Magának pedig most éppen olyan barátra van szüksége, aki kirángatja a melankóliából.

- Ugyan, Carlos, nincs nekem semmi bajom... csak... néha egyedül érzem magam. De kész vagyok, mehetünk.

Mintegy negyedórai gyaloglás után a román stílusú Szent Márton templom melletti kis utcába kalauzolta a férfi, ahol megállt a "Hervatag Augusto" étterem előtt.

- Járt már itt?

- Nem, soha. De honnan ez a buta neve?

- Ismeri a történetét?

- Nem.

- Az eredeti tulajdonos Augusto Manteli volt. Megcsalta a feleségét, aki rajtakapta és éjjel álmában leszúrta. A férfi nem halt meg, de egész életére nyomorék maradt. Az asszonyt a bíróság felmentette, a részleteket már nem tudom. A lényeg az, hogy a nő tovább vezette a kocsmát, amely apáról fiúra szállt. Nevét, amely eredetileg "Szép Augusto" volt, az asszony később "hervatagra" változtatta. De menjünk be, látom elfáradt. Kis hely ugyan, de nagyon hangulatos, és engem itt is jól ismernek.

A vacsora elfogyasztása után Carlos rátért mondanivalójára. Ursula jól sejtette, hogy a férfi nem ok nélkül törődött vele az utóbbi időben. Arról persze nem tehet, hogy az az ütődött Barato doktor elfelejtette az érkezését, de jobb, hogy így történt, mert szabadon kószálhatott Lisszabonban. Egyébként sem volt szimpatikus neki az orvos.

- Kedves Ursula. Egy megbízást szeretnék adni magának, de ha nem fogadja el, akkor sincs harag. Néhány napra Dél-Amerikába kellene utaznia.

- Hová?

- Jól hallotta, Dél-Amerikába. Egy kis csomagot kellene elvinnie és átadni valakinek.

- Jézusom, csak nem kábítószeret csempésztetne velem, Carlos?

- Ez még viccnek is rossz! - Felnevetett a férfi. - Nem, nem, dehogya. Egy aprócska festményről van szó.

- Miért nem adja fel postán? - kérdezte naivan Ursula.

- Mert egy eredeti Gaspar Vaz az ezeröttszáz évesből, Mánuel-stílusban.

- Ez azt jelenti, hogy kilopjam az országból a nemzeti értéket?

- Nem szabad ilyen sarkítottan fogalmazni. Vaz "miniatúrje" egy magángyűjtő kezében volt, aki a segítségével kívánja értékesíteni. Ennyi az egész és nem több.

- De ilyen esetben, úgy tudom, az államnak kellene először felajánlani, vagy nem?

- De igen. Csak azután olyan hatalmas adót fizethetne az illető, hogy a kép értékének még a húsz százaléka sem maradna az övé. Ezért választottuk ezt a nem egészen szabályos utat.

- Carlos én ezt nem vállalhatom. Bocsásson meg. Nem fogok képet kicsempészni Portugáliából, még akkor sem, ha gondolom, mindezt busásan megfizetik. Nem és nem?

A beszélgetés elakadt, a férfi nem szólt egy szót sem, de látszott rajta, hogy mélyen

meg van sértve. A kiskocsmá tulajdonosa bekapcsolta a terem végében álló televíziót. Mindketten a bemondóra figyeltek fel: "Ma délután ámokfutó ölt meg egy fiatal párt. A rendőrség keresi a tettest. Az áldozatokat Bragától mintegy 30 kilométerre találták meg, az autópálya melletti erdőben. A férfit leszúrták, a nőt pedig megerőszakolták, utána megfojtották. A brutális gyilkosságnak nem volt szemtanúja. A rendőrség felkéri azokat a személyeket, akik elősegíthetnék a nyomozást, bármely rendőrörsön jelentkezzenek. A férfi neve az iratai szerint Antonio Timor, a másik áldozat Isabel Santana..."

Ursula körül fordult egyet a világ, meg kellett kapaszkodnia az asztal szélében, mert így érezte, menten elájul.

Úgy látszott, hogy Carlost mellbe vágta a hír. Azonnal fizetett és hazavitte Ursulát. A kapuban csak annyit mondott:

-- Kedvesem, próbálgon aludni. Reggelre igyekszem mindent megtudni, és jelentkezem, telefonálok. Jó éjszakát! - Sarkon fordult, és sietős léptekkel távozott.

Ursula le sem hunyta a szemét, képtelen volt aludni, altatója pedig nem volt otthon. Reggel hat órakor kikelt az ágyból, ivott egy erős kávét, s egyre azon gondolkozott, ki lehet a gyilkos és miért ölte meg a két szerencsétlen embert. Az éjszaka folyamán többször felmerült benne, hogy esetleg Carlos rendezte meg a gyilkosságot, de aztán elhessegette a gondolatot. Ahogy múltak az órák, egyre mélyebb apátiába süllyedt. Kilátástalannak és reménytelennek érezte az életet, amely másodpercek alatt megszakadhat. Minek akkor küzdeni, ha csak ennyi egy ember élete?

Bekapcsolta a rádiót, reménykedve, hátha valami újabbat megtud a gyilkosság körülményeiről. A hírek között azonban már nem szerepelt a tragédia. Hét órakor teljesen készen volt, várta Carlost, mint az egyetlen embert, aki többet tudhat majd a tragédiáról. Csengetésre ajtót nyitott, s legnagyobb meglepetésére Carlos mellett egy férfi állt.

- Jó reggelt, Ursula. Bemutatom Costa Egan hadnagyot, a gyilkossági osztály vezetőjét.

- Jó reggelt, asszonyom. Meg kell kérnem, hogy jöjjön velem, és azonosítsa a megboldogultat. Tudom, már elváltak, de sajnós ezt a szomorú kötelességet vállalnia kell, kérem...

- Természetesen, máris mehetünk - szólt Ursula, aki a részletekre lett volna inkább kíváncsi, ám nem szólt egy szót sem. A prospektúrát percek alatt elérték. Carlos Isabelt, Ursula pedig Antoniót azonosította. Utána olyan remegés jött az asszonyra, hogy a hadnagy bevitte mindkettőjüket rendőrségi szobájába, és egy pohár vizet meg kávét hozatott.

- Bocsásson meg, hadnagy úr, de a látvány... szegény Antonio! Ki lehetett a tettes?... Csak valami elmebeteg... A volt férjem, talán ön is tudja, elismert festőművész volt... szerették... A nemrég rendezett önálló kiállításának óriási sikere volt, talán hallott is róla... sok festményét megvették... A tájképek voltak az erősségei... de portrékat is festett... - Ekkor már zokogott az asszony, akit egyre jobban hatalmába kerített a kétségbeesés és az élet hiábavalóságának érzete.

- Isabel Santana a barátnőm volt - törte meg a beálló csendet Carlos. - Később... esetleg... feleségül vettem volna... tervezgettük a közös jövőt...

Ursula e mondatra felkapta a fejét, és tudta, hogy Carlos hazudik. Nem akarta ő soha feleségül venni a táncosnőt, szerette, vagyis szerelmes volt a megboldogultba... Már nyitotta a száját, hogy mindezt a hadnagynak is elmondja, de meggondolta magát.

- Valójában semmi közöm ehhez, Carlos azt mond, amit akar, a gyilkosság idején

együtt voltunk. Ettől persze még lehet ő a háttérben... - gondolta az asszony, és megrázkódott.

Fiatall rendőr jött a szobába, az írógép mellé ült, és jegyzőkönyvet vett fel, amelyben Ursula és Carlos egymás alibi-jét igazolták. A hadnagy nem is kérdezte, miért voltak együtt, megelégedett a ténnyel, hogy a "Hervatag Augusto" kocsmában vacsoráztak. Mindketten aláírták a hivatalos papírt, aztán a nyomozó búcsúzóul csak annyit mondott:

- Ha később szükségem lesz önökre, kénytelen leszek újból zavarni. Az eddigiek szerint valószínűsíthető, hogy egy garázdaságért elítélt és esetleg a napokban szabadult férfi a tettes. Látszólag az áldozatok pénzét akarta elvenni, s nyilván ellenkeztek vele, mert elég sok escudo hevert a földön. Ez az egész csak feltevés, gyakorlatilag még semmi érdemlegeset nem tudunk.

- Uram, felmehetek a volt férjem lakásába, most, hogy meghalt szegény? Két festményét elhoznám, ha lehetséges. Gondolom, miután mi már elváltunk, mindent a szülei örökölnék, de nem ismerem a jognak ezt a vonatkozását. Annak idején festett egy képet rólam, valamint egy miniatúrát is, csupán ezekre tartanék igényt. Nem hiszem, hogy ez másnak is olyan értéket jelentene, mint a számomra, miután nekem ezek emlékek...

- Én is elkísérhetem, Ursula? - kapcsolódott a beszélgetésbe Carlos.

- Nem, uram, ez már meghaladná a hatáskörömet - válaszolt a hadnagy.

Így Carlos elbúcsúzott.

- Jelentkezem majd, Ursula! - szólt vissza az ajtóból.

Az asszony torkát a sírás fojtogatta, amint az őrmesterrel belépett a jól ismert lakásba, ahol olyan boldog volt, különösen házasságuk elején. Azonnal a műterembe indult, s percek alatt megtalálta a miniatúrát és a falon lógó portrét, amely őt ábrázolta, még a házasságuk előtt.

A rendőr leült a hallban, és várta az asszonyt, aki mindössze perceket töltött a lakásban. Elköszöntek egymástól, az őrmester lepecsételte a lakást, és a kulcsot zsebre vágta.

Ursula elindult a piactér felé. Elhagyta az Alexandre utat, majd a vurstli melletti szűk utcába ment. Még dolgozni akart, az Operaházat kellett fotózni. Kicsit megszaporoztta lépteit. Mindig is volt benne egy ösztönös félelem a keskeny, szűk helyiségektől, utcáktól vagy a magaslattól. Alig ment száz métert, amikor egy fehér ház előtt szoborszerű férfit látott, előtte a földön piros cseréptál. A mozdulatművész egy széken állt, kezében fekete kalappal, ruhája is fekete, csak fehér inge és fehérre festett arca világított. Ursula egy percre megállt, megcsodálta a szobornak is beillő, mozdulatlan alakot. Csak a szeme rebbenéséből lehetett látni, hogy élő ember. Elővette pénztárcáját, és száz escudót dobott a cserépedénybe. A férfi megmozdult, s odasúgta az asszonynak:

- Vigyázzon Carlossal, a Don magát is behálózza! Isabel és Antonio az ő áldozata. - Majd ismét merev lett, mint egy valódi bábu, s a semmibe tekintett...

Ursula megtorpant.

- Uram, nem értem, amit mond. Nem beszélhetnénk nyugodtabb helyen? Szálljon le a székről, és mozduljon meg! Kérem! Kérem!

A férfi azonban úgy tett, mint aki nem hall és nem is akar beszélni. Mimikája tökéletes volt, Ursula soha életében nem látott ilyen figurát. Egy darabig még csodálta, aztán rájött, hogy a férfitől nem kap több útmutatást, nem hajlandó megszólalni, ezért folytatta útját.

Az Opera impozáns, Manuel stílusban készült, késői gótikát idéző épületéről több mint húsz fotót készített, aztán leült egy padra, és nézte a galambok játékát. Közben azon gondolkodott, hogy a férfi honnan tud Carlosról és a gyilkosságról.

José Barato rájött, hogy hiába szerelte fel otthoni laboratóriumát korszerű

berendezésekkel. s hiába tud több gyöngyvirágból készült kivonatot előállítani, ha Maria nem segít neki. A főnővér pedig, ahogy múlt az idő, egy-egy eset kivételével, amikor Barato is jelen volt, továbbra sem akarta a készítményt beletenni az infúzióba Strophantin helyett. Ezért Barato azon törte a fejét, hogy kivel társulhatna. Maria elidegenedett tőle, s csak igen viszolyogva tette meg, amit kért tőle.

Az orvos már azt latolgatta magában, hogy esetleg Julia Melait avatja be, de elhessegette a gondolatot, mert a negyvenhat esztendő nővér kövér és csúnya volt ahhoz, hogy José megkönyékezze. Aztán Luisa Olent nővéren gondolkozott, de őt sem találta alkalmasnak, mert a lány mindössze huszonnégy éves, fiatal, s nem elég rátermett. Azonkívül az a szóbeszéd is járta, hogy Alfonso röntgenasszisztens teszi neki a szépet.

- A többi kiegészítő nem jöhet szóba - töprengett Barato, miközben föl-alá sétált a szobájában -, pedig Paula Gatti megfelelő lenne! Érti is a dolgát, és szimpatikus, kedves teremtés. De ő nem jó, mert osztozni kellene vele a dicsőségben!

Végül elhatározta, hogy Mariát ismét meghódítja, s délután, ha lesz ideje, vásárol neki egy szép aranyláncot, esetleg egy karkötőt is, bár lehet, hogy ez már túlzás lenne. Ebben a pillanatban megszólalt a telefon.

- Barato doktor.

- Helló, cimborám, itt Carlos beszél.

- Tudom, most letolsz, mert azzal a vidéki grafikusnővel nem foglalkoztam, de hát tudod, a munkám, a kórház, a beteg anyám, semmire nincs időm...

- Ne szabadkozz, nem ezért hívtalak fel! Holnap reggel egy fiatal festőművészt küldök hozzád. Az itteni orvosok szerint olyan súlyos keringési zavarai vannak, hogy az élete egy hajszálon függ. Szeretném tudni a te véleményedet is! Csak annyit még, hogy nekem nagyon fontos, a barátom, Viktor Oliverának hívják, kiváló, tehetséges művész...

- Rendben, Carlos, rendben, de szólnom kell Fontes doktornak is, hiszen mint főorvos...

- Ne folytasd! Mondd meg Manuelnek, hogy nekem a barátom, és gyógyítsátok meg!

- Ezzel lecsapta a kagylót.

Barato azonnal átment a főorvoshoz, néhány szóval referált Carlos Feira kéréséről. Manuel vörös arccal csak annyit szólt:

- Ilyen esetekben a szolgálati utat be kellene tartani, és nekem kellett volna jeleznie Feira úrnak barátja felvételi kérelmét! Mindjárt megkezdem a nagyvizitet. Elfelejtettem neked szólani, hogy mától egy új orvos is dolgozik nálunk, Bella Novo doktornő, aki kiváló belgyógyász és Coimbrából érkezett a fővárosba.

- Tud erről Carlos Feira?

- Ugyan, eredj már, José! A tulajdonosunktól szabad kezet kaptam, én válogatom meg, kivel kívánok együtt dolgozni, persze a te személyedet kivéve. - Fontes hangja gunyoros lett.

Nagyvizit után Fontes összehívta a kollégákat, nemcsak a belgyógyászatról, hanem a többi részlegről is, és bemutatta Novo doktornőt, aki Paulának az első pillanatban szimpatikus volt. Az orvosnő néhány szóban beszámolt eddigi munkájáról. Határozott fellépése, csinos külseje kivétel nélkül mindenkiben jó benyomást keltett.

- Paula, légy szíves, mutass meg a kolléganőnek mindent! Ma este együtt ügyeljtek, aztán már nem lesz szükség erre.

Bella nemcsak megjelenésében volt határozott, hanem a megnyilvánulásaiban is.

Egy-egy beteg kórlapjáról elolvasott diagnózis után pillanatok alatt kialakította véleményét. Paula meghívta a saját szobájába egy kávéra. Úgy gondolta, hogy az első nap szokatlansága feszélyezi majd kolléganőjét. Ám ez nem így volt, mert Bella Novo azonnal ítéletet mondott mindenről. Azt is felvetette, hogy szerinte több ágyat lehetne egy-egy szobába betenni, s így több beteget ellátni.

- De tudod - szólt közbe Paula -, ez egy magánkórház! Itt a betegek nagy része jócskán fizet azért, hogy gyógyítsák. Természetesen néhány ingyenes ágyunk is van. Nem hiszem, hogy össze kellene zsúfolnunk még több beteget! Jelenleg kórházunk 30 ember ellátására alkalmas.

- Hát ez nagyon kevés - válaszolt megfellebbezhetetlen hangon Bella. - Nálunk, Coimbrában a Szívstanatóriumban kétszáz helyünk volt...

- De itt az orvosok és a kisegítők létszáma is a 30 beteg ellátásához elég.

- A kórház tulajdonosa nem jól gondolkozik! Ha több orvost foglalkoztatna, több beteget kezelhetnénk és több lenne...

- Bocsáss meg, de én ebben nem kívánok vitatkozni - szólt szelíden Paula. - Nem az én ügyem! De ha van javaslatod, azt hiszem, Fontes főorvos majd meghallgat. - Kolléganője elé tette a frissen főzött kávé.

A két orvosnő méregette egymást. Paula elbizonytalanodott, nem biztos, hogy első benyomása helytálló, mert Bella igencsak tudja, mit akar!

Barato doktor résnyire nyitotta az ajtót és bedugta a fejét.

- Segíthetek valamiben? Ha esetleg Paula nem ér rá, én szívesen végigkísérem a kolleginát a kórházban.

- Már mindenhol voltam, csak a röntgenben nem, de azt is megnézném. - Bella felállt, és Baratóval együtt elhagyták a szobát.

Amikor Paula magára maradt, egy darabig töprengett, miért vette fel Manuel ezt az okoskodó nőt. Aztán saját maga megadta a választ:

- Nyilván azért, hogy a mi munkánkon könnyítsen. Egyébként sem okos dolog - intette magát gondolatban - az első benyomás után véleményt kialakítani valakiről... - Ezután bement a hatos kórterembe, hogy a délután behozott beteget, akit nyirokáramlási elégtelenséggel vettek fel, ismét megvizsgálja. Maria főnővér éppen akkor hozta be a friss leleteket. Paula megnézte őket, és megállapította, hogy a betegnél az erős, fehérjedús ödémát lényegében a nyirokút elzáródása és a szövetnedv felhalmozódása okozza. A kiváltóok valószínűleg az, konstataálta Gatti doktornő, hogy előzőleg valamilyen gyulladás esett át a beteg szervezetére. Egy darabig töprengett, igen szigorú diétát rendelt, és erős nyugtatót.

- Holnap Fontesszel megbeszélem a további kezelést! - döntötte el magában. - Antibiotikumot is adatok neki a biztonság kedvéért, nehogy a gyulladás ismét visszatérjen. Az EKG-n a T-hullámok elég laposak... Lehet, hogy a beteg lábán kihordott egy szívizomgyulladást...

Közben Barato és Novo doktornő a folyosón kellemesen beszélgettek, látszott mindkettőjükön, hogy, egy hullámhosszon vannak. Barato fejében azonnal felöltött a gondolat, hogy Bellát, ezt az okos nőt később, ha már közelebbről megismerkedtek, beavathatná a terveibe.

- Egyedül él? - szaladt ki száján a kíváncsi kérdés.

- Igen, már tíz éve. Elváltam. A férjem sebész volt, de sok nézeteltérés támadt közöttünk. Mindketten szerettük a munkánkat, s miután a sebészet és a belgyógyászat annyira

különböző típusú embert kíván, gyakorlatilag semmiben sem értettünk egyet. Végül közös megegyezéssel elváltunk. Ő már meg is nősült, de én még nem találtam megfelelő élettársat, pedig már itt lenne az ideje. Maga nős? - fordult Baratóhoz.

- Nem, agglegény vagyok. Tudja, kedves Bella, anyám beteg, együtt élünk, ezért is nem vittem asszonyt, vagyis feleséget a házhoz.

- Mi a baja az édesanyjának?

- Időnként enyhe idegzavar, de igen enyhe - tette hozzá halkan az orvos.

Még legalább félórát beszélgettek, amikor Paula lépett melléjük.

- Bella, megkezdéném az esti kisvizitet, velem jössz?

Amikor Barato egyedül maradt, magában elkönyvelte, hogy a legalkalmasabb személy Bella lesz, akit bevonhat majd munkájába! Okos, rátermett, ambiciózus, és nem utolsósorban csinos nő. - Ő kell nekem! - Elindult a saját szobája felé.

A férfi szitkozódva járta be a környéket. Egyetlen, számára megfelelő lakást sem talált, ahonnan a szívkorházat pillanatok alatt elérhetné. - Az egésznek az a szemét zsarú, Valante hadnagy az oka! Állandóan szimatolgat, az embereit sem kíméli. Milyen szerencse, hogy ez a vörös haj és szakáll elfedi az eredeti arcot! Legjobb lenne, ha visszamehetnék az öreg csajhoz, aki azonnal elhitte, hogy utazó vagyok, nyilván a nyomozóknak is ezt mondta. Céljaimnak ennyire megfelelő helyet sehol itt a környéken nem találok. Visszamenjek egy estére... hátha szerencsém lesz az éjszaka?

Még egy darabig sétált az utcán, aztán komótosan, halkan besurrant a bérelt lakásba. Az öregasszony előszobájának ajtaja nyitva volt, fekete macskája nyivákolta egyet, amint megpillantotta a férfit, de a háztulajdonos éppen egy barátnőjével kártyázott, és nem látott, nem hallott. Ez utóbbi egyébként sem volt erős oldala...

A férfi kinyitotta az ajtót. Látszott, hogy amíg távol volt, az öregasszony kitakarította, pedig ez nincs benne a kialakított árban. Lehet, hogy a zsaruk miatt csinálta? A férfi elővette zsebéből a látcsövet, és az ablaknál elfoglalta a helyét. Már legalább két órája üldögélt és várt, de egyetlen nő sem lépett be a mosdóba. -A fene egye meg! Ebből ma már nem lesz semmi! Reggel pedig korán el kell mennem. - Le-föl kezdett járkálni a szobában, úgy érezte, hogy a düh szétfeszíti! Majd elrakta a látcsövet, és kiment a lakásból, kulccsal bezárva az ajtót. Senki nem vette őt észre. - Szerencsém van, így magyarázkodnom sem kell...

Elindult a Rossio felé, ahol még éjszaka is nagy volt a forgalom. Mintha láthatatlan erő vitte volna lépteit a híres főposta melletti utcába, ahol kávéházak, hatalmas üzletek sorakoztak, s egy-egy kapualjban lányok árulták magukat. Kívánt egy nőt... de nem így... másra pedig most nem nyílt lehetősége. Továbbment, majd visszafordult. Csinos, fekete hajú, húsz év körüli lány szólította meg.

- Milyen gyönyörű vörös hajad meg szakállad van. Nem akarsz eltölteni velem egy órát? Tetszel nekem, nem kérek sokat... - A nő elővillantotta formás combját...

A férfin erőt vett a vágy.

- Rendben! Hol laksz?

- Itt a közelben, a Politeama mózi mögötti első utcában. Gyere! - Belekarolt a lány.

Meglehetősen ócska ház előtt álltak meg. A hatalmas kaput a lány kulccsal nyitotta ki.

- Első emelet - szólt a férfihoz. Amikor beléptek a lakásba, a vendég összerázkódott, elhanyagolt, mocskos volt minden. - Itt ugyan hetek óta nem húztak tiszta ágynat.

A lány leült a tükör előtti székre, és vetkőzni kezdett. Meztelenül lépett a férfihoz, átölelte, megcsókolta. Ám olyan szerencsétlen mozdulattal próbálta az ágy felé vonzolni, hogy

a vörös paróka megmozdult a fején.

- Te jó ég! Parókát hordasz? Minek? Beteg vagy?

A férfin mintha villám futott volna végig, a lányt szorítani kezdte.

- Ne szövegelj már annyit, kifizetem, amit kérsz és kész! Egy prosti ne beszélgessen...

A lány lefeküdt az ágyra. A férfi az elcsúszott parókát megigazította, ám abban a pillanatban a kíváncsi teremtés egyetlen mozdulattal letépte a férfi fejről a vörös haját! Megdöbbsent... hirtelen szólni sem tudott.

- Te csinos férfi vagy - dadogta. - Minek ez neked? - Átnyújtotta a parókát. A férfi addigra a zsebéből már előkapott egy kendőt, s a másodperc töredéke alatt rácsavarta a lány nyakára.

- Ne, ezt ne csináld! Gyűlölöm a perverzeket. - Próbálta letépni az egyre szorosabban ráfonódó anyagot. Majd ismét kiáltani akart, de már fogytán volt a levegője. A férfi tovább szorított egyet a kendőn, mire a lány teste lehanyatlott az ágyra. A haja szétterült, karjai és lábai elernyedtek, a halál már a karjába kapta. Miután a férfi megbecstelenítette, felállt, kinyitotta a lány asztalon heverő tárcáját, kivette belőle a pénzt. - Úgy kell tennem, mintha a pénzéért fojtottam volna meg. - Kereste a külső szemnek elfogadható indokot. A zsaruk egy prostituált meggyilkolásáért úgysem nyomoznak, csak olyan tessék-lássék kihallgatások lesznek. Észrevette a lány ujján az aranygyűrűt, azt is lehúzta. A tükör előtt fejére tette a vörös parókát, még egyszer ellenőrizte a külsejét, lekattintotta a villanyt, s elhagyta a lakást.

- . Mégis megtaláltam! Igaz, egy prosti volt, de legalább élveztem... ez is valami...

Aztán megszaporozta lépteit, és elindult haza.

A rendőrséget a szomszédban lakó barátnő értesítette, aki szintén az utcán kereste saját maga és fiúja számára a kenyeret. A rendőrök valóban amolyan tessék-lássék nyomozást végeztek, nyilvánvalónak tűnt, hogy egy pasas kirabolta, megölte és megerőszakolta a fiatal nőt. A másnap reggeli újságok még a hírekben sem említették a bűnesetet...

Amikor az akta Valante hadnagy asztalára került, átfutotta, s már tovább akarta tenni, amikor hirtelen eszébe jutott a Szent Jakab Szívkórházban történt két gyilkosság, ahol az áldozatokat szintén megfojtották és utána megerőszakolták. Elolvasta egyik beosztottjának jelentését, aki egyértelmű okként a rablást jelölte meg. Csupán egy mellékmondatban szerepelt, hogy az ágyon a holttest mellett vörös hajszálakat találtak, noha az áldozatnak fekete haja volt.

- Ebből nyilvánvaló a konklúzió, hogy az elkövető vörös hajú férfi lehetett. - A hadnagy elgondolkodott, s maga sem értette, mi ragadta meg ebben a tényben. Egyetlen nyom... Megkereste a korábbi laboratóriumi vizsgálatok összesítését, de abban szó sem volt vörös hajszálról. A kihallgatottak, a lány stricije, barátnői egyértelműen azt vallották, hogy aznap éjszaka nem látták a megboldogultat. Aztán lerakta az aktákat, de magában, valahol a tudata mélyén a vörös hajszál emlékét megőrizte...

Valante hadnagy aprólékos zsaru volt, aki sokat látott és tapasztalt negyvennyolc éves korára. Remek memóriája és agya úgy működött, mint egy komputer. Főnöke és munkatársai nemcsak mint kiváló szakembert tartották számon, hanem mint olyan nyomozót, aki évekre visszamenőleg elraktározza egy-egy bűnügy leghalványabb eseményét is. Most újból végiggondolta a kórházban történt gyilkosságokat és a prostituált lány megölését. Nem tudott megnyugodni, és legjobb nyomozójának, Barbosának kiadta a feladatot: ismételten hallgassa ki a prostituáltak, s próbáljon a halott lányról még több információt begyűjteni.

- De főnök, ennek nincs semmi értelme. Annyira nyilvánvaló, hogy az egyik pasas, aki

felment a lányhoz, a pénzéért megölte. Olyan sok egyéb ügyünk van, minek erre időt áldozni? Ha megismétlődik...

- Ne viccelj velem, Pedro! A gyilkosság az gyilkosság, akárkiről is van szó! Egyébként is valami furát érzek az egészben, de nem tudok rájönni, mi lehet az. Légy szíves, menj ki a helyszínre, aztán ha valóban semmi új momentumot nem találsz, egyelőre félretesszük az ügyet...

A mozdulatművész kék csikos ruhában állt szokott helyén. Most egy fonott kosár volt előtte, s csupán a szeme villanása jelezte, hogy élő ember. Ursula megállt előtte, s halkan suttopta:

- Uram, uram, kérem, lépjen le a székről. Jöjjön el velem egy kávéra, beszélni szeretnék magával.

A férfi nem mozdult, még a szeme se rebbent.

- Uram, Carlosról szeretnék beszélgetni. A múltkor... - Ekkor vette észre az asszony, hogy lassú, komótos léptekkel Carlos Feira közeledik felé a keskeny szűk utcában.

- Ursula! Ursula! De jó, hogy látom, már otthon is kerestem telefonon. Ugye milyen fantasztikus ez a mozdulatművész? Érdekes, hogyan tud egy élő ember ilyen merevnek látszani. - Kinyitotta pénztárcáját és ötszáz escudót dobott be a fonott kosárba.

- Magának is tetszik? - Átölelte az asszony vállát. Jöjjön, kedvesem. Olyan keskeny ez az utca, nem férnek el tőlünk. Meghívom egy italra, szeretnék beszélni magával. - Amikor Ursula megfordult, Carlos a fogai közül sziszegte a mozdulatlan alaknak: - Te szemét áruló!

A közelben lévő kávéházba tértek be. Carlos azonnal mondanivalója közepébe vágott.

- Gondolkozott a múltkori ajánlatomon, Ursula?

- Nem, dehogy, már akkor megmondtam, nem vállalom.

Carlos jóindulatúan elmosolyodott.

- Kedveském! Itt a repülőjegye is. Semmiség az egész, utána pedig lesz állandó megbízása, nem kell kuncsorognia grafikai munkák után. Vagy inkább fotózni szeretne?

- Értse meg végre, Carlos! Semmilyen körülmények között nem vállalom a kép kicsempészését! Ez nem az én műfajom. Jobban tenné, ha az egész ügyet lezárná, és a képet felajánlaná az államnak. Maga egy jómódú, gazdag üzletember, nincs szüksége arra, hogy ilyen utakon pénzt keressen. Legalábbis én nem hiszem el. Egyébként találkozott Costa Egan hadnaggyal? Talált a rendőrség újabb nyomokat?

- Beszéltem vele, de sajnos semmi, semmi nincs a kezükben. Valami örült támadhatta meg a szerelmeseket. - Az utolsó szót kihangsúlyozta a férfi.

- Elnézést, Carlos, de mennem kell. Kérem, többet ne vesse fel a képügyet! Nem vagyok hajlandó rá, sem most, sem a jövőben. Állásom pedig előbb-utóbb lesz, ha itt nem, elmegyek a fővárosba. De még reménykedem, hogy Portóban is találok magamnak megfelelőt. Az asszony széttárta a karját.

- Rendben, kedveském, ha nem, hát nem. Én csak jót akartam, de úgy látszik, inkább szeret nyomorogni, mint jól élni.

- Ha ennek ez az ára, akkor igen. - Ursula felpattant a székről, megbiccentette a fejét, és kirohant.

Mérges volt magára, hogy Carlos előtt nem tudta fégyelmezni magát. Egyre inkább elege lett a férfi atyáskodó modorából és főként erőszakosságából. Azonkívül nem tudta a mozdulatművész szavait sem kiverni a fejéből, ezért elhatározta, hogy ismét odamegy. Már messziről látta, hogy hatalmas tömeg veszi körül a helyet, ahol a férfi állni szokott. Közelebb

furakodott, s hallotta, amint körülötte suttogják:

- Szegény, szegény! Kinek volt útjában? Így meghalni, itt az utcán, fényes nappal... - Közben már a rendőrautó szirénája is felvijjogott.

Ursula messziről felismerte Egan hadnagy alakját, aki félretolva az embereket, utat kért magának. Az asszony közelebb ment, s látta, hogy a mozdulatművész szívéből egy tör nyele villan elő...

- Kérem, kérem, oszoljanak! - csattant a közben megérkező rendőrök hangja: - Hagyjanak utat...

Az asszony a döbbenettől rogyadozó lábbal ment tovább. - Istenem, istenem, csak nem?... - De még be sem fejezte a gondolatot, amikor rájött, hogy képzelődik. Összerázkódott. Életében először félni kezdett, noha maga sem tudta, mitől. Hazament. Lakásában üresség fogadta. Rájött, hogy talán valami összefüggés lehet a férfi halála, Antonio és Isabel meggyilkolása között... Ismét végiggondolta a történeteket, de gyanús momentumot nem talált, kivéve azt, hogy Carlos olyan jól informált mindenben és sokkal előbb értesül az eseményekről, mint ahogy azok megtörténnek. Aztán rájött, hogy az egész csupán fikció, és értelmetlen.

Eldöntötte, hogy másnap érdeklődik Egan hadnagnál, tudnak-e valamit volt férje halálának részleteiről. Nem találta a helyét, készített magának padlizsánt és rákot, meg egy nagy tál uborka- és paradicsomsalátát.

Ízlésesen megterített, de amikor leült az asztalhoz, úgy érezte, egy falat étel nem megy le a torkán. Ismét felvillant a mozdulatművész hófehér arca, mozdulatlan, rezzenéstelen tekintete.

- Miért nem szólt hozzám, amikor másodszor is odamentem... miért... miért?... - Ám a kérdésre nem tudott válaszolni. Aztán ahogy felidézte újból a jelenetet, rájött, hogy a férfi széken állt, így előbb észrevehette Carlos közeledtét. - Ez elképzelhető! Itt van a rejtély nyitja!

A telefonhoz lépett és tárcsázta a rendőrséget.

- Egan hadnaggyal szeretnék beszélni a gyilkossági csoporttól - szólt a készülékbe.

- Kis türelmet - hangzott a vonal másik végéről. Néhány pillanat múlva egy mély férfihang szólalt meg:

- Egan hadnagy.

- Itt Ursula Timor beszél. Ne haragudjon, hogy zavarom, de szeretnék önnel sürgősen beszélni.

- Bocsásson meg, de e pillanatban érkeztem egy helyszínről, egy mozdulatművészt gyilkoltak meg a...

- Tudom...

- Micsoda? Maga is ott volt?

- Inkább személyesen mondanám el...

- Rendben, egy óra múlva legyen az "Aranybikában". Ha kések, várjon meg, rendeljen valamit az én költségemre - s már kattant is a készülék.

Ursula át sem öltözött, sétálva elindult a megbeszélthelyre. Leült, rendelt magának omlettet és egy tonikot, majd az előzőleg vásárolt újságot kezdte olvasni. Ahogy múltak a percek, egyre izgatottabban várta a hadnagyot, s próbálta magában megfogalmazni, mit is akar mondani. Abban biztos volt, hogy a szerencsétlen mozdulatművész meggyilkolása valamilyen módon összefügg Antonio és Isabel tragédiájával, meg Carlossal. Azt azonban még nem döntötte el, hogy a kép kicsempészéséről beszéljen-e vagy sem.

Már közel két órája várt a hadnagyra. Rendelt még egy kávét és eldöntötte, ha azt megissza és nem érkezik meg, akkor hazamegy. - Nyilván nem tudott jönni. - Ebben a pillanatban vette észre a magas, széles vállú, fekete hajú és fekete napszemüveget viselő férfit, aki egyenesen felé tartott...

- Elnézést a késésért asszonyom, de nem tudtam előbb szabadulni. Ne haragudjon érte. Már izgultam, hogy itt találok-e, mert gondolom, ha beszélni akart velem, a mondanivalója fontos.

A férfi egy olivabogyóból, paradicsomhól és répából készült salátástálat rendelt, mellé sült polipot és mindezekhez egy pohár portói vörösborot.

- Tudja, ma még nem volt időm enni, ez az ebédem és egyben a vacsorám is... - Elmosolyodott a hadnagy. Közben levette napszemüvegét, és Ursula belenézett mélykék színű szemébe, amely tisztaságot és nyugalmat tükrözött. Az asszony úgy becsülte, hogy a férfi harmincas éveinek elején járhat, de egész megjelenése kamaszos fiatalságot árasztott.

- Nem kér valamit enni? - fordult Ursula felé. - Vagy már vacsorázott?

- Köszönöm, nem vagyok éhes, inkább még egy kólát innék.

Néhány percig csend telepedett közéjük, mielőtt Ursula megszólalt. Először lassan, aztán kicsit szaporább mondatokkal mindent kitálalt. Nem hallgatott Isabel és Antonio kapcsolatáról, arról is beszámolt, amikor ő és Carlos véletlenül tanúi voltak a szerelmi jelenetnek. Aztán beszélt néhány napos lisszaboni pihenőjéről, amelyet Carlos javasolt, végül a mozdulatművész figyelmeztető szavait próbálta szó szerint idézni.

- Tudja, hadnagy, ezután még egyszer visszamentem, hátha többet tudok meg tőle. Akkor láttam a hatalmas tömeget, ott voltam a rendőrség megjelenésénél is. Elképzelhető, hogy semmiféle összefüggés nincs a volt férjem tragédiája és a mozdulatművész meggyilkolása között, de úgy éreztem, magának őszintén mindent elmesélhetek.

Amíg az asszony beszélt, a hadnagy egyik cigarettát szívta a másik után, egyszer sem szólt közbe, nem akarta megzavarni. A beszámoló után csak annyit kérdezett:

- Kedves Ursula, nem hagyott ki semmi lényegeset?

Az asszony elpirult, mert a festmény kicsempészéséről hallgatott, s nem is állt szándékában beszélni róla. Lehajtotta a fejét.

- Azt hiszem, a lényeges dolgokat érintettem...

- Tehát ha jól értelmeztem mondanivalóját, Carlos Feira, Portó leggazdagabb üzletembere gyanús az ön számára. Legalábbis felhívta a figyelmemet rá... - szólt elgondolkozva a hadnagy. - Vegyük ismét sorra a történeteket, de ne itt. Sétáljunk egyet a Douro partján, ha van hozzá kedve. - A férfi fizetett és elindultak. - Én megpróbálom összerakni a mozaik egyes darabjait, s ha valamit másként lát, közbeszól, rendben?

Azt vették észre, hogy már éjfél is elmúlt, s ők még mindig sétálgatnak a folyó partján. Mindketten érezték, hogy nemcsak a leleplezendő bűnügy tartja őket fogva, hanem az egymás iránt ébredező szimpátia is.

- Costa - nevezte immár keresztnévén a hadnagyot az asszony -, kinek és milyen érdeke fűződhetett Antonio és Isabel meggyilkolásához? Szerintem csak Carlosnak.

- És magának Ursula, hiszen a féltékenység esetleg...

- Nem, nem, nem! Egyébként is együtt voltunk Carlossal.

- Na látja, itt van a kutya elásva! Nagyon körültekintően és óvatosan kell eljárnunk. Nem vádolhatom Portó első üzletemberét gyilkossággal, amikor éppen magával vacsorázott!

- De akkor miért mondta a mozdulatművész...

- Ezt kell kiderítenem. De nekem, és nem magának, Ursula. Nem szabad semmi gyanúsat tennie. Végezze a munkáját, és ha Carlos telefonál, úgy mint eddig, barátságosan beszéljen velem, senkinek sem kell megtudnia, hogy nekem elmondta ezt a szövevényes ügyet. Félttem magát. - Costa szeretettel pillantott rá.

Paula eldöntötte, hogy Gontra ügyvédet kéri fel esküvői tanúnak. Igaz, amióta a férfi meggyógyult, csak egy-egy bűnügy kapcsán olvasott róla az újságban, de mégis közel érezte magához. Nyilván elvállalja a tanúskodást, bár Manuel igencsak ellenzi. Az ő tanúja Bella Novo lesz, akit nagyon sokra tart emberileg és szakmailag.

Én azonban, ahogy múlik az idő, egyre inkább azt gondolom, hogy egy törtető, mindenkin átgázoló nőszemély! Azt hiszem, kölcsönösen utáljuk egymást. Manuel kérését nyilván nem akarta visszautasítani. A pletykák szerint Barato doktor is átpártolt hozzá, teszi neki a szépet, és Maria főnövért, ahogy Luisa fogalmazott, "dobta"... - így töprengött Paula.

Adrian Gontra este bement a kórházba. Amikor Gatti doktornő ajtáján kopogott, az orvosnő ugyancsak megdöbbsen a férfi láttán.

- Nem gondoltam, hogy személyesen jön be... Az irodájában kerestem.

- Hogyne, megkaptam az üzenetet, s megtudtam, hogy ma ügyeletes. Gondoltam, jobb, ha személyesen beszélünk. Csak nem akar védőügyvédként megbízni egy munkával? - A férfi kedvesen elmosolyodott, és az íróasztal mellé húzta a széket. - Ugye leülhetek?

- Jaj, de buta vagyok, ne haragudjon az udvariasságomért, annyira meglepődtem, amikor megpillantottam. De örülök neki! Előbb meséljen magáról! Ne csináljak egy EKG-t, ha már itt van? Úgyis behívtuk volna a jövő hétre kontrollra.

- Paula, most hagyjuk az orvostudományt, nem ezért kerestem telefonon.

- Meg akarom kérni, hogy az esküvőmön maga legyen az én tanúm...

A férfi a mondat hallatán csak meredten nézte az orvosnőt, és hirtelen megdöbbenésében szólni sem tudott.

- Hát mégis? Nem korai? Hiszen nekem, amikor utoljára beszélgettünk, azt mondta, kitér a házassági ajánlat elől...

- Igen, igen, de Manuel nem akar várni. Valójában igaza van, ha gyereket szeretnék... én is benne vagyok már a korban.

- Persze, boldogan elvállalom a megtisztelő tanúskodást, de...

- Manuel tudja, hogy magát kérem fel.

- Jaj, Paula, milyen is az ember! Mindig utólag lesz okos. Úgy félek, hogy megbánja majd ezt a gyors házasságot. Önálló, független nő, van hivatása, óriási vagyona, minek jogilag is összekötni az életét a főorvossal? Akkor előbb-utóbb más kórházat is kell keresnie, vagy tévednék?

- Nem, igaza van, de Manuel majd szerez nekem állást. Mert abba beleegyezett, hogy ne hagyjam abba orvosi hivatásomat.

- Még szép... - Adrian tekintete elkomorult. - S mikorra készüljek a nagy eseményre?

- Egy hét múlva lesz, Manuel a Fátimai Miasszonyunk templomában akarja a szertartást.

- Melyik is az?

- Lisszabon első modern temploma, a Gulbenkian épületek között fekszik.

- Így már tudom. A főorvos úr impozáns templomot választott, hiszen ott számos ismert szobrász műremeke található. Ugye jól emlékszem, a templom keleti oldaláról nyílik a híres Galveias palota? A tizenhetedik század óta a Távora család tulajdona...

- Igen. Aztán a hivatalos ceremónia után, négyesben ebédelnénk, ennyi - tárta szét kezét az orvosnő.

- A főorvos úrnak ki lesz a tanúja?

- Egy új kolléganőnk, nem hiszem, hogy maga ismeri. Novo doktornő, kiváló belgyógyász.

- És milyen ember?

-- Segítőkéss kolléga... még nem nagyon ismerem. - Paula elpirult.

Még legalább félórát beszélgettek, mikor megszólalt a csengő, az ügyeletes orvost kereste a mentő, beteg érkezett. Így aztán elbúcsúztak egymástól, a férfi pusztit nyomott a doktornő arcára, és a lelkére kötötte:

- Vigyázzon, Paula, a kapkodás soha nem jó! - Azzal az ügyvéd távozott.

Gatti doktornő azonnal a felvételre sietett, hogy az újonnan érkezett beteget megvizsgálja.

Barato doktor olyan izgatott volt, akár egy kamaszfiú az első randevúja előtt. Anyjának erős altatót adott be, nehogy az öregasszony felébredjen, amíg Sella a házban tartózkodik.

- Nagyon fontos, hogy a kolléganőmnek mindenről jó benyomása legyen. Igaz, már célozgatam rá, hogy új felfedezés előtt állok, de a részleteket nem ismeri. Tény, hogy Bella fogékony minden új iránt, és nem zárkózott el attól, hogy esetleg segítsen nekem... Igaz, nem tudja, miről van szó, s mindezt ma kell elmondanom neki. Kíváncsi vagyok, mit szól a laboratóriumomhoz. Belevaló nő, helyén van az esze. Nem olyan ostoba, mint Maria, akivel nehéz lett volna hosszú távon együtt dolgozni. Jaj, csak Bella az én elképzelésem szerint beleegyezzen mindenbe. A lényeg, hogy azoknak a betegeknek, akiknek Strophantint kellene beadni, az én gyöngyvirágkivonatokat adagoljuk! Okosan és főként óvatosan kell erre rávezetnem, de valahogy úgy érzem a lelkem mélyén, hogy sikerülni fog...

A dolgozószobába virágot tett az íróasztalra, a konyhában pedig italt és süteményt készített elő. - Fontos a tálalás - mormogta magában. - Meg kell nyernem őt.

Megszólalt a kerti kapu csengője. Barato kinézett a konyhaablakon, s megpillantotta Bellát, aki kezében nagy tálcát szorongatott. A férfi széles mosollyal üdvözölte.

- Nagyon vártalak, kedves Bella. - Bevezette az asszonyt a házba.

- Légy szíves vedd el ezt a tálcát, anyádnak egy kis süteményt hoztam, gondolom, nem tud sütni már... Először őt üdvözljük...

- Majd később! Szegénykém éppen most aludt el, tudod, az öregek már nehezen alszanak. De nézz be hozzá. - Kinyitotta résnyire a hálószoba ajtaját, amelyen keresztül Bella csak azt látta, hogy szép fehér ágynemű között egy idős asszony mélyen alszik. Kicsit meghatódott, hogy José micsoda remek ember, aki beteg anyja ápolásának és a kutatásnak szenteli életét. S a kórházban is mennyire helytáll, rá mindig lehet számítani.

A dolgozószobában néhány perces udvarias beszélgetés után José felállt, s kedvesen a vendéghez fordult.

- Drága Bella, szeretném, ha megnéznéd az én kis birodalmamat, hátul a kert végén.

Ahogy kiértek a hatalmas hátsó udvarba, az asszony meglepődött, a gyöngyvirág-ültetvény láttán.

- Te jó ég, mennyi gyöngyvirág és micsoda illat!

- Igen, igen, hát ez tulajdonképpen az én alapanyagom...

- A micsodád?

- A kutatásaimhoz használt alapanyag a gyöngyvirág, jól értted. De hadd kezdjem az elején. Minden biztonnal emlékszel, hogy már régebben foglalkozott az irodalom azzal a feltételezéssel, hogy a gyöngyvirágnak szívhatása van.

- Persze. Convallaria Mayalis, a gyöngyvirág a régi hatástan-könyvekben.

- Úgy van, kedvesem, pontosan erről van szó. A kísérleteket abbahagyták, mert a hatást nem találták tartósnak és főképpen nem egyenletesnek, ezért részesítették előnyben a Strophantus és Digitalis fajokat. Éppen ez a felfedezésem alapja. Rájöttem, a hatás igenis egyenletes és tartós, sok esetben meg is haladhatja az előbb említett származékokét, egyetlen döntő momentum van az egészben, ez pedig a kivonási eljárás, ahogyan a hatóanyagot kinyerjük a növényből.

- Csak nem azt akarod mondani, hogy sikerült kidolgoznod egy megfelelő hatékonyságú eljárást?

- De bizony, sőt néhány esetben már ki is próbáltam! De talán menjünk be a laboratóriumomba, mindent megmutatok és elmagyarázok.

Ahogy Bella belépett a laboratóriumba, azonnal feltűnt neki, hogy a műszerek modernek, és a két helyiség egyike inkább kémiai laboratóriumnak látszott, számos csillogó üvegeszközzel, desztillálókkal, bepárlókkal... A második helyiség leginkább egy lekicsinyített műtőhöz hasonlított, csillogó acélberendezéseivel. Az orvosnő kikerekedett szemmel nézte a parányi műtőasztalt.

- Mondd csak, José, kiket operálsz ezen a kis műtőasztalon, hiszen még egy kétéves gyermek sem férne rá?

A férfi hangosan felnevetett.

- Ebben látod, igazad van! De szerencsére néhány béka, egér és nyúl kényelmesen elfér rajta, miután ezeket operálok itt, kísérleti jelleggel, és nem embereket. Biztosan emlékszel még az élettani gyakorlatokra, hogy hogyan preparáltuk a béka szívét? Nos, a módszer lényegében ehhez hasonló, alkalomszerűen szívesen megmutatom neked a gyakorlatban is. Talán annyi különbség van, hogy a melegvérű emlősök szívét nem távolítom el a mellkasból, rajtahagyom a természetes keringésen, csak az egyik nagyobb artériába helyezek egy apró teflon-kanült, így juttatom a véráramba a gyógyszert. Nagyon előnyös kísérleti szituáció ez, hiszen az EKG jelző elektródjait is be tudom kötni a jól működő perifériás erekbe és nyomon követhetem magának az élő szervezetnek a reakcióit.

- Fantasztikus! Nagyon érdekel a dolog, mielőbb szeretném látni magam is. Mondd csak, José, ha szerinted ez a gyógyszer ilyen hatásos, nem gondoltál még arra, hogy emberen is ki kellene próbálni? Mindenképpen meg kellene tenni, hiszen anélkül nem válthatsz ki rá szabadalmi védettséget. És mi van a vegyület toxicitásával? Ki fogja elvégezni a toxicitási vizsgálatokat és az egyéb kiegészítő teszteket? Valamelyik intézetet kéred fel erre?

- Drága Bella, nem akarok én erre felkérni senkit! Néhány alapvető kísérletet és vizsgálatot magam elvégeztem igen meggyőző eredménnyel. A vegyület maga olyan egyszerű és aránylag gyorsan bomló, hogy például a krónikus toxicitási kérdés fel sem merül. Elismerem, hogy ezzel vállaltam ugyan némi kockázatot, de elárulhatom neked, hogy jó néhány esetben már embernek is beadtam, és az eredmények többnyire fantasztikusak voltak!

- Te jó isten, José! Hogy merted ezt megtenni? És ha valaki meghalt volna?...

- Drágám, először is mint mondtam, az alapkísérleteket elvégeztem állatokon. Aztán embereknek olyan alacsony dózist adtam, amiben biztos lehettem, hogy különösebb kárt nem okoz, majd fokozatosan emeltem az adagot a terápiásig. Az a véleményem egyébként, hogy

gyógyszerkutatásunk nem cammogna olyan nehézkes léptekkel, ha másokban is lenne kellő bátorság és vállalkozókedv az újabb gyógyszerek kipróbálására.

- Biztosan igazad van, José, de ne felejtse el, hogy a gyógyszerek nagy többsége nem ennyire egyszerű vegyület! A te esetében talán így helyes, én mindenesetre nagyra becsülöm a merészségedet.

A férfi szeme felcsillant. Úgy érezte ennél megfelelőbb pillanat nem is lehetne arra, hogy megkérje az orvosnőt a közreműködésre.

Bella és José még legalább két órán át beszélgettek a laboratóriumban, amikor végül megállapodtak, hogy az orvosnő segít Barato doktornak, s részt vesz a kipróbálásban...

Valante hadnagy az asztalnál falatozta a friss sült halat, amit anyja készített számára.

- Mesélj, Alberto, tudod, mennyire szeretjük hallgatni a nyomozásaidat.

- Hát, anyám, pocsék helyzetbe kerültem. A két kórházi gyilkosságot nem tudtuk felderíteni, most meg egy prostituáltat öltek meg.

-- Van valami összefüggés közöttük?

- Nem, látszólag nincs, de mégis van egy apró nyom, aminek talán csak én tulajdonítok jelentőséget, persze lehet, hogy az egész szamárság. A második kórházi gyilkoságnál a nyomszakértők ugyanis egy vörös hajszálát találtak. Most a prostituált párnáján szintén volt egy hajszál, ez utóbbi azonban parókából származott. Tegnap a nyomozóim egy betöréshez vonultak ki, ahonnan hatalmas értékeket vittek el.

- Ehhez van valami köze az előbbi ügyeknek?

-- Nincs, de itt is feltűnt néhány vörös hajszál. Ennek így semmi értelme, de mégsem hagy nyugodni a gondolat, hogy valami elkerülte a figyelmem.

- Mondd csak, Alberto, a kórházban nem találkoztatok vöröshajú orvossal, nővérrel vagy egyéb alkalmazottal?

- Hát éppen ez az, egyedül Barato doktornak van vörös haja.

- Csak nem őt gyanúsítod?

- Nem, dehogy. De azért elgondolkoztató. Portugáliában igen kevés embernek van vörös haja, talán ezért is akadtam fenn rajta, s az egésznek nincs semmi köze a bűnügyhöz.

- Ugye itt maradsz éjszakára?

- Igen, szeretnék pihenni. Senkinek nem mondtam meg, hogy hozzátok jövök. Barbosa sejtheti, de pontosan ő sem tudja.

A vacsora utáni fehér bor iszogatása közben Valante megkérdezte:

- Nem tudsz valami újat Barato doktorról? Az anyját még mindig olyan gondosan ápolja?

- Igen, igen, nagyon ritkán látom, gondolom, sokat lehet a kórházban, az öregasszony pedig, aki vigyáz az anyjára, alig lép ki a házból.

- Mondd csak, anyám, mi lenne, ha most este átmennék és meglátogatnám?

- De mit mondanál neki, Alberto? Csak úgy beállítani valakihez az esti órákban...

Valami ürügyet kellene kitalálnod. Egyébként sem hiszem, hogy a nyomozásodban ezzel előbbre jutsz. Elképzelni sem tudom, hogy Barato doktor legyen a gyilkos... nem, nem! - Az asszony felállt az asztaltól. Aztán kis idő múlva megszólalt: - Ha mindenáron át akarsz menni hozzá, támadt egy ötletem.

- Éspedig?

- Mondd azt, hogy a telefonunk nem működik és... de nem, ez nem jó. Leszereltette a telefonjukat, mikor ideköltöztek. Találjunk ki mást! Például azzal átszólhatnál, hogy rosszul

vagyok, produkálok néhány gyomortünetet.

- Ez remek! Remek gondolat! - A hadnagy máris indult az ajtó felé. - Gondolom, tíz perc múlva itt vagyunk, addig vetközz le és főként bújj az ágyba! Valójában - fordult az anyja felé -, nem is tudom, miért szeretném Barato otthonát látni. Ez amolyan megérezéské, persze nálunk, zsaruknál erre semmit nem adhatunk... de mégis. Nemsokára itt vagyok. - Kilépett az ajtón.

A Barato-villa kapuján hosszasan szólt a csengő. José Barato gyors léptekkel jött végig a kerti ösvényen.

- Tessék, mit akar? - kérdezte, nem ismervén meg a hadnagyot.

- Elnézést, doktor úr, de anyám rosszul lett, és gondoltam, átjöhetne hozzánk megnézni. Nem tudom, hol van itt a közelben orvos...

- De kérem, én itthon nem rendelek, egyébként sem érek rá, vendégem van, egy orvoskollégám! - Már indulni is akart vissza, amikor a hadnagy szava megállította:

- Nem ismer meg, doktor úr?

Barato visszafordult, és közelebb lépett a kapuhoz. Akkor hirtelen felvillant előtte, hogy ezt az arcot már látta valahol, de nem tudta hol. Aztán beugrott neki: a nyomozó! Egy másodpercig medítált, mit tegyen, majd rájött, hogy nem utasíthatja el.

- Bocsásson meg, hadnagy úr, most ismerem csak meg. Tudja, én nem szoktam itthon orvosi prakszist folytatni, de természetesen az ön édesanyja kivétel. Hol laknak?

- Egy percnnyire innen.

- Rendben, várjon rám, azonnal jövök.

- Ez nem sikerült úgy, ahogy szerettem volna - nyúlt meg a csalódástól Valante arca -, nem engedett be a házba. Legalább azt tudnám, ki van nála, mert nagy zavarban volt...

Pár perccel később már Valantéék házában voltak. Barato megvizsgálta a hadnagy anyját, s a tünetek alapján egyértelműen megállapította, hogy az idős asszony nyilván valami nehéz ételt evett, csak enyhe gyomorrontása van.

- Erre még gyógyszer sem kell - válaszolt kifelé menet -, holnapra már tünetmentes lesz a beteg. De ha nem, hozza be a kórházba. Ott alaposan kivizsgáljuk.

Amikor az anya és fia egyedül maradt, egyszerre mondták:

- Ez nem úgy sikerült, ahogy terveztük...

Alberto Valante másnap is kipihenten kelt fel, mint anyjánál mindig, és kora reggel sietett be a rendőrkapitányságra. Asztalán már üzenetek halmaza várta. A legfontosabb az utolsó volt: "A Bianca utcában gyilkosság történt, a stábbal a helyszínre mentem. Pedro."

A hadnagy egyetlen pillanatot sem vesztegetett, beült rendőrségi kocsijába, és máris indult a város másik végébe.

Costa Egan óvatosan és körültekintően próbált Carlos Feira üzleti ügyei iránt érdeklődni. Semmiképpen sem akarta, hogy bárki rájöjjön a dologra. Ursula elbeszélése után benne is gyanú támadt a feddhetetlen üzletember iránt. Mint kiderült, több galériája is van, különféle művészeti alapítványok fűződnek nevéhez, s jelentősen támogatja elsősorban a festőket. Óriási magángyűjtemény tulajdonosa, mint erről Costa értesült, s lisszaboni érdekeltségei, gyárak, bankok és egy szívkörház is, tetemes vagyont képeznek! De mindezekkel az információkkal nem sokat tudott kezdeni a hadnagy, mert ezekben bűncselekménynek nyoma sem szerepelt! Sőt, mindenki csak szépet, jót mondott a középkorú férfiról, aki a szegények istápolója, a művészek támogatója...

A férfi mindezt leírta magának egy fehér lapra, majd újból elővette Antonio és Isabel

Santana gyilkosságának dosszióját. A mozdulatművész meggyilkolásának körülményeit kinyomozták, egy művésztársa ölte meg bosszúból, aki közben már elhagyta az országot. A hadnagynak ez a magyarázat sem nagyon tetszett, de beosztottai aprólékos nyomozással ezt derítették ki. Kuszának és összedobottnak találta a jegyzőkönyvet, amelyet a gyilkossági osztály egyik nyomozója adott át neki. Costában már az is felmerült, hogy ez az egész anyag szemenszedett hazugság, és Carlos Feira lepézelte vagy más módon korrumpálta beosztottját. Aztán elhessegette magától a képtelennek tűnő ötletet. -A végén még paranoiás leszek, s mindenhol mást látok, mint ami van! Miért ne lehetne egy mozdulatművésznek is ellensége? A gyilkos pedig kiszökhetett az országból, hiszen a jelentésben pontos dátumok, nevek szerepelnek!

Legalább egy órát töprengett a feljegyzések, jegyzőkönyvek mellett. Hirtelen észrevette, hogy a szerencsétlen mozdulatművész, valamint Antonio Timor és Isabel Santana gyilkosságát ugyanaz a beosztottja, Gabriel Masen nyomozó vizsgálta! A stáb is ugyanaz volt. Costa Egan ezt a részadatot csak most vette szemügyre, de még mindig nem állt össze benne a kép, gyanúja egyre erősebb lett! Eszébe jutott, hogy Gabriel Masen jelentette neki a fiatalember meggyilkolását. Aztán szinte pillanatok alatt ugyanaz a Gabriel megtalálta a tettest, s azt is kiderítette, hogy elhagyta az országot! Ez így túl egyszerű! Csöngetett, behívta a titkárnőjét, és közölte, hogy Gabriel Masennel kíván sürgősen beszélni.

A fiatal, jóképű nyomozó, aki mindössze fél éve dolgozott a hadnagy keze alatt, pillanatok múlva belépett a szobába.

- Ismét átnéztem ezeket az aktákat, és láttam, hogy a festőművész és a táncosnő, valamint a mozdulatművész gyilkosságának ügyében is te nyomoztál. Hogy lehet ez?

- Én voltam ügyeletben.

- Rendben, de a fiatal festőművészt és a táncosnőt nem Portóban gyilkolták meg, hanem Braga előtt! Nem is az országúton, hanem beljebb, az erdőben!

- Igenis, hadnagy úr. Ennél a gyilkoságnál szabadnapos voltam, és éppen Braga felé haladtam az autópályán, amikor meghallottam rádióan a rendőrségi riadóztatást. Miután a közelben voltam, azonnal a kollégákhoz siettem. A papírokból kiderült, hogy mindkét áldozat portói. Így kerültem a képbe...

A hadnagy elgondolkozott. Valójában semmi hézagot nem talált az elmondottakban. Még csak annyit kérdezett:

- Mondd csak, Gabriel, ha szabadnapos voltál, nyilván a saját autóddal mentél. Akkor, hogyan tudtad fogni a rendőrségi adót?

A fiatal nyomozó egy szemvillanásnyi ideig hallgatott.

- Miután ön éppen nem volt itt, a rendőrfőkapitány úrtól kértem engedélyt, hogy egy rendőrségi kocsit vegyek igénybe.

- Engedélyezte? - Costa Egan összehúzta szemöldökét.

- Igen, miután elmondtam, hogy egy barátom súlyos beteg, és a napjai meg vannak számlálva, az én kocsim pedig elromlott.

- Rendben - válaszolt a hadnagy, jelezve, hogy távozhat, de érezte, hogy az ügy egyik kulcsa itt van előtte! Ő akkor valóban nem volt itt, de egy fiatal nyomozó támogató nélkül a rendőrkapitányhoz nemigen juthat be, s főként nem engedélyezik számára a hivatali kocsik használatát.

Egy darabig töprengett, majd tárcsázta Ursula lakását. Megbeszélték, hogy hét óra tájban Costa meglátogatja az asszonyt.

Mikor a hadnagy belépett a lakásba, meglepődött, mert minden olyan izléses összhangban volt egymással. Ursula kávé, italt és szendvicseket készített, majd leült a férfival szemben a fotelba, s várta a kérdéseket. Abban biztos volt, hogy Costa nem véletlenül kereste meg!

- Bocsásson meg, Ursula, de ismételten azt szeretném tudni, hogy a már elmondottakon kívül Carlosnak nem voltak-e más tervei magával. Kérem, ne értsen félre, de fontos, hogy a legapróbb részletekig mindent tudjak, mert gyakorlatilag egyhelyben topogok! - Aztán néhány szóval beszámolt arról is, hogy megtalálták a mozdulatművész gyilkosát.

- Hát, Costa, lehet hogy az az ember a tettes, de akkor még most sem értem a nekem elmondott szavak értelmét!

Az asszony egy darabig hallgatott, majd mély levegőt vett, és először a grafikai megbízásokról beszélt, amelyek csak időnként jutnak neki, a fotózásról, végül Carlos ajánlatáról a miniatűr kicsempészésére. - Persze én nem vállaltam. Nem értem, mi szüksége van ilyen sötét üzletre, hiszen vagyonos, dúsgazdag, egyedülálló férfi! A volt férjem is dolgozott neki, de hogy pontosan mit, azt nem tudom... - Aztán kibukott belőle a régi ügy, Antonio váratlan adóssága, amit még a kiállítása előtt rendeznie kellett. - Hogy honnan szedett elő szinte órákon belül ilyen, hatalmas összeget, azt nem tudom.

A hadnagy az asszony elbeszélését nem szakította félbe, de azt a következtetést azonnal levonta, hogy Ursula sokat tud, talán többet, mint ami szükséges lenne! Lehet, hogy veszélyben van ez a kedves teremtés? Aztán úgy gondolta, hogy csak képzelődik.

Még legalább egy órát beszélgettek, s Costa érezte, hogy egyre jobban ráhangolódik az asszonyra. Eszével egy sérült lelkű teremtést látott, szíve és teste azonban szenvedélyt gerjesztett. Ekkor beléhasított a bűntudat. Ő most nem baráti beszélgetésre jött ide. Mégsem volt képes legyűmi az ismeretlen vágyat, amely egyre jobban felkorbácsolta. - Nekem nem lehetnek érzelmeim? - gondolta.

Ursula megérezte a férfi dilemmáját. Fejét félrebillentette, s fürkész tekintettel figyelte vívódását. Aztán benne is többszörösére nőtt a feszültség, a vér kiszaladt az arcából, ajka egyenes vonallá húzódott. Megértette a férfi testének üzenetét...

Aztán érezte, hogy Costa ujjai lázas sietségben végigszántották haját, újra és újra meg akarták tapasztalni selymes esését. A férfi szeme kétségbeesetten barangolt testén, hogy örökre magába zárhassa. Aztán magához vonta, fölé hajolt, ajkuk összeért. Megfeszülő testük egymáshoz tapadt. Ursula tüzet érzett az ereiben, szíve kalapált, feje zúgott. Costa tovább ölelte, majd a hálószobába vitte. Egymáshoz tapadtak, közös ritmust vettek fel, és a vágy muzsikájára táncoltak. Egyetlen cél vezérelte őket: a kielégülés. Ez most mindennél fontosabb volt. Ursula visszatartotta lélegzetét, ahogy a csúcsponthoz közeledett. Egymáshoz simulva készen álltak mindketten a beteljesülés leírhatatlan zenéjére. Egymás húsává, csontjává, vérévé váltak, s a világ meghalt körülöttük, csak testük boldogságának ígérete létezett számukra...

Viktor Olivera már nagyon unta a kórházi kezelést. Bár érezte, hogy állapota lényegesen javult, de hiányoztak neki a portói festőkollégák, barátai és barátnői, akik nem tudták meglátogatni. Támogatója, Carlos Feira gyakorta telefonált, és érdeklődött állapota felől.

A festőművész nem kedvelte kezelőorvosát, Barato doktort. Az orvos soha nem szentelt időt, hogy a fiatalemberrel beszélgessen, kizárólag akkor látogatta meg, ha konkrétan valami kezelést adott, meg persze a vizitek alkalmával. Így aztán Oliverának egyetlen vágya maradt, hogy mielőbb hazakerüljön Portóba, és ismét ecsetet vehessen a kezébe. Példaképe

Nuno Goncalvest volt, aki finoman kimunkált, gobelinszerű drámai stílust vezetett be. Viktor nem győzött betelni az ezernégyszázas évek közepén alkotott csodálatos tábla- és oltárképeivel, amelyek figurái cizellált, de egyben naiv összhatást alkottak. A világhírű portugál művészt az európai festészet nagy alkotói közé sorolják, s Viktor a szíve mélyén mindig hozzá akart hasonlítani. Talán azért is, mert néhány portréját Carlos Feira megbízására lemásolta.

- Igaz, én meg tudtam különböztetni az eredetit és a másolatát, de egy közönséges halandó nem hiszem, hogy képes lenne rá. Ehhez különleges szem és művészeti adottság, vagy képesség kell - gondolta. - Csak arra vagyok kíváncsi, minek kellett Carlosnak a másolat. Igaz, busásan megfizetett érte, s azt is kikötötte, ha bárkinek elfecsegem, az életemmel játszom. Nem vagyok bolond kockára tenni a fejem... Carlos sok festőnek ad munkát Portóban, de senki nem szól ezekről a megbízásokról... Lehet, hogy Antoniónak is ez lett a veszte? - kérdezte önmagától Viktor, aki jól ismerte tehetséges festőbarátját, s azt is tudta, hogy nagylábon élt. A művészet pedig nem túl jövedelmező.

Gatti doktornő lépett be.

- Jó estét, hogy van a beteg? Azt hallottam, néhány hét, és visszamegy Portóba.

- Igen, igen, bár nem vagyok teljesen panaszmentes. Doktornő, valójában mi baja van a szívemnek? Barato doktort hiába kérdezgetem, soha nem ad egyenes választ.

- Hát, nézze csak, nem én vagyok a kezelőorvosa, jelenleg csak az ügyeletes, de megpróbálom néhány szóban összefoglalni a lényegét. Jó? - Paula kedvesen nézett a fiatal festőre. - A leletei szerint úgynevezett aritmiás zavara van. Ez azt jelenti, hogy az ingerképzés és ingervezetés bizonyos eltéréseket okoz a szívben. Ebből következik, hogy időnként nehéz a légzése, szabálytalan a kamra-szisztoléje, és ha nem kezeltük volna, még sinusbénulás is bekövetkezhetett volna. Nagyon furcsa paradoxon, hogy éppen azok a gyógyszerek, amelyek a különböző aritmiák gyógyítására alkalmasak, maguk is okozhatnak időnként ingervezetési panaszokat. Ezért a kezelésnél nagyon körültekintőnek kell lennie a kezelőorvosnak, s alaposan megvizsgálni a hátteret és a kardinális betegséget. Ahogy én látom, Barato doktor kiváló eredményt ért el, mert a mai EKG-lelete nem mutat tachikardiát. A kezelőorvosa a gyógyszerek segítségével csökkentette az elégtelen ingerképzést, ezért is kapott már meglehetősen sokféle béta-blokkolót és egyéb gyógyszereket, amelyeket nem kívánok most felsorolni. De nyugodjon meg, szépen gyógyul. Éjszakára enyhe szedatívumokat is kap. Jó, ez nagyon jó. - Ismételten átnézte a leleteket, s mosolyogva mondta: - Barato doktor még Strophantint is adott önnek, mint látom, valószínűleg egyéb betegséget is diagnosztizált - tette hozzá halkán, mintegy önmagának.

Paula még néhány percig beszélgetett a beteggel, aztán folytatta esti körútját. Amikor visszajött háromnapos nászútjukról, mert Fontesnak nem volt többre ideje, úgy érezte, mintha más légkör fogadta volna a belgyógyászatban. Megállapodtak férjével, hogy az örökséget egyelőre titokban tartják, így aztán a kollégák, a nővérek, s gyakorlatilag mindenki úgy nézett rá, mintha megütötte volna a főnyereményt. Sokak tekintetéből azt olvasta ki, hogy elcsábította unokatestvérét, miután azt sem közölték a többiekkel, hogy nem rokonok. Paula már többször fölvetette Manuelnek, hogy ez az egész szituáció kínos számára, ám férje mindig azt válaszolta:

- Drágám, keress te is magadnak másik kórházat én is segítek ebben. - A szavak azonban szavak maradtak, s Paula még egyetlen álláspályázatot sem látott.

Újabbán egyre többet gondolt Adrian Gontra ügyvédre, mert a férfi elvállalta egy fiatalos fiú védelmét, aki állítólag megölte a mostohaanyját. Ez az ügy meglehetősen nagy vihart kavart Lisszabonban, s az újságok címlapján szerepelt a tárgyalás menete.

A vizit befejeztével visszament szobájába, ahol Alfonso Negro, a röntgenasszisztens várta. Talán a fiatalember volt az egyetlen a kórházban, akin Paula semmiféle változást nem észlelt. Alfonso továbbra is kedves volt, készséges, és igen barátián érdeklődött a doktornő esküvője iránt.

- Elkészültem az összes fotóval. Nagyon jól sikerültek. Milyen csinos a doktornő! Az ügyvéd is jól mutat a fotókon. - Átnyújtotta a színes felvételeket.

- Köszönöm, Alfonso, kérem, mondja meg, mivel tartozom, ezzel bizony elég sok munkája lehetett.

- Ugyan, semmivel. A kórházban mindenkinek én hívom elő a filmjeit, és örömmel teszem, nekem ez a szórakozásom.

- Azért nem kell túlozni! Egy fiatalembernek az estéit nem kellene a sötétkamrában töltenie.

- Hát igen, ez így igaz. Luisa Olent nővérral mostanában gyakrabban találkozom, de olyan félénk az a lány... tudja, hogy értem, doktornő...

Paula erre nemigen tudott mit válaszolni, nem akart a férfi magánéletéről kíváncsiskodni. Bár azt ő is hallotta, hogy Luisa nővér azonnal fut Alonsóhoz a röntgenbe, ha egy szabad perce van. Persze az emberek szeretnek mindig túlozni, és többet mondani, mint az igazság.

- Gondolt már arra, Alfonso, hogy esetleg összeházasodnak Luisával? Csinos, kedves teremtés. Nagyon szorgalmas is ráadásul, biztosan jó feleség válik belőle.

- Igen, igen, felmerült már a gondolat, de még meg kell teremtenem az egzisztenciámat és főként az anyagi alapjaimat, addig valójában nem gondolhatok házasságra. Mindkettőnknek van ideje. Tudja, doktornő, én egy kis lakást bérelek, elég messze innen a kórháztól, és jelenlegi fizetésemből ennél többre nemigen futja. Most akarok venni egy használt autót, amelyre már jó ideje spórolok. Nem könnyű egy röntgenasszisztens élete, főként akkor, ha egyedül áll a világban... -A fiatalember lehajtotta a fejét.

- Tudok valamiben segíteni? - kedveskedett Paula.

- Nem, köszönöm, megoldom én a saját problémáimat. - Söhajtott, majd jó éjszakát kívánt, és kiment a szobából.

Bella egész életében koránkeelő volt, így rendszerint már reggel hét órakor megérkezett a Szent Jakab Szívkórházba. Sokat gondolkozott José javaslatán, mire elfogadta. De úgy érezte, hogy ez élete nagy lehetősége lehet. Ahogy teltek-múltak a napok, José egyre közelebb került hozzá. Szakmai képességei, kedves modora, családi háttere, szimpatikus viselkedése miatt az asszony már-már azt hitte, sikerült megszeretnie az orvost. Az is sokat nyomott nála a latban, hogy az anyját olyan kitartóan ápolta. - Igaz - tűnődött el Bella -, csak egyszer láttam szegényt, amikor aludt, de hát a betegség, az életkor nehéz terhet rakott az idős asszony vállára. Még szerencse, hogy ilyen remek fia van! - A nő felvette a kórházi ruháját, s közben felidézte a gyógyszer hatástanát és mechanizmusát, amelyet Barato olyan aprólékosan és gondosan körülhatárolt. Eddig az ő közreműködésével csupán egyetlen betegnek adagolták, s a gyógyulás napok alatt szinte kézzelfoghatóvá vált nála.

- Ha a főorvos megtudja, miből maradt ki, megüti a guta! Ott van a kedves kis felesége, a mindig nyájaskodó Paula, aki látszólag udvarias, kedves, segítőkész a betegekkel és a kollégákkal egyaránt. De mit takarhat a valóság? - töprengett rajta Bella, aki szívből utálta kolléganőjét, különösen azóta, mióta Fontes doktort behálózta. - Ideje volt, hogy férjet fogjon magának, hiszen már harminc, sőt talán harminckét éves is elmúlt. Amellett nem olyan szép és

tündöklő jelenség. - A tükörbe nézett, s ismételten megállapította, hogy neki is még többet kellene törődnie a külsejével. El is határozta, ha délután lesz szabadideje, bemegy a butikok utcájába, és vásárol néhány új holmit. Az mindig jót tesz egy nő lelkének, megfiatalodik tőle.

Ebben a pillanatban Maria főnővér lépett be.

- Elnézést a korai zavarásért, de a röntgenből most szólt fel Alfonso Negro, az asszisztens, hogy a doktornő rosszul írta ki a felvételt.

- Hogyan? - kikapta Bella a nővér kezéből a kiírást. Megdöbbenen látta, hogy egy mellkasi röntgent kért, de a lapon gyomorfelvétel, méghozzá a réteges is szerepelt!

- Igen - válaszolt vörös arccal Novo doktornő -, a tegnapi vizsgálatnál a beteg gyomorfájdalmáról panaszkodott, ezért szükséges a felvétel.

- Itt valami nem stimmel! - Maria leült a székbe, mint aki nem is kívánja elhagyni a szobát. - Én most reggel megkérdeztem a beteget, hogy fáj-e a gyomra, s a válasza az volt, az ő gyomra olyan, mint a vas, minek kérdezek ilyen számárságot. Erre mi a doktornő válasza?

- Tisztelt főnővér! Kíváncsi vagyok rá, hogy az orvos kiírását milyen esetben kérdőjelezheti meg a nővér? Vagy talán elvégezte az egyetemet, Maria? - Bella hangja bántóan éles és gunyoros volt.

A nővér felállt, s csak annyit szólt:

- Nagyon jó lesz, ha vigyáz Barato doktorral! Tudom, amit tudok, ebből még baj lehet...

- Miről beszél? - De a kérdést már nem hallotta Maria, mert kiviharzott a szobából.

A kisvizit előtt Bella bement Joséhoz, és elmondta kora reggeli nézeteltérését Maria főnővérrel.

- Mondd meg nekem, mit akar ez a nő, és miért kellene vigyáznom a veled való kapcsolatomban?

Barato doktor igyekezett közömbös hangon szólni.

- Ne is törődj vele, kedves Bella! Tudod, már hosszú évek óta özvegy szegény Maria, és a természete időnként kibírhatatlan... De ugye nem gondoltad meg magad a közös munkánkkal kapcsolatban?

- Ugyan, abban a kérdésben már döntöttem.

A gyilkossági osztály vezetője émelygő gyomorral tette helyére a telefonkagylót az ügyeleti szobában. Hosszú évek során megszokta, hogy gyilkosokkal, erőszakot alkalmazókkal, garázdákkal, mindenfajta perverzítással találkozson. Közben valahogy kialakult benne egy védőburok, amely lehetővé tette, hogy mégse veszítse el hitét az alapvető emberi tisztességben és humanitásban.

- De a rendőrbűnöző, aki pénzért eladja a becsületét, az más - így morfondírozott magában Costa Egan, amint Gabriel Masen feljegyzéseit olvasta. -E papírokból semmi nem derült ki, de a gyilkossági osztály vezetője az elmúlt napokban titokban és egyedül megpróbált utánajárni Gabriel múltjának, s annak is, kinek a révén került a nyomozási osztályra. Costa felállt az asztaltól, és dühében le-föl járkált a szobában. Gyűlölte a korrupciót, s egyre inkább sejtette, hogy Gabriel ennek az áldozata, vagy inkább bábja. A korrupció mindenkit beszennyez a testületnél, mely olyan értékeket tagad, mint a tisztesség, becsület. A zsaruk hajlandók életüket is áldozni mindezért, eszébe jutott az a kollégája, akit egy évvel ezelőtt bankrablás leleplezése kapcsán megsebesítettek, de olyan súlyosan, hogy kórházba szállítás közben meghalt. A tisztességes zsaruk az év minden napján és éjszakáján készek kockára tenni az életüket, de az ő nevüket nem kürtölik világgá az újságok. Bezzeg a bűnözőket a fél

város ismeri a lapok hasábjairól... Costa nem egy olyan pszichopátát ismert, aki még dicsekedett is, hogy mennyi bűnt követett el, s a zsaruk csak hosszú idő múltán tudták elfogni.

Fáradtan ült le az asztal mellé, hogy még egyszer mindent aprólékosan elolvasson, amikor megszólalt a telefon.

- Ursula beszél.

- Helló! - Öröm csendült a férfi hangjában. - Este ott vagyok a megbeszélt helyen, ne félj nem kések ma...

- Costa, nem ezért hívtalak. Ma délelőtt, amikor elvittem a kész fotóimat az Operaház igazgatóságára, láttam, hogy követnek. Délután vásárolni voltam, s akkor is észrevettem, hogy egy férfi a nyomomban van... Ne haragudj, de annyira félek!

- Honnan beszélsz most?

- Otthonról. Már felöltöztem, hogy indulok, de az ajtó felől furcsa zajt hallottam.

- Érted megyek. De addig is kapcsold be a biztonsági láncot.

- Már megtettem. Várlak. Siess!

Costa az első pillanatban arra gondolt, hogy Ursula az elmúlt hetek izgalmainak hatására képzelődik. Aztán gyorsan elrakott mindent az asztalról, bement saját szobájába, bezárta feljegyzéseit a szekrényébe, és azonnal indult az asszonyhoz.

Ursula boldogan vetette magát a hadnagy karjaiba.

- Annyira vártalak! Ne menjünk ma sehova, van itthon a hűtőben csirke és saláta, készítek valamit vacsorára. Rendben? De előtte hozok italt. - Kiszaladt a konyhába, ahonnan pillanatok múlva hideg, száraz fehér borral és két pohárral tért vissza.

- Kedvesem, mondd el részletesen, miből vontad le azt a következtetést, hogy valaki követ?

Az asszony aprólékosan elmesélte a napi programját, s még azt is hozzáfűzte, hogy a lépcsőházban találkozott a ház tulajdonosával, egy kedves, barátságos hölgygel, aki elmondta, hogy kora délután egy férfi kereste. - Tudja, kedveském, nem engedtem be még a lépcsőházba sem, mivel láttam, hogy maga akkortájt ment el itthonról. Most sem értem, hogy a kaputelefonon miért hozzám szólt fel. Mindenesetre a maga barátja lehetett, mert közölte, hogy később visszajön. Azért mondtam el magának, ne érje váratlanul a vendégség - idézte vissza Ursula.

Costa a beszámoló után még idegesebb lett. Bár józan ésszel nem tudta elképzelni, ki és miért figyelteti Ursulát, de valószínűleg valakinek mégiscsak az útjában áll. S mi van, ha az asszony képzelődik? - tette fel gondolatban a kérdést. - Védelmet nem kérhetek a számára, nincs rá semmiféle okom.

- A fotóid révén esetleg nem kerültél kapcsolatba valamilyen pornótársasággal?

- Jézusom! Costa! Én művészi felvételeket készítek, rendszerint épületekről, megbízások alapján. Mit képzelsz rólam?

-- Bocsáss meg, drágám, de a legkézenfekvőbb elgondolásokat vetem fel. Hiszen Carlos Feirával gyakorlatilag megszakadt a kapcsolatod, nem említetted, hogy találkoztatok vagy beszélgetek volna.

- Valóban így van. Ő nem keresett, én pedig örülök, hogy így alakult. Tudod, Costa, ha most visszagondolok arra a mézes-mázás modorára, a mindent jobban tudó és ismerő megjegyzéseire, elborzadok. Valójában Antonio sem kedvelte, de üzleti kapcsolataik igen szorosak lehettek.

Vacsora közben is latolgatták az esélyeket, és főként a hadnagy próbált valami

értelmes magyarázatot találni Ursula félelmére. Aztán a kapucsengő visító hangja szólalt meg.

- Nyugodtan nyiss ajtót. Szólj bele a készülékbe, és engedd fel a vendéget.

- Halló! Tessék, ki az?

- Itt Gabriel Masen nyomozó beszél. Szeretnék önnel találkozni. Kérem, engedjen fel.

Costa Egan feje lüktetni kezdett. Úgy látszik, igaz a felvetése. Rágyújtott, s letelepedett a szoba sarkában. A fiatalember barátságosan és kedvesen kezét nyújtott Ursulának, majd belépett az ajtón.

- Ugye nem zavarok? Csak néhány kérdést szeretnék még feltenni a volt férje meggyilkolásával kapcsolatban. - Ekkor pillantotta meg a sarokban főnökét, Egan hadnagyot, aki ingujjban üldögélt és cigarettázott. - Elnézést, uram! Nem tudtam, hogy önt itt találom. Bocsánat a zavarásért, máris megyek! - Igyekezett mielőbb kijutni az ajtón.

- Azt már nem, Gabriel! Ha idejöttél, nyilván valami újabb gyanú merült fel, szívesen meghallgatlak.

A fiatal nyomozó arca vérvörössé vált és hirtelen nem tudta, mit is kérdezzen.

- Asszonyom, meddig élt ön a férjével együtt, mielőtt elváltak?

- Ezt már az első kihallgatás alkalmával elmondtam. Két esztendeig.

- Aznap, amikor a gyilkosság történt, mivel foglalkozott, és tudott-e arról, hogy a volt férje Isabel Santanával Bragába utazik?

Ursula arca elfehéredett.

- De uram! Carlos Feirával vacsoráztunk... de ez is szerepel a jegyzőkönyvben. - Az asszony a sarokban hallgató Costára nézett.

A hadnagy felállt, hatalmas termetével közeledett beosztottjához, majd halkán, inkább a foga közül sziszegte:

- Mi ez a komédia? Kinek a megbízásából jöttél ide? Neked már más ügyön kellene dolgoznod! Azonnal magyarázatot kérek!

- Ismételen átnéztem az anyagokat, és úgy gondoltam...

- Ne viccelj! Az összes feljegyzés, jegyzőkönyv az én szekrényemben van! Mondd meg az igazat, és akkor nem lesz bajod. Tudni akarom, ki mozgat téged úgy, mint egy bábut!

- Senki! Én szeretném megtalálni a gyilkost, ennyi az egész, higgye el nekem. Ebben pedig semmi rossz nincs. Ha nem hisz nekem, forduljon a rendőrkapitányhoz.

Az utolsó mondat hallatán Costa megdöbbsent, lassan összeállt benne a kép. - Most hallgatnom kell, és úgy tennem, mintha mindezt a baromságot elhinném. Gabriel nyilván valakinek vagy valakiknek a beépített embere, nem játszhatok nyílt lapokkal - gondolta.

- Rendben van, Gabriel. Értékelem az ügybuzgóságodat. Gondolom, mára befejezted. Majd reggel a kapitányságon találkozunk.

Amikor kettesben maradtak, Ursula csak annyit kérdezett:

- Costa, én nem értem ezt! Amit a beosztottad összevissza hordott, az zagyvaság! Már mindent elmondtam annak idején nektek.

- Persze, kedvesem, ne törődj vele. Ügybuzgó fiataleberről van szó. - A hadnagy nem akarta, hogy az asszonyban bármiféle gyanú merüljön fel. Ezt neki kell elintéznie. De jobban kell vigyáznia Ursulára. Valamit tud, amivel ő sincs tisztában.

Viktor Olivera szépen gyógyult, ezért Barato doktor telefonált Carlos Feirának, hogy istápoltsa, a fiatal festő néhány nap múlva visszamehet Portóba, de még hosszú ideig nyugodt életet kell élnie.

- Persze festegethet, de állandó, hetenként legalább egy alkalommal orvosi vizsgálat

szükséges - mondta Barato. - Várhatóan néhány hónap alatt megerősödik, s akkor egy alapos kontrollvizsgálatra vissza kell jönnie hozzánk. - Megállapodtak, hogy három nap múlva Carlos Feira saját kocsiját és sofőrjét küldi a festőért.

A fiatalember örült, amikor megtudta, hogy visszamehet festőállványához és barátaihoz. Már nagyon unta a kórház monoton életét. Valójában csak egyetlen emberhez került igazán közel itt, ebben az elzárt világban: Alfonso Negro röntgenasszisztenshez, aki gyakorta felment az osztályra meglátogatni. A fiatalember nemcsak a fotózás iránt érdeklődött, a festészet is egyik szenvedélye volt. Szabadidejében igen sok időt töltött el különféle kiállításokon, tárlatokon. Meg is beszéltek, hogy ha Viktor otthon lesz, Alfonso egy szabad hétvégéjén átmegy Portóba s megnézi a festő képeit.

- Talán egy féléven belül sikerül egy kiállítást rendeznem, Carlos Feira segítségével - magyarázta Viktor, aki igencsak lelkes volt, amikor a festészetről beszélt.

Most, amikor visszagondolt minderre, magában elképzelve az ismert és szívéhez közelálló portói tájakat, a hatalmas Douro folyót, a világon szinte egyedülálló portói borospincéket, a hordókészítőket, akikhez gyakorta ellátogatott. Egyik képét, amelyet idős hordókészítő mesterről festett, egy amerikai üzletember vette meg. Igaz, ebben is Carlos segített.

Hirtelen hideg borzongás futott végig rajta, mert eszébe jutott, hogy Antonio helyett, aki gyilkosság áldozata lett, neki kell majd híres festők képeit lemásolnia Carlos számára. Hogy aztán mi lesz e műveknek a sorsa, azt nem tudta biztosan, de arra gyanakodott, hogy csempészetről van szó. Ám ennek technikai részleteivel nem foglalkozott, s a jövőben sem kívánt ezzel törődni. Előbb-utóbb kiszállhatok majd belőle, de most még sajnos szükségem van a pénzre és Carlos segítségére. - állapította meg magában. - Nagyon nehéz a művészek zárt világába bejutni, és főként az élvonalba kerülni! Még akkor is, ha az embernek megvan az istenáldotta tehetsége. Hiába, ez is egy maffia, mint oly sokszor megjegyezte Antonio barátom is, és a maffia törvényei érvényesülnek! Csak azt nem értem - folytatta gondolatban, hogy a gazdag üzletembernek mi szüksége van az eredeti képek másolatára? Valószínűleg jó pénzért a tengerentúlon adja el őket. Egyszer láttam, amint Antonio egy spanyol Sánchez Coellót másolt. Ma sem értem, hogy került hozzá az arckép, amely színhatásaiban páratlan volt. Amikor faggatni kezdtem, csak annyit válaszolt: Öregem jobb, ha nem tudsz semmit. A részletekkel én sem foglalkozom. De mit gondolsz, hogy lettem híres festő Portóban, sőt lassan egész Portugáliában? Patrónusokat kell keresni...

- Te megtaláltad? - kérdezte annak idején Viktor.

- Beszéljünk másról! De azt egy életre felejtsd el, hogy láttál nálam egy eredeti Sánchez Coellót! Senki nem hinné el, és tönkretennéd magad. A maffia az maffia, nehéz bejutni, de kilépni nem lehet belőle.

Most, amikor a hajnal már belopakodott az ablakon és Viktor végiggondolta a jövőjét, hirtelen megrémült Carlos megbízatásától. Ha elvállalja a melót, soha többé nem szabadul meg ettől az embertől! Aztán mielőtt az álom elragadta volna utolsó gondolatában még az merült fel, hogy ő majd okosabb lesz, mint Antonio, és időben kiszáll a buliból...

A piros Saab erőlködés nélkül haladt felfelé az úton. Carlos kinézett az ablakon, s most is, mint annyiszor, Requegonál elgyönyörködött a pompás kilátásban, amely a partvidékre nyílt. - Még közel húsz kilométer, és odaérek Fátimába. Micsoda zseniális ötlet volt Marco Lopestól, hogy éppen itt, a világhírű zarándokhelyen vett házat és rendezkedett be a szervezet irányítására! Lopest mindenki tiszteli a kis faluban. Csavaros eszére, furfangos

gondolkozására jellemző, hogy minden hónap tizenharmadikán ő is elmegy a szent helyre, és ájtatos arccal imádkozik. Óriási adományokat juttat az egyháznak, s közben a keze véres, a szíve olyan, mint az acél, s ha valaki a szervezetben nem engedelmeskedik, jaj annak!

A zarándokhely közelében a hatalmas, több száz autót befogadó parkoló előtt Carlos leállította kocsiját és elhatározta, hogy néhány percre betér a templomba. Mintegy hatszáz méteres téren haladt át, a zarándokok tömegével együtt. Néhány percre bement a kis kápolnába, ahol a Fátimai Szűz szobra található. A templom mellett állt a híres tölgyfa, amelynek tövében a Szűz 1917. május 13-án megjelent három kis pásztorgyerek előtt és szólt nekik a háború borzalmairól, s azt hirdette, hogy szeressék egymást az emberek.

Carlos egy pillanatra megállt, és visszatekintett a monumentális térre, ahol emberek ezrei közeledtek a templom felé. Májusban, a nevezetes napon gyakorta közel százezer ember is elzarándokol ide, sőt a nyolcvanas években valamikor még II. János Pál pápa is tartott itt szentbeszédet. - Micsoda erő a hit, kár, hogy bennem ennek a szikrája sincs meg... vagy mégis? - tűnődött Carlos, és felnézett a templom hetvenöt méteres tornyára. Hirtelen rossz érzés fogta el az elkövetkezendő találkozás miatt. Aztán eszébe jutott, hogy miért is kapott arab nevet ez a híres zarándokhely. Állítólag egy arab lány beleszeretett egy templomos lovagba, s áttért a keresztény hitre. De a Fátima név azóta is gyakori itt, noha az egész világ arab névként ismeri. Carlos az órájára nézett, s tudta, hogy igencsak elidőzött, sietnie kell, mert Marco másodpercnyi késést sem tűr el.

Visszament a parkolóba, indított és elindult az üzletsor felé, majd rátért a faluhoz vezető kétsávos útra. Mintegy tíz perces autózás után megérkezett a város szélére, ahol a Mánuel stílusban épült ház állt, hatalmas kökerítéssel és parkkal körülvéve. Be sem kellett csengetnie, mert a vaskapu kinyílt, s a keskeny úton elért a palotának is beillő házhoz. A kocsit leállította, kitérte előtte az ajtó, s az inas köszönés után felkísérte az első emeletre.

Marco Lopes íróasztalnál ült, arca ráncos volt, a fején a haj már régen kihullt, csak élénk madárszemeiből sütött a határozottság és az erő.

- Gyere, gyere, Carlos, foglalj helyet, már vártalak. - Intett az inasnak, aki jégbehűtött üdítőket és teát szervírozott. Amikor kettesben maradtak, Marco azonnal rátért a lényegre.

- Mondd csak, Carlos, megszervezted a Spanyolországból érkező képek másolását? A legjobban nekem Goya Táncosnője tetszik, Columbiában már várják. Igyekezz vele. Velasquez ki másolja le majd?

- Egy kis gondom akadt az utóbbi időben...

- Rosszul fogalmazol, barátom! Nem gondod akadt, hanem féltékenységből veszélyeztetted társaságunk üzletmenetét! Ki engedélyezte neked, hogy a legjobb festőnket, Antonio Timort megölesd? Ha mindenáron bosszúért lihegtél, Isabel Santanát kellett volna megbüntetned! Antonióra szükségünk lenne. Ne hidd, hogy Viktor Olivera pótolja őt. Igaz, megoldás, de csak félmegoldás. Láttam már a képeit, a tehetsége közelében sem jár Antonióénak! Aztán az sem tetszik a társaságnak, hogy a rendőrség nyomoz...

- De Marco! Ez a dolga. Úgysem talál semmit, erről Gabriel Masen gondoskodik...

- Micsoda fafejű alak vagy! A nyomozó beosztottja Costa Egan hadnagynak, aki nem nyugszik... majd meglátod, már csak Ursula miatt sem.

- Ugyan, ez nevetséges!

- Ne folytasd! Mindent tudok! Ursula és Costa egyre szorosabb kapcsolatba kerülnek. Arra is szeretnék választ kapni, hogy a mozdulatművész miért állt az utadban? Felelj!

- Az embereim megsúgták, hogy a levesünkbe akar köpni. Tudott a festmények

hamisításáról.

- Hát igen, ez fontos szempont. Persze akkor sem ott kellett volna leszúrnival! Nem tudom, kinek a munkája volt, de ennél okosabbat is kitalálhattál volna! Borítsunk fátlyat rá, ez nem érdekes. De az már igen, hogy a miniatúrt ki viszi át Dél-Amerikába! Ha jól tudom, már hetek óta nálad van az eredeti, az amerikai társaság pedig várja. Nem szeretnék ujjat húzni a columbiai Cosa Nostrával... A kapcsolatokra egyéb üzleteink miatt is szükségünk van. Igen széles, kiterjedt a hálózatuk. Szóval, ki szállítja a miniatúrt?

Carlos érezte, hogy agyát előnti a düh. Hangját felemelve válaszolt:

- Ursula Timort akartam megbízni vele, de nem vállalta.

- Tudom. Micsoda örült ötlet volt! Csak nem estél bele a nőbe? Az egész egy baromság! Hogy is juthatott eszedbe? Látod, látod Carlos, ezt sem beszélted meg velem. - A férfi kortyolt egyet a hideg ásványvízből. Keze reszketett, ahogy letette a poharat, de a hangja elutasító, egyben határozott volt. - A társaság döntött!

- Éspedig? Halljam, miről van szó? Tudomásom szerint én is tagja vagyok ennek a szervezetnek, és az én szavam is számít.

Marco Lopes szinte suttogva szólt:

- El kell tüntetned Ursula Timort!

- Micsoda? Megint egy újabb gyilkosság? Nem! Azt már nem! Az asszony ártatlan, nem tud semmit.

- Kedves Carlos, mióta vagy ilyen finnyás, ha valakit meg kell öletned? A te kezéd eddig is tiszta maradt, ha nem tévedek. Egy embert megbízol, és a csinos grafikusnő eltűnik a süllyesztőben... Nem először történik ilyen!

A vendég nem válaszolt. Latolgatta magában, mit tegyen. Abban biztos volt, hogy Marco Lopes nyolcvannyolc évével megérett arra, hogy Szent Péter ajtaján kopogtasson a lelke! - De ezt igencsak körültekintően kell megszerveznem, és a társaságot nem lehet beavatni. Igaz, a vezetőség mindössze öt tagból áll rajtam kívül, de tisztelik ezt a vénembert. Csak akkor tudhatják meg Marco Lopes halálát, amikor már én foglaltam el a helyét! De hogy csináljam mindezt?

- Mondd csak, Marco, mikor kellene végrehajtatnom e feladatot? Mennyi időt kapok rá?

- Nem sokat! Először küldd el egyik embereddel a miniatúrt. Szervezd meg, de gondosan, ne kövess el hibát, aztán Ursula Timor tűnjön el... hogy hova, az nem az én gondom. Mindenesetre figyelmeztetlek, Carlos Feira, a társaság döntése a te számodra is kötelező! Ezt jól vésd a fejedbe! - Majd biccentett reszkető fejével, mint aki befejezettnek tekinti a beszélgetést.

Manuel Fontes feljegyzést írt a kórház tulajdonosának, Carlos Feirának, hogy milyen készülékeket kellene felújítani. Már a lista végén tartott, s a várható kiadásokat is mellékelte, amikor Paula lépett be.

- Elnézést a zavarásért, de egyik betegünk állapota óráról órára válságosabb lesz. Én kezeltem eddig, de az éjszaka valami történhetett, nem én voltam az ügyeletes, hanem Bella Novo doktornő.

- Ugyan, Paula! Látom rajtad, hogy utálsz Bellát, és ezért szívesen a nyakába varrnál valamit. Lássuk a beteget, a leleteit, aztán beszélünk. - A főorvos kifelé indult a szobából.

A négyes kórteremben egy középkorú férfi feküdt, karjába bekötve az infúzió. Szeme lehunyva, légzése egyenetlen, arcszíne lilás árnyalatú.

- Nézzük az eddigi diagnózist. - Fontes doktor elővette a kórlapot. - Myocarditist állapítottál meg. A röntgenen is látom, hogy a beteg szíve megnagyobbodott, és leírásod szerint billentyűhibára utaló zörejt is hallottál. Az EKG-alapján egyértelműen helyes a diagnózisod, az infúzióba Strophantint is tetted meg enyhe szedatívumokat. Javasolom, hogy soron kívül csináltass újabb vérképet és vérsüllyedést. Nem értelek, Paula, mi a bajod? A betegség néha kiszámíthatatlan, és ezt te is tudod. Ha a beteg állapota romlik, később esetleg billentyűcserét javasolhatnánk, persze most még nem bírni ki.

- Manuel, a tegnapi EKG-vizsgálat lényegesen kedvezőbb volt, mint a ma reggeli. Ugyanakkor a beteg vérnyomása felugrott 180/140-re. S ez nekem sehogy nem tetszik, annál inkább sem, mert este vérnyomáscsökkentőként Natriumnitritet is kapott egy ampullával! Tegnap éppen az anatómiai elváltozás miatt röntgent is csináltattam, de a kép teljesen egyértelmű. Nem értem, mi okozta a változást...

- Ugyan, Paula! - Manuel ingerült lett. - Annyit már te is tudhatnál, hogy éppen a myocarditissnél gyakorta igen lassú a gyógyulás folyamata. Az sem különleges, ha a beteg állapota ingadozik. Úgy viselkedsz, mint egy medika, aki először kezel szívbeteget. Szedd össze magad, és javaslatom szerint adj be a betegnek még két ampulla dextrózt is, sőt ha nem látsz javulást, esetleg megpróbálkozhatnál Corhormon beadásával is. Én semmi okot nem látok arra, hogy Novo doktornővel beszéljek, a vizitnél majd úgyis beszámol az éjszakai eseményekről. Képzeld, csak a jó ég tudja miért. - Ezzel kiment a szobából.

Gatti doktornő leült a beteg ágya mellé, térdére kitergette az eddigi leleteket, és ismételtén átnézte az elmúlt néhány nap vizsgálati adatait. Lehet, hogy Manuelnek igaza van. Összerakta a papírokat. - Én valahogy úgy érzem, hogy nem stimmel itt minden. Persze egy orvos ne az érzéseire adjon, hanem a leletekre - korholta magát, és átment egy másik beteghez, akinek szívkatóterezést akart javasolni. - Ehhez át kell szállítanunk szerencsétlen gyermeket a Sebészeti Klinikára, de azt hiszem - gondolta magában -, ez lenne a legjobb megoldás. Milyen fiatal ez a kislány, mindössze tizennégy éves, és már vitiuma van...

A reggeli kisvizit a szokásos módon zajlott le. Bella, mint mindig, magabiztosan és kicsit felsőbbes stílusban számolt be az éjszakai kezelésekről, hozzátéve, hogy a gyógyszerelést a kezelőorvosok előírása szerint végezte.

- A betegeknel minden a megszokott rendben zajlott, kivéve Gatti doktornő egyik páciensénél, akinek az infúzió ellenére is meglehetősen nehéz éjszakája volt.

- Talán a kolléganőnek a Strophantin adagolásánál kicsit körültekintőbben kellene eljárnia, az egy ampulla helyett én kettőt adnék. De nem kívánok senki kezelési módszerébe beleszólni... - tette hozzá lesújtó hangsúllyal Bella.

Paula fegyelmezte magát, hogy ne reagáljon erre az alaptalan és szemtelen megjegyzésre, ezért szótlánul hallgatta a további beszámolót. A kisvizit után bement Baratóhoz.

- Nézd, José, jó lenne, ha a kedves kolléganőd, akit ugyancsak istápolsz, vigyázna a megjegyzéseire!

- Kedves Paula, nem értem, miről beszélsz. Hiszen Bella csak megemlítette, hogy ő másként adagolná a gyógyszert, mit találsz ebben kivetnivalót? Ahány orvos, annyi gyógymód, tartja a mondás. Tudod, Bella határozott, erős egyéniség, és él-hal a munkájáért.

- Ezzel azt akarod mondani, hogy én nem?

- Hát, nézd csak, azzal, hogy férjhez mentél Manuelhez, úgy gondolhatod, megváltozott a helyed a kórházi rangsorban...

- Ez felháborító! Mindig a saját hivatásom és a munkám volt az első. A

házasságomnak ehhez semmi köze. Egyébként is... - Majd elharapta a mondatot, és kirohant a szobából. Úgy érezte, hogy az egész világ összeesküdött ellene, mindenki azt hiszi, hogy Fontes révén kívánja megerősíteni helyzetét a kórházban. Pedig erre semmi szükség nincs, és nem is igaz! Elhatározta, hogy beszél Adrian Gontrával. Maga sem tudta, miért, de már a gondolat is megnyugtatóan hatott rá, hogy valakinek kiöntheti a szívét. Azonnal tárcsázta az ügyvédi irodát, ahol közölték, hogy a férfi tárgyaláson van, és csak másnap lesz bent. Nem hagyott üzenetet, nem akarta, hogy bárki tudomást szerezzen barátságukról. Lement a laboratóriumba, hogy elkérje a legfrissebb leleteket és a nagyvizit előtt átnézze azokat. - Mostanában Mária főnővér mintha kicsit szórakozottabb lenne, azért is később kapom meg a vizsgálati anyagokat. Nyilván bántja őt, hogy Barato doktor elpártolt tőle, és Bella Novót részesíti előnyben... Igaz, csinos a nő, és főleg igen határozott, tudja, mit akar, és azt tűzön-vízen keresztül is viszi. Milyen jó neki. Paula sóhajtott, s leült átnézni a leleteket.

A férfi ismét visszatért a bérelt lakásba. Miután látta, hogy az újságok nem foglalkoznak a gyilkossággal, úgy ítélte meg, most már ismét elfoglalhatja helyét az ablaknál. Egyébként is több csinos, fiatal nő fekszik jelenleg a kórházban, s ki tudja, hátha ma éjjel eszébe jut egyiknek vagy másiknak a mosdóba menni... Köszönt a háziasszonyának, s közölte, hogy üzleti körútjáról megérkezett, néhány napig most a fővárosban marad. Annyit azért megkérdezett, hogy a zsaruk járnak-e még szimatolgatni ide. A válasz egyértelmű volt, azóta sem jött senki.

A vágy, a birtoklás ösztöne miatt többszörösére nőtt benne a feszültség! Leült az ablak mellé, fogta a látcsövet, és várt. A percek óráknak tűntek, de semmiféle mozgást nem látott. Az elhagyatottság érzése egyre jobban hatalmába kerítette, vágyódott a beteljesülés után! Minden porcikájával azt akarta, hogy ő legyen élet és halál ura, s a vonagló, fájdalmas női test lebegett a szeme előtt... Ebben a másodpercben vette észre, hogy egy vékony nő lép be a mosdóba! Várt, és figyelt. Feszült tekintetét nem vette le az ajtóról. Mélyet lélegzett, ujjai körül érezte a nedves anyagot, ahogy kezével összecsavarta a már előre elkészített törülközőt, mely ráfonódik majd a lány torkára! Keze szinte ösztönösen elindult, a forróság égette a bőrét.

Átfutott a másik épületbe, szaporán kapkodta a levegőt. Benyitott a női zuhanyzóba, ahol csobogott a víz. Egy női test sziluettje rajzolódott ki előtte. A férfi letépte a zuhanyozófüggönyt, és elébe tárult a vízceppekkel borított fiatal lány teste. Mellélépett, átölelte, mire a lány megfordult.

- De uram! - Többre már nem volt ideje, mert érezte, hogy valami a torkára csavarodik, és szorul belőle ki a levegő! Utolsó erejével próbálta ellökni a férfit, de nem sikerült... A gyilkos nyelvvel megérintette a mellbimbójának csúcsát, míg kezével húzta, egyre szorosabban húzta a bolyhos törülközőt a lány vékony nyakán...

Pár perc múlva a testből elszállt az élet, és a férfi gyors mozdulatokkal magáévá tette. Hozzádörgölődött, érdes arcával végigszántott a még meleg női test sima, puha bőrén. A férfi az élvezet tetőfokán felnyögött... Aztán néhány fotót készített a lányról. Valamivel később az előre megcsomózott kötelet feldobta a zuhanyzó vasfogantyújára, és a holttestet felakasztotta. Aztán kitekintett a kihalt folyosóra, majd osonó macskalépéseivel visszatért a lakásba. Ledől az ágyra, és behunyta szemét. Lassított felvételt látott maga előtt, a telt, ám mégis karcsú idomokat, a forró, puha női testet, amelyben el akart temetkezni összevegyülni, eggyé válni, hogy megszűnjön végre a kízó szükségérzet! Átélt ismételen a kéjes mámort, az áradást, majd pillanatok múlva újból nyugvópontra jutott a világ. A gyönyör megszűnt, és nem maradt utána semmi... Orgazmusának felkorbácsolt hullámai elcsitultak, és mély álomba merült.

Maria hetek óta érezte, hogy bármennyire igyekszik leküzdeni a féltékenységet Novo doktornő iránt, mégis egyre erősebb utálatot érez iránta. - Elszakította tőlem Josét, s valószínű, hogy a gyöngyvirágból készült anyagot is közösen adagolják egy-egy betegnek. Engem kihagyott belőle, igaz, vonakodtam... de érthető! Bármilyen szert kipróbálás nélkül beadni valakinek nagyon veszélyes! Egyébként sem értettem egészen pontosan ennek a szernek a hatástanát, nem vagyok én orvos. Most bezzeg a kedves Barato doktor megtalálta a "párját"! Ez a Bella nagyravágyó teremtés, nyilvánvaló, hogy együtt, ketten főzik ki az egészet. Mit tehetnék? Aztán eszébe jutott José anyja, aki nem egyszerűen idegbeteg, ahogy Maria tapasztalta, amikor ott járt, hanem ez már az örültség valamely fajtája! Vajon hogy reagált rá Novo doktornő? Neki, mint orvosnak, jobban fel kell ismernie a tüneteket. - Mi lenne - medítált tovább magában -, ha fognám magam és egy szabadnapomon valamilyen mesével beállítanék az öregasszonyhoz? Csak egy elfogadható történetet kell kitalálnom. Igen, igen, ez lesz a jó. Talán így jobban megismerem az orvos körülményeit, és esetleg sarokba szoríthatom! Bár ez nem tisztességes, de hát ő az volt velem? Egyik napról a másikra elhagyott, még csak meg sem indokolta a szakítást. Valójában - tűnődött tovább - nem beszélhetünk szakításról, egyszerűen a hivatalos tennivalókon kívül nem áll szóba velem. Továbbá nem kéri, hogy az infúzióval beadjam azt az oldatot.

Ránézett az órájára, és látta, hogy hajnali fél ötöt mutat. - Zuhanyozom, aztán kezdődik a reggeli műszak! - Egy hófehér köpenyt és törülközőt vett magához, s ahogy a folyosón gömnyedt háttal ment, rájött, hogy az éjszakai töprengéstől meglehetősen fáradt. Így eldöntötte, hogy mielőtt a kiséítő személyzet megérkezik és felébreszti a betegeket, szokásától eltérően iszik egy kávé. Normális napon mindezt csak hét óra után tette.

Benyitott a mosdóba, felakasztotta a fogásra köpenyét, s akkor vette észre, hogy a műanyag függöny a földön hevert, a fürkében pedig egy fiatal női test lógott, meztelen alakja kissé himbálózott...

- Segítség! Segítség! Segítség! - üvöltött Maria torkaszakadtából. A mosdóhoz közel eső szobákból betegek rohantak ki, akik a magából teljesen kivetkőzött főnővérhez siettek. Borzadva látták a fiatal lányt, aki tágra nyílt szemmel mereven nézett a világba...

Maria pillanatok múlva magához tért, berohant a nővérszobába, és tárcsázta a rendőrkapitányságot. Negyedóra múlva Alberto Valante hadnagy vezetésével a teljes stáb helyszínel, néhány perccel később pedig a rendőrorvos is megérkezett. Maria közben felhívta Manuel Fontes főorvost, aki a hír hallatán nyomban elindult a kórházba.

- Ugyanaz, mint az előző két eset - szólt a rendőrorvos a hadnagynak. - Megfojtották, megerőszakolták és felakasztották. Az időpontot éjfél körülre tenném, de a részleteket a boncolás után mondom meg. Felhívlak telefonon, aztán majd írásban átküldöm a jegyzőkönyvet, rendben? - fordult Valante felé.

A hadnagy a ránehezedő nyomás súlyától gondterhelten először Mariát hallgatta ki. Embereinek kiadta a feladatot, hogy kezdjék meg a nyomozást, először a lány szobatársaival beszéljenek. - Derítsetek ki róla mindent, hogy kicsoda, micsoda, hogy került ide. Rokonait, ismerőseit, barátait is hallgassátok ki! Estére mindent tudni akarok! A rendőrkapitány sajtókonferenciát tart, a fene egye meg, ez hiányzik még nekem! - Valante sóhajtott, és elindult a főorvos szobájába.

Fontes doktoron is látszott, hogy igencsak zaklatott. Néhány szóval elmondta az éjszakai ügyelet menetét, s azt is, hogy a főnővér mellé Gustavo Romero gyakornok volt beosztva.

- Ez a párosítás így megfelelőnek látszott, mert e pillanatban nincs nálunk olyan súlyos beteg, akit a tehetséges belgyógyász és a főnővér ne tudna ellátni. Egyébként is engem bármikor elérhetnek. Beszél már Romero doktorral? - kérdezte a főorvos. - Én ebben a nagy kavarodásban csak a folyosón láttam.

- Még nem, de én is kihallgatom őt. Az embereim a betegekkel beszélnek, elsősorban a szobatársakkal. Főorvos úr, megtudhatnánk, hogy került a beteg a kórházba?

- Ezt hogy érti, hadnagy?

- Hát úgy, hogy a mentő hozta be, vagy orvos küldte ide, vagy...

- Azonnal hozom az összes vele kapcsolatos feljegyzéseket, a beutalót és egyben a kórlapot is. Megnézzük, ki volt a kezelőorvosa, gondolom ez is szükséges... Várjon egy percet, hadnagy, azonnal előkeríték mindent.

Valante le-föl sétált a főorvosi szobában. Megpróbálta rendszerezni a gondolatait, de e pillanatban semmiféle támpontot nem talált. - Lehet, hogy itt a kórházban egy őrült gyilkos szaladgál, de az is elképzelhető, hogy a szálak messzebbre vezetnek... A kapitány a fejemet veszi, mert nyilvánvaló, hogy az előző két megoldatlan gyilkosságot is újból előszedetik.

Fontes lépett a szobába, kezében terjedelmes dossziéval. Leült, majd kitergette a papírokat.

- Nézzük csak! A beteg Laura Gullo, 27 éves, foglalkozása szervező, a híres Gulbenkian alapítványnál dolgozik. Tudja, hadnagy, az alapítvány atyja, Galouste Gulbenkian kereskedő volt, aki 1915-ben elmenekült Törökországból, és olajkutató lett. Azután az olajból szerzett milliárdjait Londonba vitte, ahol folytatta üzleti tevékenységét. Később Párizsba költözött, tudomásom szerint egyedülálló magángyűjteményt szerzett be. Majd onnan menekülnie kellett, az okra már nem emlékszem, végül is Lisszabonban telepedett le.

- Ha jól tudom - vette át a beszélgetés fonalát a hadnagy -, sok Rembrandt- és Rubens-képe is volt, meg értékes műtárgyak a világ minden tájáról. Azt hallottam, hogy Portugália egész szellemi életét átszervezte, amikor letelepedett itt, és megépítette az 1300 férőhelyes "grande auditoriót" is, ahol világhírű művészek adnak koncerteket. Se szeri, se száma azoknak a kulturális értékeknek, amelyeket különböző európai, távol-keleti országokból gyűjtött össze. Micsoda érték, micsoda kincs! Tudományos és történelmi könyvek százait adja ki ma is az alapítvány, sőt külföldieknek ösztöndíjat biztosít. Nagy ember volt ez a férfi, és sokat tett Portugáliáért. Tehát szerencsétlen megboldogult az alapítvány foglalkoztatta. Meg kell tudnom, hogy melyik részlegben dolgozott. - A hadnagy feljegyezte az adatokat. - Az lesz a legjobb, ha még ma odamegyek.

- Folytassuk! - Fontes doktor belelapozott a kórlapba. - A beteg a leírás szerint éppen a múzeumban tartózkodott, amikor rosszul lett, nem kapott levegőt, elájult, és egy férfi kihívta a mentőket. Azok hozták be ide. A mentőorvos szerint a lánynak anginás rohama volt. A mi EKG-vizsgálatunk alapján, amelyet Gatti doktornő azonnal elvégzett, valóban angina pectorisa volt, így azonnal nitroglicerint, sőt morfint is kapott. A következő EKG már normalizálódott állapotot mutat, de erősítésként Strophantint adagoltak neki. A beteg egy hete fekszik itt, és a tegnapi laboratóriumi leletek, röntgen- és EKG-vizsgálatok szerint a gyógyulás útján volt, ezért Gatti doktornő mára ismételt kontrollt kért. Nem akarom untatni a további részletekkel, de ez a lényeg. Ha a mai eredmény is megfelelő lett volna, gondolom, néhány nap, és a fiatal teremtést hazaküldjük! Amennyiben még további részletekre kíváncsi a megboldogult betegséggel kapcsolatban, Gatti doktornő nemsokára itt lesz, és rendelkezésére áll.

Már az egész kórház tudott az újabb brutális gyilkosságról. Barato és Nova doktornő

a férfi szobájában halkán beszélgettek.

- Úristen, José, én annyira ideges vagyok! Ha boncolás lesz, márpedig gyilkosság esetében mindig van, vajon nem mutathatják-e ki a szervezetben a mi gyógyszerünket? Hiszen Paula Strophantint írt ki neki. helyette én a mi gyógyszerünkből adtam be előző éjszaka, két alkalommal is!

- Te csacsi! - Az orvos átölelte Bella vállát. - Már mondtam neked, hogy képtelenség kimutatni, ne izgulj! Egyébként sem a mi gyógyszerünktől halt meg az a lány, hanem megölték! Szedd össze magad, túlságosan látszik rajtad, hogy ideges vagy. Menjünk és végezzük a munkánkat, ne legyen feltűnő, hogy kettesben itt beszélgetünk, amikor mindenki talpon van.

Valante hadnagy és Gatti doktornő már betejezték a beszélgetést, majd Gustavo Romero lépett hozzájuk.

- Az a fiatal rendőr már kihallgatott - mutatott rá Barbosára, - de nem találtam a megboldogult kórlapját, és nem tudtam elmondani, mivel kezeltük a lányt.

- Ne izgassa magát, doktor úr! A főorvos az én kérésemre vette elő a kórlapot. Miután nem az ön betege volt, sokat nem tudott volna ebben a vonatkozásban mesélni nekünk. Gondolom, a nyomozóznak már mindent elmondott.

- Természetesen. Bár be kell vallanom, olyan nyugodt éjszaka volt, és Maria főnővér annyira lelkiismeretes teremtés, hogy én egy kicsit elszundikáltam.

- Nem emlékszik, mikor ébredt? Hallott vagy látott-e valami különlegeset, vagy a szokottól eltérőt? Sétált-e éjszaka a folyosón?

- Ugyanezekre a kérdésekre már megadtam a választ. Nem voltam a folyosón, az esti vizit után már nem. Éjjel 11 órakor Maria nővérrel még megnéztük az infúziókat, ha jól emlékszem, három betegnél a nővér cserélt is, majd bementem a szobámba és olvastam. Elálmosodtam, de olyan csend volt, hogy... - A fiatal gyakornok elpirult. - A főorvos úr nem tiltja, hogy az ügyeletes a szobájában olvasson...

- Romero doktor úr - vágott közbe a hadnagy. - Senki nem gyanúsítja magát, nem kell védekeznie. Nyilvánvaló, ha olyan betegek fekszenek itt, akiknek nincs éjszaka orvosi felügyeletre szükségük, ön olvashat, pihenhet. Ennek eldöntése egyébként sem az én ügyem. Bennünket a gyilkosság kiderítése érdekel, és nem az, hogy szabad idejében ki mit csinál. Egyébként köszönöm a felvilágosítást, ha szükség lesz önre, megkeressük... - Aztán tovább beszélgetett Paulával.

A doktornő szemmel láthatóan igyekezett minden információt megadni, hogy segítse a nyomozást, de újat ő sem mondott.

- Merre haladnak tovább, hadnagy úr? Egészen biztos, hogy a gyilkost házon kívül kell keresniük, hiszen itt beteg emberek fekszenek. Nem akarom dicsérni magunkat, de itt elsőrangú csapatmunka folyik.

Valante megköszönte a doktornő felvilágosításait, aztán lement a laboratóriumba, a röntgenbe, és kollégáinak segített a kihallgatásoknál. Dél felé, amikor látta, hogy gyakorlatilag egy tapodtat sem haladtak előre, felhívta a Gulbenkian alapítvány igazgatóját, és megbeszélte vele, hogy átmegy hozzá.

Valante a nemrégiben elkészült, modern művészeti múzeumba ment, amelynek parkja a lisszaboni ifjúság kedvelt pihenőhelye. Az igazgató már várta.

- Bocsásson meg, de éppen most nézem át a francia festők ma érkezett képeit. A jövő héten nyílik a kiállításuk, így nem tudtam fogadni a saját irodámban. De itt is beszélgethetünk. Tudja - tette hozzá kicsit restelkedve -, most minden perc számít! Kicsit elkéstünk a munkával,

és a megnyitóra mindennel készen kell lennünk. Foglaljon helyet! - Szemével intett a gépirónőnek, így egyedül maradtak.

- Parancsoljon velem, miben állhatok a rendelkezésére? Talán valami képzőművészeti témában nyomoz a rendőrség, és ehhez kívánnak igénybe venni? Ez nem először fordul már elő...

- Sajnos uram, nem. Gyilkossági ügyben nyomozok. Önöknél dolgozott Laura Gullo?

Az idősebb férfin látszott, hogy megdöbben a kérdés:

- Hogyne, egy éve van nálunk. Nagyon tehetséges, ambíciózus teremtés, elsősorban a különböző ösztöndíjakkal, mármint azok odaítélésének előkészítésével foglalkozik. Ha jól tudom, rosszul lett, és kórházba vitték. Jaj, meg kellett volna látogatnom, de tudja, most annyira lefoglal ez a francia kiállítás...

Valante egy másodpercig hallgatott:

- Uram, ma éjszaka Laura Gullo meghalt a Szent Jakab Szívkórházban.

- Jézusom! - Az idős férfi a fejéhez kapott. - Hogyan? Csak nem orvosi műhiba történt? Rossz gyógyszert adtak neki? Hallottam már ilyen esetről...

- Nem, uram! Megfojtották, megbecstelenítették és felakasztották a női zuhanyozóban...

--Szent ég! Micsoda borzalom! Kapják el a gyilkost! Kapják el! Amiben tudok, rendelkezésére állok! Ez téboly, szegény Laura! Sokat szenvedett?

- Nem hiszem... de a részleteket a boncolás után tudom megmondani. Sajnos az azonosítást így is el kell végeznie valakinek. Van a megboldogultnak itt rokona?

- Nem, nem, senkije sincs. A nagyszülei nevelték fel, de úgy két-három éve ők is meghaltak. Azt nem tudom, hogy férfi volt-e Laura életében, de erről a közvetlen kollégái talán többet tudnak...

Az igazgató átkísérte Valante hadnagyot a főépületbe. Néhány szóban tájékoztatta a szervezési osztály vezetőjét a tragédiáról, és arra kérte, hogy mindenben álljon a hadnagy rendelkezésére.

Amikor kettesben maradtak, Valante meglepődött, ahogy kicsit alaposabban megnézte az osztályvezetőt. Fiatalnak tűnt, haja vörös volt, amely mint egy hajzuhatag, úgy keretezte ovális arcát, hatalmas fekete szeme élénken tekintett rá. A hadnagy néhány kérdést kívánt feltenni neki.

- Volt barátja, partnere Laura Gullónak?

- Tudomásom szerint a partnerével több, mint két hónapja szakított. A férfi restaurátor volt, és a sevillai szépművészeti múzeum fél évre meghívta, hogy ott dolgozzék. Laura megsértődött, amiért a férfi elfogadta a megbízást, útjuk elvált, de ahogy én tudom, előzőleg sem volt felhőtlen a kapcsolatuk... Silvia, Laura kolléganője többet tudhat róla.

Silvia Salema, mint kiderült, nemcsak munkatársi, hanem barátnői viszonyban is volt Laurával, és kétszer is meglátogatta a kórházban. Éppen ma délután akart bemenni hozzá, mert Laura telefonon jelezte, hogy valószínűleg rövidesen hazaengedik.

- Az volt a tervünk - mondta a nő -, hogy amíg Laura lábadozik, nálam fog lakni. Anyám szívesen vállalta, hogy főz, mos rá, miután egész nap otthon van egyedül. Én elváltam, nekem is anyám intéz mindent a háztartás körül.

Legalább fél órát beszélgettek, aztán a hadnagy elbúcsúzott:

- Ha ismét felmerül valami gyanú vagy kérdés, ugye felkereshetem? Egyébként az igazgatója vállalta a szerencsétlen megboldogult azonosítását. Jobb így. Kezet fogott a nővel és

sietve távozott.

Ahogy beért a kapitányságra, a boncjegyzőkönyv és munkatársai kihallgatásainak anyaga már az asztalán feküdt. Sorban elkezdte olvasni...

Ursula az egész napi futkosástól fáradtan zuhant az ágyba. Rögvest elaludt. Ám csupán néhány percig tarthatott a szenderegés, amikor meghallotta, hogy a bejárati ajtó zárján valaki matat.

Felkattintotta a kislámpát, és óvatosan kiment az előszobába. Örült, hogy a biztonsági zárat is ráfordította. Megállt, s a zaj ismétlődött. Mintha óvatosan kulcsot próbálgatnának a zárban.

- Ki az? - szólta ki a nő. Ekkor futó léptek zaját hallotta, de nem mert ajtót nyitni. Még egy darabig álldogált, aztán visszament szobájába. Nem tudta eldönteni, mit tegyen. A rendőrségre nem telefonálhat, hogy zajokat hallott, de nem látott semmit. Costa egész nap vidéken van, valamilyen gyilkossági ügyben nyomoz, nem mondta, mikor ér haza. Ursula tanácstalan volt. Aztán óvatosan az ablakhoz ment. A függönyön keresztül lenézett az utcára, de semmit nem látott. Már azon gondolkozott, hogy felkap magára egy köpenyt, és körülnéz a hosszú folyosón. Aztán rájött, hogy miután a kapu éjjel-nappal be van zárva, valaki olyan jöhetett fel, akinek a kapuhoz kulcsa van.

Már nem tudott elaludni. Rágyújtott és töltött magának egy ujjnyi konyakot. Lassan iszogatta. Eszébe jutott volt férje, Antonio és Isabel.

- Szerencsétlenek! Hiába igyekszik Costa, képtelen megtalálni a gyilkosukat. Aztán felrémlt előtte a mozdulatművész különleges arca, majd kissé rekedtes hangját vélte hallani, amint figyelmeztette őt. Ismét villant a kép, és a művész hátából kiállt a kés... Ursula összerázkódott.

- Vajon Carlos miért nem jelentkezik? Ez is olyan furcsa. Azelőtt naponta hívott, nem mintha hiányozna, csak furcsa... Az egész ügy, a képcsempészéssel együtt, megmagyarázhatatlan. Costával sem jutottunk előre, pedig vagy ötvenszer végigmentünk a legapróbb részleteken is.

Hajnalig nem jött álom a szemére. Végül lefeküdt, s nagy nehezen elaludt. A telefon éles hangja riasztotta fel.

- Halló! Ursula, mióta ilyen héttalvó? Hallom a hangján, most ébredt, pedig már kilenc óra elmúlt.

- Jézusom, már régen a divatbemutatón kellene lennem! Jó reggelt, Carlos, megismertem a hangját. Visszahívom délután, ha végzek, rendben? Ne haragudjon, de most, mint az örült rohanok, már így is késésben vagyok...

- Ne tegye le! Okvetlenül beszélünk kell, nem telefonon, személyesen. Magáért megyek, mondja meg, mikor és hova.

Az asszony pár pillanatig gondolkozott.

- Délelőtt a botanikus kertben lesz a szabadtéri divatbemutató. Ott készíték egy katalógushoz felvételeket. Ha fél négy és négy között értem jön, az jó lesz. Úgysem kocsival megyek, taxival gyorsabb... - mondta.

- Rendben van, Ursula. Ott leszek!

Carlos fél négykor leállította a kocsiját, és gyalog indult a botanikus kert kapujához. Nehéz feladat várt rá, mert Marco Lopesnek tett ígéretét nem kívánta betartani. - Valami átmeneti megoldást kell találnom! Ursulát meg kell védeni, Marco Lopest pedig elmozdítani a társaság éléről... A kezdő lépéseket megtettem.

Az asszony fényképezőgépét lóbálva, vidáman közeledett Carlos felé.

-- Jól sikerültek a felvételek? - kérdezte a férfi a kölcsönös üdvözlés után.

- Remekül. Ha minden igaz, nemcsak a katalógusba kerülnek be, hanem a Maclin Áruházi Konzern szórólapokat is készített a fotóimból, ami plusz pénzt jelent nekem. Persze, csak akkor kapok végleges választ, ha a fotókat leteszem az asztalra. De egy nap alatt előhívom, aztán retusálni kell.

- Látom, Ursula, igen feldobott hangulatban van, csak nem szerelmes?

- Tudja, ha van munkám, amit szeretek, mindig jókedvű leszek - tért ki az egyenes válasz elől.

- Pedig én is munka miatt keresem.

- Nem! Megmondtam, hogy a miniatúrt nem csempészem át, semmi pénzért! Azt hittem, Carlos, ezt világosan a tudomására hoztam.

- Jaj, Ursula, ne csattanjon úgy fel azonnal! Nem erről van szó! Az az ügy már egyébként sem aktuális.

- Akkor miről?

- Grafikai és fotómontázsból kellene egy könyvet összeállítania. A portugál "Athénról", Coimbráról készülne a reprezentatív útikönyv. A szöveg már elkészült hozzá.

Ursula ránézett a férfira.

- Ezt nem értem. Igaz, Coimbra nagy város, de miért kellene csupán erről útikönyv? Ha egy külföldi eljön hozzánk, lehet, hogy Coimbrát is megtekinti, mert látnivaló akad ott bőven, híres egyetemi város. Van azonban néhány, Európában egyedülálló városunk, teli csodálatos templomokkal, műkincsekkel, amelyekről nem készült még külön könyv.

- Akkor elárulok egy titkot. Coimbra zenei fesztivált rendez és a polgármester igen sok külföldi vendéget is meghívott. Egyébként ő szeretne megjelentetni egy kis méretű, de elegáns kiadványt. Jövőre pedig Coimbrában nemzetközi képzőművészeti kiállítás nyílik. Képzelve, már eddig is több mint húsz ország művésze jelentette be részvételét. Kedves Ursula, ne keressen többet ott, ahol semmi nincs. A valóság mindig sokkal egyszerűbb, mint a képzelet.

- Láthatnám a szöveget? Mit kellene fotóznom és milyen grafikai megoldásokat kívánnak? Kivel kellene mindezt megbeszélnem?

- Sajnos, ehhez Coimbrába kell utaznia. A részleteket leírtam. - Elővett a zsebéből egy összehajtogatott papírt. - Nézze csak, fotókat kellene készítenie elsősorban a Mánuel típusú templomokról, művészeti érdekességekről. Maga is tudja, hogy a tizenhatodik század, mint sok más városnak, Coimbrának is a fénykorát hozta meg. A spanyol, francia és flamand művészek révén meghonosították az olasz reneszánszt. De ne menjünk bele a részletekbe, a polgármester várja, és a munkatársaival együtt mindent ott helyben megbeszélhetnek. Még az egyetem is szerepel majd a könyvben. Portugáliában az egyik leghíresebb egyetem ez, amelyet még valamikor 1550 tájékán a jezsuiták alapítottak. Ma már több mint húszezer hallgató jár oda, akik őrzik a négyszáz éves tradíciókat. Emlékszik a híres Szent Klára hídra? Kecességével igazán megkapja a látogatót, hiszen azonnal szembeötlik, ahogy megérkezik a városba, bármely irányból is jöjjön. Összeszámolni sem tudom, hány templom, palota, kápolna és egyéb művészeti különlegesség van ott.

- Hát igen, nagyon csábító feladatnak látszik. Miért éppen rám gondoltak Coimbrában?

- Mert én ajánlottam magát, Ursula, ha nem haragszik meg érte. De igyunk valahol egy kávé. - Barátian átölelte az asszony vállát. - Ugye, van annyi ideje? Akkor néhány részletet is

elmondanék.

A beszélgetés jócskán elhúzódott. Carlos a ház előtt nyolc óra után tette ki kocsijából az asszonyt. Megállapodtak, hogy Ursula gondolkodik az ajánlaton, s másnap felhívja Carlost. Azt már nem árulta el, hogy este Costával akarja megbeszélni, vállaljon-e olyan munkát, amelyet Carlos Feira ajánl. Bár szíve szerint azonnal igent mondott volna, mert ahogy belelendültek a beszélgetésbe, egyre inkább úgy érezte, hogy ez neki való feladat lenne.

Maria Adan főnővér kihallgatási jegyzőkönyvét háromszor is elolvasta Valente hadnagy. Érezte, hogy valamit elhallgat a nővér, vagy inkább félreérthetően fogalmaz, de fogalma sem volt, mi van a szavai mögött, ami nem tetszik neki.

A rendőrorvos boncjegyzőkönyvét félretette, s elhatározta, hogy másnap felkeresi a főnővért, hogy megpróbálja újból kikérdezni. - Hátha rájövök, mi volt a mondanivalójában, amit furának találok. - Aztán szinte felkiáltott: - Itt van! Ez a mondat az, ami szúrta a szemem. "Este bárki, bármit beadhat a betegnek, ha ügyeletben van. Egy nővér soha nem ellenőrzi az orvost, fordítva előfordulhat. Én, kérem, teljesen ártatlan vagyok, csak az előírt gyógyszereket adtam a betegeknek..."

Ezután következett Barbosa kérdése: "De önt senki, semmivel nem gyanúsítja. Egyébként is Laura Gullo gyilkosság áldozata lett, és nem gyógyszeradagolási hiba történt."

"De az is lehetett volna... - volt a nővér válasza.

A hadnagy félretette a jegyzőkönyvet, arra gondolva, hogy a főnővér nyilván az ijedségtől, a látványtól - hiszen ő találta meg az áldozatot - kicsit zavarosan fogalmaz. Aztán visszarakta a papírt a többihez, s elhatározta, másnap bemegy a kórházba, és ő is beszél vele.

Betoppant a szobába Barbosa, egy női táskával.

- Elhoztuk a kórházból az áldozat retiküljét, és egy érdekes naptárt találtam benne. Nézze csak, főnök! Mennyi név, és mind férfiaké.

- Ugyan, eredj már! Nyilván hivatalos kapcsolatban volt ezekkel az emberekkel.

- Hát... kétlem. Két számot felhívtam...

- Na és? Mondd már! Látom rajtad, hogy majd kiböki az oldalad.

- Szóval az első éjszakai mulató volt, ahol egy számot kell bemondani, és ha az illető lány szabad, rendelkezésre áll...

- Ez szép! A másik telefont ki vette fel?

- Egy nő. Közölte, hogy Laura Gullo kórházban van, és csak néhány hét múlva vállal megbízást. Ezután letette a kagylót, de a központtól megtudtam a címét: Arra gondoltam, hogy most felkeresem a nőt.

- Rendben, menjünk együtt.

A Baixa városnegyed keleti oldalán haladtak, majd ezt elhagyva megérkeztek, mintegy félórai autózás után a Rua do Limociróhoz, a híres római emlékmű maradványaihoz. Innen ötperces gyaloglás után elérték a Julio de Castilho parkot, amelynek oldalain modern házak olvadtak bele a látványos környezetbe. A csengetésre közepkorú, erősen festett arcú és hajú asszony nézett ki a kisablakon.

- Mit óhajtanak?

- Rendőrség, gyilkossági osztály. - Valente felmutatta a jelvényét.

Az asszony láthatólag morcosan, de beengedte a két zsarut.

- Ide jöjjenek be - mutatott az előszobából nyíló hatalmas, tágas helyiségre, ahol a berendezés gazdagságról árulkodott.

- Laura Gullo után érdeklődünk. Mondja el, mit tud róla.

- Nem ismerem az illetőt.
- Nézze, ha magának az jobb, bekísérhetjük a kapitányságra, ott majd felfrissítjük az emlékezőtehetségét.

- Nemrég telefonáltam magának - szólt közbe Barbosa -, és a beszélgetést a kapitányságon rögzítettük magnetofonra. - Megengedte magának ezt a kis hazugságot.

Az asszonyon látszott, hogy ettől ideges lett s hebegve ugyan, de elmondta:

- Hát egy kis szívességet teszek időnként Laurának... Nem akarja, hogy az albérletben keressék, így én veszem át az üzeneteket.

- Asszonyom, ez így nem elég! Vagy elmondja, amit tud, méghozzá az igazat, vagy kérem, öltözzön, és indulunk.

- Hát jó. Egy kis pénzkiegészítés miatt... özvegy vagyok... - próbált néhány könnyecseppet kidörzsölni a szeméből -, ezért vállaltam...

- Mit vállalt?

- Néhány lánynak átveszem az üzeneteit, mint mondtam már. Vagyis férfiak keresik őket, a többi már nem az én dolgom.

- Legyen szíves, mutassa meg a listát. Laura Gullónak hány üzenetet adott át, mielőtt bement a kórházba?

- Ezt nem tudom, mert azonnal szétépem a papírokat. Tudja, az adóhivatal miatt...De kérem, ugye nem lesz bajom ebből?

- Ha mindent részletesen elmond, akkor kihagyjuk az adóhivatalt.

Az asszony mélyet lélegzett.

- Szóval tíz lánynak veszek át üzenetet. A megállapodás szerint azonnal értesítem őket. Laura Gullo délutánonként hívott fel és én megadtam az illető nevét és azt is, hogy este hol találkozhatnak. Általában a Hilton Hotel volt a találkahely, mert gazdag vidéki kereskedők, üzletemberek, bankárok keresték. Azt már nem tudom, hogy mennyit fizettek egy éjszakáért... Én megkaptam az üzenetközvetítésért a jutalékot.

- Laura Gullo mikor bízta meg magát ezzel a feladattal?

- Hát, hát több mint egy éve...

- Tudott arról, hogy a Gulbenkian alapítványnál dolgozott napközben?

- Hogyne. Ezért csak tíz óra utánra beszéltem meg a randevúit.

- Az alapítványtól más nőnek is tett ilyen szívességet? - Gúny csendült a hadnagy hangjában.

- Nem, nem, dehogy! Bár a lányok nagy része napközben valahol dolgozik, de ez mind csak olyan látszatfoglalkozás. Az egyik például napi kétórás munkát vállal a Szépművészeti Múzeumban, a másik egy zöldségüzletben a számlázást ellenőrzi, ha jól tudom, reggel kilenc órától tízig. De hadnagy úr, nem tudok én mindent a lányokról!

Tovább faggatták az asszonyt, akiből mondatonként kellett kihúzni az igazat. Végül mind a tíz lány telefonszámát és címét megkapták. Amint a rendőrségi autó felé bandukoltak, Valante így szólt beosztottjához:

- Állíts rá még két embert, és beszéljetek minden lánnyal. Hátha valamit megtudunk. Az anyagiakról is érdeklődj. Kíváncsi lennék, mire kellett neki az éjszakákon szerzett pénz? Hiszen emlékszel, Laurát jól megfizették az alapítványnál. Majd este találkozunk a kapitányságon, én gyalog megyek tovább.

Paula nem tudott napirendre térni az újabb gyilkosság felett. Az újságok is öles címbetűkkel közölték: "Bestiális gyilkosságorozat a Szent Jakab Szívkórházban". Az orvosnő

eldöntötte, hogy beszél Adrian Gontrával, így az indok is megvan, miért keresi. Nyilvánvaló, hogy többet tud majd mondani erről az egész szörnyűségről. Egyáltalán nem megnyugtató, hogy a gyilkos szabadon járka itt. Hiába mondja Fontes, hogy ez lehetetlen, semmiképpen nem a személyzet közül való. Paula felhívta az ügyvédet és megállapodtak, hogy ebédidőben a kórház melletti "Zöld flamingó" étteremben találkoznak.

Paula felvett egy vékony vászonkabátját fehér köpenyére, úgy rohant le a randevúra, mert indulás előtt Barato doktorral kellett konzultálnia egyik betegéről, és kifutott az időből.

Ahogy belépett, azonnal megpillantotta Adriant, amint az egyik boxban ült és sört iszogatót. Melegen köszöntötték egymást, s Paula érezte, hogy az ügyvéd nem közömbös számára, hiába igyekezett még önmaga előtt is titkolni ezt. Adrian átölelte, megcsókolta mindkét kezét és az arcát.

- Drága Paula, látom, csak akkor keres meg engem, ha valami megbeszélnivalója van. Hetek telnek el, és még egy baráti, érdeklődő telefonszámot sem kapok, pedig maga a kezelőorvosom.

- Ugyan, Adrian, hiszen mióta elhagyta a kórházat, még kontrollra sem jött be. De azonnal rátérek a lényegre, mert összesen fél órára van.

- Halljuk, de előtte megrendelem az ebédet. Mit enne?

- Csak sült csirkét és salátát. Nem akarok hízni. - Az asszony elpirult. - Szóval, mint maga is tudja, Adrian, most már a harmadik nőt ölte meg bestiális kegyetlenséggel a gyilkos, a női zuhanyozóban. Bevallom magának, hogy kezdek félni, mert számomra teljesen elképzelhetetlen, hogy jöhet be éjnek idején egy idegen férfi, és honnan tudja, hogy áldozata a zuhanyozót mikor használja. Arra vagyok kíváncsi, hogy magának, mint nagy bünyűgyi tapasztalatokkal rendelkező jogásznak, mi a véleménye az én feltevésemről. A gyilkos ott lehet a belgyógyászatban?

- Hát nézze csak, Paula, én úgy tudom, hogy a nyomozás szálai Alberto Valante kezében futnak össze. A hadnagy kiváló szakember, jogász végzettsége is van, nagyon körültekintő, alapos. Olvastam az újságban, hogy széleskörű nyomozást folytatnak, de gyanúsított még nincs. Ez nem sok. Az én véleményem egyébként, hogy talán mégsem a kórházban kell keresni az elkövetőt. Meggyőződésem, hogy Valante mindenkit ellenőrzött, nemcsak az adott időpontra gondolok, hanem hogy honnan került oda magukhoz a beteg, a családi körülményeit és így tovább. Nem lennék meglepve, ha a hadnagy azt is tudná, hogy maga gazdag, csak éppen nem beszél róla. Esetleg "beépítheti egy emberét", de ezt kevéssé hiszem, ilyen csak a filmekben jár eredménnyel. A maga félelmét, Paula, megértem, de nem gondolt arra, hogy mondjuk, kivesz egy hónap fizetés nélküli szabadságot, amíg megkerül a gyilkos, és teszem azt, elutazik Brazíliába? Megteheti, nem?

- Hát, nemigen. Manuel nem egyezne bele, hogy egyedül menjek át a világ másik felére. Ő pedig képtelen egy hónapot szakítani idejéből. Nem marad más hátra - próbált humorizálni az orvosnő -, minthogy nem megyek éjszaka zuhanyozni...

Adrian fürkésző szemekkel nézte Paulát, és melegség járta át szívét a gondolatra, mi lenne, ha gyakrabban találkoznának. Aztán elhessegette a vágyát, mert tudta, hogy az asszony soha nem járna tilos utakon. Nem férne össze a habitusával, egyéniségével.

Az ebéd végeztével Paula már búcsúzkodni akart, amikor Adrian felvetette, hogy egyik este, amikor ügyeletes lesz, bemenne hozzá. Egyrészt megvizsgálhatná, másrészt szívesen körülnézne a gyilkosság színhelyén, bár úgy ismeri az osztályt, mint a tenyerét.

- Melyik este ügyeletes, Paula?

- Holnap reggeltől huszonnégyórán fogok, mert az új gyakornokunk, Gustavo Romero valami családi ügy miatt Portóba utazott. Így vállaltam helyette az éjszakát. Megkért rá, nem mondhattam nemet.

Megállapodtak, hogy Adrian, ha tud, másnap estefelé bemegy a doktornőhöz.

Maria főnővér befejezte munkáját. Átöltözött, s már éppen indulni készült haza, amikor meghallotta az ügyeletes szobából José és Bella hangját. Megállt, s kíváncsiságát nem tudta legyőzni, hallgatózott. A férfi szavait tisztán értette.

- Drága Bella, olyan boldog vagyok, hogy végre nálad tölthetem az éjszakát. Ma nem kell vigyáznom anyámra, mert az ápolónő vállalta, hogy nálunk alszik. Annyira vágyódom utánad.

- José - hangzott az asszony válasza -, biztos, hogy ott marad az öregasszony anyádnál, és nem hagyja egyedül?

- Ugyan, hogy képzeled! Hiszen máshol ilyen remek állást nem kaphatna. Anyámnak pedig megfelel így.

- Szegényke, biztosan hiányzik neki egy kis beszélgetés. Nagyon tiszteletreméltó dolog, hogy minden szabadidődet neki áldozod. Én nemsokára indulok haza. Akkor várlak!

Maria gyors léptekkel továbbment, s töprengeni kezdett. Már régen ki akart menni titokban José lakására. Amikor leért a kapuhoz, végleg eldöntötte, hogy elmegy Odivelasba, ami mindössze tizenhat kilométerre van, s megpróbál bejutni a házba. - Most már egyértelmű, hogy Novo doktornőt avatta be a terveibe. Nagyon jóban vannak, azon sem lepődnek meg, ha hamarosan összeházasodnának, mindketten egyedülálló, független emberek. De ha valami fontosat megtudok az öregasszonyról, nem leszek szívbijos, és azonnal Bella tudomására hozom.

Az ismert kapu előtt leállította autóját. - Milyen furcsa - gondolt vissza első és utolsó látogatására -, akkor nem hittem, hogy ilyen rövid idő múlva szakítunk, és más nő lép a helyembe. - Erősen megnyomta a kapucsengőt.

Csoszogó léptekkel előjött egy kendővel bekötött fejű, idős nő. Maria tudta róla, hogy néma. Kedvesen szólt hozzá:

- Kérem, engedjen be, Barato doktortól jövök. Ma nem jön haza a doktor úr, így az anyjának velem küldött el egy gyógyszert, amit sürgősen be kell adnom! Nézze meg, itt az igazolványom. - Maria elővette a táskájából a Szent Jakab Szívkórház papírját. A kapu rácsai között benyújtotta az öregasszonynak, aki lassan kisilabizálta, majd kinyitotta a vaskaput. Maria kezét nyújtott, s ha lehet, még barátságosabban szólt:

- Barato doktor munkatársa vagyok, főnővér, ugyanott, ahol ő dolgozik. Ne legyen már bizalmatlan, csupán néhány percig maradok a betegnél.

Látszott, hogy az asszony mindent megértett, mert Maria előtt kinyitotta a kulcsra zárt szoba ajtaját. Barato anyja nyögdecselve szólt hozzá:

- Kedveském, kedveském, segítsen! Nem mehetek ki az ágyból! A fiam az oka, a fiam az oka! - Majd hirtelen, ahogy Maria közeledett felé, vicsorogni kezdett, mint a tigris. - Menjen innen! Menjen már! Megjön José, és megöl! - Beszéde hol ép észre vallott, hol pedig teljesen zavarosnak tűnt.

- Most mi a csudát csináljak? Ennek így semmi értelme. Valójában nem tudok többet, mint amikor itt jártam. Az asszony bizonyosan elmebeteg.

- Vissza tud emlékezni, mióta beteg? - Az asszony csak intett a fejével. - Ideg orvos szokott idejönni? - hangzott a következő kérdés. Az asszony úgy tett, mint aki nem hallja, fejét

elfordította. Maria egy darabig még próbált vele kontaktust találni, de belátta, hogy az egész kísérletezése reménytelen, így az ajtó felé indult. Lenyomta a kilincset, ám az ajtó nem nyílt ki! Újból próbálkozott. Pánikba esett. - Egy néma nővel és egy örült asszonnyal vagyok bezárva! Jézusom, mi értelme volt az egésznek? Hogyan szabadulhatnék innen? - Aztán újból és újból egyre erősebben dörömbölt, míg el nem fáradt. Leült és várt. - Előbb-utóbb csak behozza a vacsorát a betegnek, és akkor kimegyek, bármi áron, de kimegyek. - Így acélozta meg akaratát a főnővér, és még egy utolsó próbálkozással fészegetni kezdte az ajtót. Az erőlködéstől már patakokban folyt róla a víz, de a zár nem engedett. A pánik egyre jobban hatalmába kerítette. Félt... Közben az ágyból artikulálatlan kiáltás hallatszott:

- Menjen innen! Menjen innen! Meg akar ölni! Segítség! Segítség...

A bezárt ajtó, a sikoltozó öregasszony a veszély- és félelemérzetet még csak fokozta Mariában. A szituáció keserű iróniája volt, hogy Josénak akart ártani, s most örült volna a férfi segítségének. Ebben a pillanatban az ágyban fekvő csont-bőr test meglódult, s minden erejével lelökte a lámpát az éjjeliszekrényről. Óriási csattanás hallatszott, s a lámpa darabjai szanaszét repültek. Maria ekkor vette észre, hogy az ajtó lassan kinyílik, és a néma asszony egy tálcát hoz be. A főnővér rohant kifelé, mint akit puskából lőttek ki. Az előszobaajtót feltépte, és csak a kertkapunál állt meg.

- Az utcán emberek vannak, meghallják, ha segítségért kiáltok.

Ám erre nem került sor, mert az ápoló totyogó léptekkel utána jött. Kinyitotta a kaput, és megbiccentette fejét.

- Te jó ég!! Ez a szerencsétlen semmi rosszat nem akart... Elhitte a mesémet, hogy Barato küldött. Azután automatikusan kulcsra zárta az ajtót, és talán valahol hátul a kertben matatott, nem hallotta meg a dörömbölésemet.

Odament a kocsijához, és lerogyott az ülésre. Hosszú percekig annyira remegett a keze, lába és egész belseje, hogy nem merte elindítani az autót. Eldöntötte, hogy Bella Novo doktornőt nem világosítja fel semmiről! Az lesz számára a legnagyobb csapás, ha önként sétál bele ebbe a kelepcébe. Ezt épeszű ember nem bírja ki. Csak azt nem értem, José miért nem helyezi el az anyját intézetben. Ez lenne a kézenfekvő... Valami miatt itthon tartja, de hát ez nem az én gondom... A mai délutánt örökre el akarom felejteni. - Indított.

Marco Lopes a hatalmas kertben, botra támaszkodva lassan sétálgatott. Ha ideje engedte, naponta lement, és megnézte rózsáit, amelyeket a világon a legjobban szeretett. Egy halványsárga bokornál megállt, s magába szívta az illatot, amely felüdülést, örömet jelentett neki. Ekkor vette észre, hogy az egyik tövön picinyke barna folt keletkezett. Azonnal szólította a kertészt:

- Mandri! Hol a fenében kujtorogsz? Gyere, vizsgáljuk meg együtt, mi történt ezzel. - Egy kis ideig várt, majd felemelte hangját: - Mandri, ide gyere, az előbb láttalak! - Sehol nem mozdult semmi. Lopes botjára támaszkodott, s elindult a hatalmas melegház felé. Biztosan oda ment ez a csavargó Mandri, ha nem néz az ember a körmére, állandóan eltűnik! Pedig tudja, hogy a főkertész kiteszi a szűrét egyetlen pillanat alatt... Ha a főkertész bement Fátimába szaporító anyagért, ilyenkor Mandri mindig egyedül maradt. Lustaságával állandóan idegesítette Lopest, ám mégsem akarta elküldeni, mert a főkertész unokája volt.

A melegház előtt még egyszer kiáltott:

- Gyere elő, te világ lustája! Tudom, hogy itt bujkálsz a munka elől.

Ebben a pillanatban egy fekete ruhás, fiatal, sudár férfi termett előtte. Egyetlen mozdulattal behúzta a melegházba, s mielőtt Marco Lopes magához tért volna, kifésztette

száját, és folyadékot töltött a torkába! Egyetlen másodperc elég volt és a nyolcvannyolc esztendő, aszott test rázuhant a halványkék orchideákra...

Carlos Feira Lopes asztalánál ült, és egymás után adta ki utasításait az előre berendelt embereinek. Mindenki tudta, hogy ő lett a szervezet feje. Pénzével és hatalmával biztosította magának a bársonyszéket. Még a vezetők értesítése volt hátra. - Ezt nekem egyedül kell megoldanom! - mondta magának. A holttestet felhozatta a melegházból, felravataloztatta a hatalmas ebédlőben, virágokkal szórta tele a koporsót, melyet előző nap rendeltetett meg egyik közeli, megbízható emberével. Még egy pillantást vetett mindenre, majd visszament a dolgozószobába. Síri hangon felhívta az öt vezető férfit, s telefonon bejelentette, Marco Lopes szívbénulásban meghalt.

- Végakarata szerint - folytatta az álszent szöveget - itt, Fátimában lesz a gyászszertartás. Szeretném, ha a misét Manuel püspök celebrálná. A megboldogult oly sokat adományozott az egyháznak... - Carlos egy mélyről jövő sóhajt engedett ki magából.

Már éjszakába hajlott az idő, amikor mindennel végzett. Bizalmasai közül csak hat embere volt mellette, akik egyetlen intésére és szavára feltétel nélkül engedelmeskedtek neki.

- Aludjunk egyet, holnap nehéz napom lesz, a szervezet elnökévé kell megválasztanom magam! De már minden készen áll az ünnepségre. - Elmosolyodott. Biccentett egyet és kiment a kert végén álló kisházba, hogy lepihenjen. Tudta, az illendőség úgy kívánja, hogy a megboldogult temetéséig ne foglalja el a házat. - A látszatra adni kell - gondolta, s amint ledült, pillanatok alatt elaludt.

- **T**udod, José, már engem is idegesítenek a zsaruk. Lépten-nyomon beljűk botlom! Csak azt nem értem, Fontes doktor miért nem tiltja ki őket innen. Zavarják a munkánkat, eredményt pedig képtelenek felmutatni.

-- Ugyan, kedves Bella! Nem könnyű a dolguk nekik sem. Manuel pedig nem tehet semmit, hiszen a gyilkos még mindig szabadlábon van, és bármelyik pillanatban ismét lecsaphat. De gyere, menjünk, nézzük meg a beteget, akít délután hoztak a mentők, hátha a mi készítményünket adagolhatjuk neki. Remélem, a leletek már elkészültek. Ha jól emlékszem, a te kórtermedbe került a fiatalember.

Beléptek Novo doktornő háromágyas kórtermébe, ahol Julia Melai nővér a legfrissebb leleteket készítette össze.

- Itt van minden, tessék - átnyújtotta az orvosnőnek a felvételeket.

- Rendben van, nővér, ha szükségem lesz magára, majd csöngetek.

- Mitralis stenosis, semmi kétség, enyhe balszívfél túlsúllyal - mondta Barato, miután végignézte az EKG-t és a többi leletet, s a beteg mellkasát is meghallgatta.

- Valóban, méghozzá félig dekompenzált állapotban. Azt gondolom, José, hogy a gyógyszer - jelentőségteljesen nézett a férfira - ebben az esetben ideális lenne! Milyen adagra gondolsz?

- Első menetben háromszor ötven millilitert adnék, fél-fél liter tíz százalékos glükózból, infúzióként. A második adag után újabb EKG-ellenőrzést javasolnék, hiszen ma éjszaka te vagy az ügyeletes, kedves Bellám. De ha akarod, én is itt maradok veled.

- Ez nem lenne jó, de majd erről a szobában beszéljünk - válaszolt Bella, és szólt a belépő nővérnek, hogy indítsa be az infúziót. Amíg Julia kiment az oldatért, Novo doktornő az előkészített palackba befecskendezte az első adag növényi kivonatot. Mikor a nővér visszatért az infúziós szereléssel, a már előkészített palackot helyezte fél rá, nem is sejtve, hogy abban a glükózon kívül a Convalvin is benne van. - Egy óra múlva visszajövök, Julia. Addig is nézzen

időnként a betegre.

Barato szobájában mindketten rágyújtottak, s a kivonat várható hatásáról gondolkoztak.

- Ez hányadik betegünk eddig? - kérdezte Bella.

- Nézd, kedvesem, itt a kimutatásom. - Barato elővett az íróasztalából egy füzetet. - Eddig összesen huszonhét betegnek adtuk a gyógyszert, mitralis stenosis azonban eddig nem volt közöttük. Ez most kiváló alkalom, hogy ennél is kipróbáljuk.

- Hát igen, igen, pontosan ezért aggódom! Hiszen ez gyakorlatilag szervült betegség, amit tartós digitalizálás, esetleg műtét nélkül nem hiszem, hogy meg lehetne oldani...

- Magam is pontosan ezért vagyok kíváncsi a hatásra!

- Persze én is, de mit tegyek, ha esetleg hirtelen felborul a keringése?

- Ezt nem nagyon hiszem, ha pedig mégis megtörténne, még mindig ráérünk áttérni a gyors hatású digitális készítményre.

Még legalább fél órát beszélgettek, majd Bella visszaindult a kórterembe, hogy megnézzé a beteget. Amikor belépett, azonnal megütötte fülét egy nagyon jellegzetes, halk, szörcsögő hang, amely gyakorlott füle számára nemigen volt mással összetéveszthető! - Atyám, még ez hiányzott! Ha ez nem kialakulófélben lévő tüdőödéma, akkor visszaadom a diplomám... - Sietve az ágyhoz lépett, fonendoszkópjával végighallgatta a beteg mellkasát és hátát. - Semmi kétség, rendkívül gyorsan progrediáló ödéma mindkét tüdön. - Megnyomta a nővércsengőt, és a besiető Juliához így szólt:

- Legyen szíves, adjon egy nagy fecskendőt, vastag tűvel. Vénapunkciót fogok végezni! Hozzon még két-három ampulla morfint is, biztos, hogy szükségem lesz rá. Közben szóljon Barato főorvos úrnak, hogy jöjjön ide.

A beteg mellé ült, a radiális vénába beszúrva a vastag tűt, megkezdte a vénapunkciót. Eredetileg három-négyszáz milliliter vért szándékozott leeresztetni, hogy csökkentse a pulmonális nyomást, egyidejűleg befecskendezve tíz-húsz milligramm morfint is. A beteg állapota azonban a szeme láttára és olyan gyorsan romlott, hogy kétségei merültek fel, nem késett-e el a beavatkozással. Mindenesetre leállította és kihúzta az infúziót, melyben a gyógyszerkivonat csepegett a beteg keringésébe. A beteg állapota nem mutatott javulást. Barato doktor és a nővér egyszerre léptek a kórterembe. A jellegzetes szörcsögő hangot Barato is azonnal meghallotta, és kérdően nézett Bellára.

- Tüdőödéma? - kérdezte.

- Igen, és teljes keringési összeomlás a tünetek szerint. Vénapunkciót csinállok, hogy csökkentsem a nyomást, és morfint adnék vénásan.

- Egy vagy két ampullát szívjak fel? - kérdezte Julia.

- Húsz milligramm legyen, tíz milliliter fiziológiás sóban - válaszolt Novo doktornő.

A főorvos-helyettes fonendoszkópját a beteg mellkasára téve, feszülten figyelő arccal állt a fiatalember mellett, míg az orvosnő a vénapunkciót végezte.

- Bella - mondta -, rendkívül lassú, aritmiás a szív működés, és egyre romlik... Te jó ég! Pillanatokon belül exitál!

Az orvosnő, aki eddig fel sem nézett munkájából, erre ijedten kapta fel a fejét, és a hirtelen mozdulattól a beteg vénájából kicsúszott a punkciós tű, végigfröcskölve vérrel Barato fehér köpenyét és nadrágját. Ebben a pillanatban Bella felkiáltott:

- Syncope! Szívmegállás!...

- Itt már semmit nem tehetünk - sóhajtott Barato. - Bemegyek a mosdóba, és

átöltözöm. Aztán együtt megírjuk a jelentést Fontesnak.

Ahogy elindult a folyosó vége felé, egyre azon törte a fejét, hol történt a hiba vagy a mulasztás a gyors és hirtelen halál miatt. Rájött, hogy erről sem Bella, sem ő nem tehet, a beteg gyakorlatilag menthetetlen volt, állapította meg. Annyira elgondolkozott, hogy észre sem vette, melyik zuhanyozóba megy. A férfi és a női egymás mellett volt, s nem figyelt oda, hova lép be, mielőbb meg akart szabadulni a véres holmitól.

Benyitott, de abban a másodpercben velőtrázó sikoly remegtette meg az egész folyosót!

- Segítség! Segítség! Gyilkos! Gyilkos!... -A meztelen nő, aki éppen belépni készült a zuhanyozóba, csak a férfi fehér köpenyét látta, amely vértől áztatott volt. - Segítség! Segítség!... - üvöltött torkaszakadtából.

- Bocsánat, bocsánat, eltévesztettem az ajtót - mormogta Barato, és már éppen ki akart lépni, amikor a kórtermekből, a vizsgálóból betegek rohantak elő. Meg érkezett Novo doktornő és Julia nővér is, valamint két éjszakás kisegítő.

A nő, bár már lefogták, és próbálták megnyugtatni, egyre hisztériásabban viselkedett, s nem hagyta abba az üvöltözést. Baratóra mutatott.

- Ő volt, ő volt, meg akart ölni!...

Bella és Julia megpróbálták feladni a betegre hálóingét, köpenyét és bevinni a kórterembe, de közben a többiek is olyan pánik kezdett eluralkodni, hogy egy rövid ideig a mindig magabiztos Novo doktornő sem tudta, mit tegyen. Megpróbált az összegyűlt betegekhez nyugodt hangon szólni:

- Kérem, kérem, menjenek vissza a kórtermekbe! A főorvos-helyettes úr véletlenül nyitott be a női zuhanyozóba. Egészen mostanáig együtt voltunk...

Ám a betegek között támadt hisztéria nem látszott szűnni. Az egyik idős asszony hangosan kiabálni kezdett:

- Most megvan a zuhanyzós gyilkos! Én mindig mondtam, hogy innen való, az orvosok közül...

- Úgy van! Úgy van! - helyeselt egy másik beteg... A kiabálásra, a zajra felszaladt a röntgenből Alfonso is, aki azonnal intézkedett. Erélyes, határozott hangon minden beteget visszaküldött a szobájába, s tisztelettudóan szólt az ideges főorvos-helyetteshez: - Elnézést, doktor úr, de látom, közbe kellett lépnem. Tudja, ha a hisztéria felüti a fejét...

Bella szólt közbe:

- Köszönjük, Alfonso, hogy segített. Mindketten teljesen ki vagyunk borulva, mert egy betegünk éppen most exitált. Öltözz át végre, José - folytatta az orvosnő -, Juliával és Alfonsóval mindent elintézzünk.

- Szegény doktor úr! - sóhajtott a röntgenasszisztens. - Micsoda pech, hogy véres köpenyben véletlenül a női mosdóba nyitott...

Fontes főorvos másnap reggel jókedvűen érkezett a kórházba. Előző este felvetette Paulának, hogy ha a felesége segítene anyagilag, megvehetné a kórházat. - Talán sikerül rábeszelnem Carlos Feirát, hogy adja el, busás haszonnal. De ez neked nem számít, kedvesem, a kamatokból és egy kis tőke hozzáadásából megvehetném az egész létesítményt. Akkor saját szájzitem szerint mindent átszervezhetnék, sőt bővíthetném is.

Paula se igent, se nemet nem válaszolt, megpróbálta elodázni a feleletet azzal az indokkal, hogy gondolkoznia kell rajta. Így tehát Fontes nagy tervekkel a fejében lépett be a belgyógyászatra, ahol azonnal érezte a feszült légkört. Mindenki az éjszakai incidensről, Barato

"fúrca" melléfogásáról beszélt. Ki így, ki úgy kommentálta a főorvos-helyettes meggondolatlan belépését a zuhanyozóba.

- A betegek többsége nem hisz a véletlenben - tájékoztatta Novo doktornő a főnökét. Részletesen elmondta a beteg exitusát, s hozzátette, hogy most reggel azonnal elkészíti jelentését, mert az éjszaka folyamán több betegnél kellett közbelépnie, gyógyszereléssel és különféle nyugtatók adagolásával. - Tudod, Manuel - folytatta Bella -, a tömeghisztéria pillanatok alatt kitört a betegeken, Főként a nőkön. De hát az egész egy fatális dolog volt. - Azt is elmondta, hogy került a főorvos-helyettes ruhájára friss vér, amelyről ő tehet. - Szerencse, hogy Alfonso Negro feljött a röntgenből, és határozott fellépésével azonnal megoldotta ezt a kényes helyzetet.

Már a nagyviziten is túl voltak az orvosok, amikor Valante hadnagy megjelent Fontesnál. Elnézést kérek a zavarásért, de valaki a kórházból telefonált, hogy éjszaka megjelent a gyilkos, de szerencsére nem történt bűnügy, mert a betegek megakadályozták. Kicsit hihetetlennek tűnt számomra az elhangzott történet, ezért kerestem fel önt...

Fontes doktor részletesen beszámolt az eseményekről. Valante csak hallgatott, s közben határozottan érezte, hogy a főorvos igazat mond. De tudta, hogy ilyen esetben is mindenkit meg kell hallgatnia, hiszen eddig már három gyilkosság történt, s nyom egy szál sincs. Így aztán beszélt Baratóval és Novo doktorral, Julia nővérrel, Alfonso Negróval és néhány beteggel, akik éjszaka a kiáltozásra a helyszínre rohantak. Végezetül azt a következtetést vonta le, hogy az emberek képzelődésének nincs határa, s a kórházban a személyzet egyetértett: Barato nem lehet a gyilkos. Aztán Valante eldöntötte, hogy egy kicsit mégis utánanézz a főorvos-helyettesnek. Maria nővér volt az egyetlen, aki bár nem is látta az éjszakai eseményeket, de igen kétértelműen nyilatkozott az orvosról.

Ursula szíve, lelke és teste csordultig megtelt a szerelem, a szenvedély remegő vágyával. Mintha megszűnt volna saját teste, csak a másik vérét és lüktetését érezte magában. Az orgazmus a mennybolt volt maga, amelyen keresztül repült. Nem volt várakozás, ízlelgetés, nem volt fokozatosság, csak a vad követelés a mielőbbi teljes mámor elérésére. Csak a tetőpont igazsága, a pillanat beteljesülése létezett számára... A gyönyör pillanatában sikoltozása belevegyült a férfi sóhajába, az extázis vad és örvénylő zenéjébe. Az élvezet olyan fokára jutottak fel együtt, amelyet még soha nem értek el. Aztán az elcsituló vihar zsongásába egy új érzés keveredett... Az élvezet mámore lassan, de biztosan átalakult, és a szerelem, szeretet új vihara rázta meg az asszonyt. Kezével megsimogatta az ismert test hajlatait, s a nyugalom csendje ereszkedett lelkére. Szerette, mélyen szerette a férfit, aki olyan örömben részesítette testét és lelkét, amelyet még soha nem érzett. A pillanat áhítatát egyikük sem akarta megszakítani, így szóltanul feküdtek egymás karjában.

A csend a boldogságot, a biztonságot testesítette meg mindkettőjüknek, s csak az újbóli forró vágy szakította meg a nyugalmat. A nő szíve kalapált, mert a két test ismét birtokolta egymást, s a gyönyör csúcsára eljutva maradéktalan és leírhatatlan boldogságot érzett. Ursula az extázis után csak nézte a férfi örömet nyújtó testét, és arra gondolt, hogy az élet egyik értelme a szeretkezés mámorító pillanata, a beteljesülés leírhatatlan gyönyöre...

Az ablakon át beszűrődtek a szobába az utcai zajok, a fények villantak, de ők nem törődtek semmivel, csak egymás vágyának kielégítésével. Azután Ursula felkelt, felvett egy vékony fehér köpenyt.

- Ugye te is innál egy konyakot? Mert én nagyon. Elmosolyodott a szerelmes nő utánözhatatlan tekintetével. Egy tálcán mindent előkészített, majd az ágy szélére ült a férfi

mellé, és halkán elmondta Carlos ajánlatát a coimbrai megbízásról.

- Tudod, nélküled nem döntöttem, de nekem nagyon tetszene a munka.

- Mennyi ideig lennél távol?

- Úgy gondolom, egy nap alatt minden részletet megbeszélhetnénk, s ha jól számítom, egy bő héten keresztül, ha egész nap dolgoznék, mindent elvégezhetnék. Az előhívást, a montírozást, a grafikai munkát pedig már itthon oldanám meg. Ha kész vagyok, a zsúri elé persze ismét Coimbrába kellene vinnem az anyagot. Még az is lehet, hogy előtte vázlatot kérnek tőlem, de ez nem gond.

- Nézd, kedvesem, nem vagyok boldog, hogy éppen Carlos Feira ajánlott neked munkát. De azt is elismerem, hogy számodra ez igen kitüntető feladat lenne, s magad előtt is bizonyítani akarsz, megértem. Eddig gyakorlatilag mindig a megboldogult Antonio árnyékában éltél, most végre saját magad és a világ előtt is bizonyíthatsz. Ez így rendben is van, de valahogy rossz érzésem támadt... Persze, ne hallgass rám, a zsaru szól belőlem. Ugye ma nem követett senki?

- Nem, dehogy, akkor mondtam volna. Lehet, hogy az egész csak a rossz idegállapotom következménye, de amióta szeretjük egymást és telnek-múlnak a napok, megnyugszom. Costa, szeretlek, és a léted olyan biztonságot nyújt nekem, amilyent soha életemben nem éreztem eddig!

-- Mondd csak, Ursula, mi lenne, ha összeházasodnánk? Te még nem gondoltál erre? Mindketten szabad emberek vagyunk. Nem tudom elképzelni az életem nélküled. Olyan boldogságot jelentesz számomra, amilyet földi halandó csak ritkán tapasztalhat. Ha nem vagy velem, a hiányod elviselhetetlen. Légy a feleségem! - Hozzáhajolt és forrón megcsókolta.

Ursula nem gondolkozott, azonnal kimondta:

- Costa, boldogan. Szeretlek, minden porcikámmal a tied akarok lenni...

- Mikor legyen az esküvőnk, mit szeretnél?

- Nézd, Costa, szívem szerint még ma! De az eszem azt súgja, hogy vállaljam el ezt a nagy munkát, és utána felszabadultan ünnepeljünk. Esetleg Olaszországba utazhatnánk nászútra. Mindig vágyódtam Velencébe eljutni, de soha nem sikerült! Így, gondolom, egy bő hónap múlva összeházasodhatnánk, esetleg egy kicsivel később, hiszen nem tudom a részleteket a megbízásról. De ahogy Carlos elmondta, számomra nem lesz nehéz feladat.

- Mikor mennél át Coimbrába?

- Még ma reggel, a polgármester titkára vár.

A férfi kicsit zordan kérdezte:

- Tehát előre mindent megbeszéltél?

- Nem, dehogy! - tiltakozott az asszony. - De a mai napot jelölték meg a részletek egyeztetésére, ha vállalom a megbízást. Ha nem, akkor telefonálok. Ilyen egyszerű. De nagyon boldog vagyok, hogy te is egyetértesz velem. Nem szólva arról, hogy egy halom pénzt kereshetek, mert ha összeházasodunk, nagyobb lakásra és sok-sok mindenre lesz szükségünk...

- De hát ez is megfelelő egyelőre, nem?

- Igen, de később szeretnék innen elköltözni, és Portó zöld részében lakást venni vagy bérelni. Ott még kutyám is lehetne! - Az asszony felnevetett. - Tudod, itt ez képtelenség, meg a háziasszony sem engedné, ahogy én látom. Állandóan takarítják a lépcsőházat, az előteret, mániákusan tiszta a tulajdonos. Ha lejár a bérleti szerződés, elköltözhetnék, esetleg még előbb is, egy kis ráfizetéssel felbonthatnánk...

Teremtett lelket sem látott a férfi, ahogy látcsövével átnézett a belgyógyászat folyosójára. Tudta, hogy most úgysem találna egyetlen nőt sem... vagy talán mégis éppen most? Miközben ismét felelevenítette az utolsó lány vergődését a kéjes vágy elöntötte testét, sürgette a beteljesülést! Felállt, s le-fő! járkált a szobában. Újból a távcsőhöz ült, s akkor megpillantott egy nőt, aki szapora léptekkel ment a zuhanyozó felé. A férfi töprengett, aztán letült a karosszékbe, és elővette a fényképeket. Ahogy nézte az eltorzult arcokat, a pillanatnyi rémület és segélykérés felvételeit, hatalmába kerítette a vágy.

- Mennem kell, mennem, azonnal!... Ismét éreznem kell azt a boldogságot, ahogy piheg, remeg a karjaim között és az életéért esedezik! Bárki legyen is az, öreg vagy fiatal, mindegyik küzd az életéért... élni... élni akar! De nekem egyetlen másodperc elég, és véget vetek a földi létének! Olyan vagyok, akár az Isten, egyetlen mozdulat és vége... Megszűnik számára a földi kín, a mindennapi keservek. - Elrakta a fotókat, majd kinézett, de egy lelket sem látott, csak egy fekete macska nyivákkolt az udvaron. A háziasszony nyilván alszik, mint a mormota, még a villanyt is égve hagyta... Leosont a lépcsőn, s már kint is volt az utcán.

Barangolt, legalább egy órát mászkált, de nem talált olyan lányt, akinek testét és haláltusáját kívánta volna. Aztán elindult a belváros felé. Itt már szép és fiatal, idősebb és csúnya nők árulták magukat, s egyik-másik megszólította őt:

- Gyere el velem, mennyei örömeinkben lesz részed!

- Neked - gondolta a férfi. Egy padon megpillantott egy zokogó teremtet, akire senki nem figyelt.

- Hát neked mi bajod van? - Maga felé fordította a lány arcát, amely könnyben úszott.

- A pasasom kiadta az utam, nem keresek eleget neki! Most ki véd majd meg? Kiközösítenek a többiek! De én nem tudom úgy árulni magam... - Felzokogott ismét. - Képtelen vagyok arra, hogy kínáljam magam. Különben sem tudok két-három fordulónál többet csinálni egy éjszaka... Neki pedig nem elég! Kidobott, nem tudok hova menni...

- Hány éves vagy?

- A múlt héten töltöttem be a tizenhetediket.

- És mióta üzöd ezt az ipart?

- Egy éve jöttem fel a fővárosba, és Rudolf azonnal a pártfogásába vett... Jó volt ez nekem, bár soha nem elégedett meg a keresetemmel. Más lányok többet hoznak a konyhára, ezt ezerszer elmondta, sőt gyakran meg is pofozott. - A lány szipogott.

A férfi megszemlélte az összegörnyedt teremtet. Talán jó lesz... - gondolta.

- Hova mehetünk? Egy fordulóra befizetek nálad, csak hagyd abba a bögést!

- Rendben. - A lány felállt. - Menjünk ide a közeli "Harang"-ba, oda szoktam járn.

Egy órára 300 escudo a szoba. Ugye nem sok? Persze elég vacak hely...

- Menj előre, itt a pénz, fizesd ki a szobát. Utánad megyek.

- De akkor honnan tudja, melyik szobát kapom meg?

- Idejössz hozzám, és megmondod, a többit bízd rám. A lány nem értette az egészet, de arra gondolt, hogy a férfi talán nős, és nem akar vele együtt mutatkozni. Így aztán mindent úgy csinált, ahogy az mondta. Tíz percen belül visszajött.

- Első emelet hármask szoba...

- Mindjárt ott leszek, menj előre és vetkőzz le!

Alig öt perccel később belépett a forgóajtón. A portás háttal állt neki, és valamit magyarázott egy pasasnak. Sikerült felosonnia anélkül, hogy a portás meglátta volna.

- Ha meglátnak, akkor sem lesz gond. - Elmosolyodott magában. - Egy vörös hajú

férfit keresnek majd a zsaruk! Túljárak én az eszükön.

Belépett a szobába: a lány az ágyon hevert meztelenül.

- Állj fel! Gyere ide - suttogta felé.

- Miért? Állva szereti? - döbönt meg a fiatal teremtés, de szó nélkül teljesítette a parancsot. A férfi átölelte, majd elővette a már elkészített vékony törülközőt.

Egyetlen mozdulattal rátekerte a lány nyakára, aki csak azt észlelte, hogy fordul vele egyet a szoba-, aztán mintha nem kapna levegőt.

- Uram! Uram! Mit csinál? Mi ez! Megfojt vele!... Jaj... jaj... megöl... nem kapok levegőt... - Kezével próbált védekezni, és lefejtteni az egyre szorosabban ráfonódó kart, de nem sikerült... - Segít... ség... - Majd, mint a rongybabba, a földre zuhant... A férfi birtokba vette, és az élvezetek csúcására jutott. A földön fekvé hagyta a holttestet. Egy pillanatig tűnődött, hogy esetleg felakasztja, de aztán rájött, a zsaruk így hamarabb lezárják az ügyet! Semmiféle összefüggést nem fognak találni... jobb ez így... Ellenőrizte a vörös parókát és szakállát a tükörben, megigazította ruháját, és elindult a folyosón a lépcső felé. Ott egy kicsit tétovázott, majd határozott léptekkel elhaladt az újságot olvasó portás előtt, s már kint is volt a szabadban. Otthon többször is visszaidézte a kéjes pillanatokat...

Valante hadnagy káromkodott magában. - Ismét egy prosti! Szerencsétlen fiatal nő, ilyen kegyetlenül megfojtották! - Az alvilág megmozdult, s Valante tudta, hogy hamarosan kiderül, ki futtatta a lányt. Az alvilágnak is megvannak a törvényei. A prostituáltak meggyilkolását nem hagyják, mert a lányok félni kezdenek, s így a napi keresetük csökken, a stricik pedig nem élhetik világukat! A rendőrorvos a helyszínen csak annyit mondott:

- Reggel megtelefonálom a boncolás eredményét, de éjjel egy és két óra között állhatott be a halál. Először megölték, azután... A részleteket csak a boncolás után tudom pontosan. A közelmúltban ez már a második prosti-gyilkosság. Itt nincs szó kábítószerrel, semmiféle nyomot nem látok a szerencsétlen. Jól nézzetek körül, valamilyen áruló jelnek kell lennie. Én arra tippelök, hogy az elkövető azonos személy volt, persze, nem az orvos feladata kideríteni a gyilkos személyét... - Az orvos beült a kocsiába, és elhajtott.

Valante bement a szemben lévő bárba, és rendelt egy pohár portóit. Elfáradt. Úgy gondolta, rövidesen eljön hozzá az egyik besúgója. Tudta, hogy amíg emberei a helyszínen dolgoznak, jobb, ha ő vár. Már a második cigarettát szívta el, amikor egy toprongyos alak ült mellé a bárszéken.

- Rendelne nekem is egy portóit, hadnagy úr?

- Ugyanezt - intett a pincérnek. - Mondd már, mit tudsz.

- Mennyi zsozsót kapok?

- A hírtől függ. Mi az információd?

- Rudolf futtatta a lányt, de kidobta az éjjel, mert keveset vitt neki. Rudolf kábítószeres, és az isten pénzét is elveri! Pedig a szerencsétlen megboldogult Elián kívül még három lány dolgozik neki. Az alvilág és főként a lányok félnak. Elia a "Harang"-ba ment fel, és azt rebesgetik, hogy talán a férfi... De a pasast senki nem látta, és azt sem, hogy felment volna...

- Akkor honnan szeded ezt a baromságot?

- Mégis akadt egy szemtanú... De ő nem hajlandó beszélni, mert Jimmy megölné...

Mennyit kapok mindezért?

A hadnagy a kezébe nyomott egy ötszázast.

- Rendben, de most tünés! Ha valamit hallasz, tudod, hol találsz...

Ahogy várható volt, a portás semmit nem látott. Valante hiába próbált a férfi külsejére vonatkozó adatokat kiszedni belőle.

- Ne haragudjon, hadnagy, de esküszöm anyám életére, Elia egy órára kifizette a szobát, én a bukmékeremmel vitatkoztam éppen. Hogy ki jött fel s ki nem, Isten úgy segítsen, fogalmam sincs róla...

- Amikor elment, akkor sem láttad?

- Nem, nem, ha valamit tudnék, megmondanám. Ha nem fülelik le a tettet, az én kis szállómnak is vége. Ki fog ide jönni egy-egy órára? Más környéket keresnek majd...

Hajnali három óra volt már, amikor Valante még mindig prostikkal és stricikkel beszélgetett, s meggyőződése volt, hogy most a saját érdekében vallanának. - Agyafűrt fickó lehetett ez az aberrált elme. Talán csak véletlenül szúrta ki a lányt... - összegezte magában az elhangzottakat a hadnagy.

Emberei egymás után tértek be a bárba, de érdemleges információt senki nem hozott.

- A fene essen bele ebbe az egész ügybe! - káromkodott a hadnagy, amikor az egyik nyomszakértő lépett hozzá.

- Ismét találtunk egy vörös hajszálat, majd a laboratóriumban elemezzük. Emlékszik, hadnagy, a múltkor is...

- Ne folytassa, már idegbajt kapok a vörös hajtól! Semmire nem megyünk ezzel. Egyetlen lépést sem tettünk előre, noha tudjuk, hogy parókat hord. De hát mit érek ezzel? Egyetlen reményem marad: az alvilág! Nem fogják hagyni, hogy a lányok leálljanak a melóval, mert nem akarnak veszíteni. Köszönöm az információt, remélem, holnapra már elküldi a laboratórium az eredményeket. Abban biztos vagyok, hogy a pasas kesztyűben dolgozott, és semmiféle ujjlenyomat nincs.

- Téved, hadnagy, mert a tükrön találtunk néhány ujjlenyomatot!

- És? Egy ilyen ócska lebuiban óránként váltják egymást a párok. De mindegy, azért kérem a vizsgálati anyagokat.

Amikor Valante hazaért lakásába, hajnali öt óra volt. Felhúzta az óráját reggel hétre, aztán lezuhanyozott, és lefeküdt. Fáradtsága ellenére képtelen volt elaludni. Fejében állandóan ott motoszkált, hogy valamit nem vett észre, s a gyilkost talán ismeri is... Elhessegette ezt a képtelen gondolatot, de csupán szenderegni tudott, álom nem jött a szemére.

Ursula már harmadik napját töltötte kemény munkával Coimbrában. Előzőleg tisztáztak mindent, s az asszony értette, mit akar a polgármester ezzel a kiadvánnyal. Három nap alatt rengeteget fotózott, rajzolt, s úgy vélte, még egy kis idő és mindennel készen lesz. Elhatározta, hogy délelőtt, amikor a fényviszonyok megfelelőbbek, elmegy a keleti negyedbe, és az ottani művészeti alkotásokat örökíti meg. A tértől leereszkedő lépcsők előtt jobbra megállt. A híres Szent Benedek-templomot és a hozzá tartozó kollégiumot fotózta le. Az épületkomplexum egysége szembeötlő volt. A harmóniába szinte belesimult az ország legszebb botanikus kertje, amely a templom szomszédságában terült el, s főkapuját a neves botanikus, Avelar Brotero szobra díszíti. Ez utóbbinak a fotója nem szerepelt a tervben, de Ursula nem tudott ellenállni a kísértésnek, hogy Soares dos Reis alkotását megörökítse.

Továbbment, és a híres romantikus kerthez, a Pendo da Saudadéhoz fordult. A szép park állítólag arról kapta a nevét, hogy itt siratta el Don Pedro feleségét, Inest, s a híres "Szomorúság sziklája" ma is ott áll. Ursula megállt, s eltöprengett az emberi élet mulandóságán. Eszébe jutott Costa, aki nagyon-nagyon hiányzott neki. Leült egy padra, és a felső teraszon látható egyszerű, ám fenséges szoborban gyönyörködött, amely Antonio Nobre költőt

ábrázolta.

Lépéseket hallott a háta mögül. Megfordult, de egy teremtet lelkét sem látott. Folytatta útját északnak, és a barokk stílusban épült Szent Teréz-kolostort örökítette meg. Ismét hallotta a lépéseket, de nem volt mögötte senki! - Jézusom, lehet, hogy ismét képzelődöm? - Egyre inkább hatalmába kerítette a félelem baljós érzése. Mielőbb olyan helyre akart érní, ahol sok ember nézelődik. Ezért fogta magát, néhány fotót készített az Olajfák templomáról és a Szent Antal-kolostorról, majd gyors léptekkel a mintegy ötszáz méternyire lévő Szent Antal templomhoz sietett, amelyet egykor a lisszaboni ferencesek alapítottak, a szent halála után. Mai formájában mintegy 200 éves lehet, s különleges fehérkék azulejói a fotókon majd remekül mutatnak. Az asszony több képet is készített. A léptek zaja újból erősödött, s Ursula szívét összeszorította a jeges félelem. Igyekezett tovább, és a híres Magány Kútja fényképezése után szinte futott a Köztársaság térre, ahol már emberek nyüzsögtek.

- Ma még az alsóváros felvételeit is el kellene készítenem. - Átnézte jegyzeteit. - Még csak déli tizenkét óra, estig rengeteg fotót csinálhatok. Nem hagyhatom ki a mai napot, csupán azért, mert lépéseket hallottam a hátam mögött. Minél előbb végzek, annál jobb, és láthatom Costát! - Így megerősítve magát, taxiba szállt, és elment a karmeliták kollégiumába, majd a Kegyelem Nagyasszonyának emelt templomba. A szép, reneszánsz alkotás lenyűgözte Ursulát. Az Igazságügyi Palotával szemben betért egy bisztróba. Salátát és két szendvicset evett, rendelt egy kávét, majd folytatta munkáját.

Az alsóvárosban még négy templomot és kápolnát, valamint négy szobrot örökített meg, s a jellegzetes coimbrai Manuel-Braga parkban fejezte be munkáját. Ránézett órájára, és látta, hogy még bőven van ideje. Átsétált a Mondego bal partjára, a híres gótikus Szent Klára-kolostorhoz és templomhoz. Ursulát lenyűgözte ez az egész épületsor, amelyet még az 1200-as években alapítottak, és 44 évi építkezés után, 1330-ban fejeztek be. A kolostor második szintjét jóval később, több mint kétszáz év múlva folytatták. A jobb oldalhájó síremlékében nyugodott egykor Portugáliai Szent Erzsébet, aztán a holttestet átvitték Acobacába. De hogy miért, arról nem szól a krónika.

Már lassan szürkült, amikor a "Könnyek háza"-ról készített még egy utolsó felvételt. Filmet kellett cserélnie a gépben. Leült egy padra, amikor egy bársonyos hang megszólította:

- Kisasszony, ön külföldi, hogy ennyi fotót készít?

Ursula a férfit nézett, aki a rendőrök fekete egyenruháját viselte.

- Nem, dehogy, fotós és grafikus vagyok, és megrendelésre készítem a felvételeket. Talán önt érdeklí a fotózás?

- Igen, nagyon. Tudja, én itt Coimbrában a rendőrkapitányságon dolgozom, és igen kevés a szabadidőm. De ha van, akkor azzal töltöm, hogy fotókat készítek saját szórakozásomra.

- Nem próbálta valahol, magazinban vagy egyéb újságokban megjelentetni?

- Nem, dehogy. Tudja, ha egy rendőr vinné el a képeket... Egyébként sem vagyok benne biztos, hogy megüti a színvonalat. De ha maga véleményt mondana róluk, igen boldog lennék...

- Persze, szívesen. Hol nézhetem meg őket?

- Otthon vannak, a lakásomon. Már végeztem a szolgálattal, ha nem sértem meg, esetleg feljönne hozzám és...

- Már megbocsásson, de hozza le egy étterembe, nem megyek fel idegen férfi

lakására. - Ursula közvetlen modora egyetlen pillanat alatt megváltozott.

-- Ha nem, hát nem. Ne haragudjon, kisasszony, nem akartam ezzel megbántani. A nővéremmel lakom együtt, ezért mertem meghívni...

Ursula elgondolkozott. Badarság az egész. Mit félek egy rendőrtől? Ez a félszeg fiú amatőr felvételeket készít, és senki nem áll vele szóba. Persze az is lehet, hogy tehetséges... de hát nekem mi közöm hozzá?

A férfi, látva a nő ingadozását, így folytatta:

- Nézze, kisasszony, ha nem akar feljönni, úgy is jó, ha a házukban lévő kiskocsmában megiszunk egy pohár bort, és lehozom oda a fotóim legjobbait. Megfelelő így?

Húszpernyi gyaloglás után elértek a Május 8. térből nyíló szűk kis utcába. A harmadik házon egy kocsmá cégére volt látható, s ahogy odaértek, Ursula látta, hogy a helyiség tele van, az asztaloknál jókedvű emberek ülnek.

- Hát itt nehezen kapunk helyet, de ha a közelben lenne egy másik...

- Kisasszony, nincs másik kocsmá, és a rendőri fizetéséből sajnos étteremre nem futja. Kérem, várjon itt, lehozom a fotókat, aztán valahol leülünk a környéken.

Ursula már megbánta könnyelmű ígérését, amikor megjelent a rendőr, hatalmas dossziéval a kezében.

- A nővérem azt üzeni, hogy egy kalácsra és teára szeretettel várja magát.

- Kérem, ne haragudjon, de nem fogadom el a meghívást...

- Csak nem fél egy rendőrtől?

Ursula még válaszolni sem tudott, a férfi hátraszorította a karját, s vonszolni kezdte a sötét kapualjba.

- Gyere csak, kicsikém, majd meglátod az én fotómat... - Másik kezével befogta a sikítani akaró asszony száját. Ursula óriási szerencséjére a lépcsőházból fiatal pár lépett elő. A fiatalember megállt, s látva a jelenetet, megszólalt:

- Ejnye, Anatole, már megint zsarunak öltöztél? Engedd el azonnal a hölgyet, mert megbánod! Takarodj innen! Menj fel a lakásodba, és feküdj le. Már megmondtuk neked, ha újból ijesztgeted a nőket, lecsukatunk!

A férfi azonnal elengedte Ursulát, arcára sunyi mosoly ült ki.

- Zsaru voltam, és az is maradok! Még akkor is, ha neked nem tetszik! - mondta, majd sarkon fordult, és elindult föl a lépcsőn.

A félelem gúzsba kötötte Ursulát.

- Ne törődjön vele, asszonyom - fordult hozzá a kellemes modorú férfi. - Nem árt ő senkinek, de szereti ijesztgetni a nőket. Zsaru volt, de a múlt évben leszerelték, valami idegbetegség miatt. Nem követ ő el semmit, ártatlan, de azért jobb, ha most távozik.

- Nem kellene bejelenteni a kapitányságon? - kérdezte Ursula.

- Nem szükséges, tudják, hogy beteg... de soha nem csinál törvénybe ütközőt...

Amikor Ursula megérkezett a szállodába, azonnal hívta Costát, akinek beszámolt az átélt izgalmakról.

- Nem tudod a nevét? - kérdezte a férfi.

- Nem, csak annyit, hogy a rendőrségen dolgozott...

- Hát ez nem sok, de utána nézek. Mikor jössz már vissza? Nagyon hiányzol!

- Azt hiszem, elég volt a fotózásból, már nem akarok maradni. Reggel korán indulok...

Costa, én félek... Nem értem, mitől... de annyira megviselt...

- Megértem. Indulj, amilyen korán tudsz, és ha megérkeztél, azonnal hívj. Öllelek,

drágám. vigyázz magadra!

Manuel Fontes gondterhelten járkált a kórtermekben, és szokásától eltérően még a nagyvizit előtt minden helyiségbe benézett. Azon törte a fejét, milyen intézkedéseket tehetne a betegek védelmében, hogy a kedélyek megnyugodjanak, és ne legyen állandó beszédtema az éjszakai gyilkos. Fontes ideges volt, mert Carlos Feira magabiztos hangon közölte vele, ha egy főorvos képtelen rendet tartani a kórházában, akkor megválnak tőle! Miután pedig Paula még nem egyezett bele a kórház megvásárlásába, a feszültség nőttön-nőtt benne. Hirtelen ötlettől vezéreltetve eldöntötte, hogy éjszakai ügyeletre két markos férfi ápolót vesz fel, miután a személyzet létszámáról és az anyagiakról döntési joga volt. Amíg a zsaruk el nem kapják a gyilkost, azok majd vigyáznak az éjszakai nyugalomra!

- Ez kiváló ötlet - helyeselt Paula, amikor Manuel elmondta neki a tervét. - Nekem is gyakorta van rossz érzésem, mikor éjjel egyedül mászkálok a folyosón, ha például az egyik beteg állapotát ellenőriznem kell.

- Ugyan, Paula, már te is hisztériás leszel?

- Tévedsz, Manuel, ez nem hisztéria! Viszonylag rövid idő alatt három nőt, köztük egy orvosnőt brutálisan meggyilkolt valaki a női mosdóban! Bevallom neked, én éjszaka még a mosdó közelébe sem megyek, de még így is van bennem bizonytalanság, sőt félelem!

Fontes elgondolkodott felesége szavain. Tudta, hogy nyugodt, kiegyensúlyozott teremtés, még hajlama sincs a hisztériára.

- Rendben, Paula, soron kívül kiadom a feladatot Maria főnővérnek, miután a segédszemélyzet hozzá tartozik.

- Ne, ezt semmiképpen ne tedd! Az utóbbi időben szegény Maria olyan megviselt, agyongyötört, néha a munkáját sem a régi precizitásával látja el! Amióta megtalálta a szerencsétlen felakasztott leány holttestét, látom rajta, hogy nem a régi. Elmúlik majd ez a szörnyű emlék, vagy legalábbis halványul, de az a javaslatom, hogy te szerezz két férfit! Valamelyik kórháztól is kérhetsz kölcsön rövid időre ápolót. Jobb, ha olyan ember vigyáz a betegekre, akinek van némi fogalma a kórházi munkáról. Én már ma megtenném, ne várj, Manuel! A betegek is zaklatottabbak, de hát ez érthető.

- Mondd csak, Paula, nem döntöttél még a kórház megvásárlása ügyében? Nem értelek! Olyan gazdag vagy, mit akarsz a pénzzel kezdeni? Neked is jobb lenne, ha a férjed lenne a tulajdonos és egyben a főorvos is.

-- Nekem aztán igazán mindegy, kié a kórház! Te mondtad, hogy előbb-utóbb nem dolgozhatunk együtt, így mindenképpen másik állást kell keresnem. Ez nem könnyű, mert szeretnék továbbra is kifejezetten kardiológiával foglalkozni. Egyelőre tehát a válaszom az, hogy nem.

Fontes látta, hogy Paula e pillanatban hajthatatlan, s eldöntötte, hogy más módszerrel csikarja ki az igent az asszonytól.

Közben a portáról felszóltak, hogy mentő érkezett, így Paula gyors léptekkel indult lefelé a földszintre. A hordágyon egy középkorú asszony feküdt, akit a közeli szupermarketből hoztak be, mert elájult vásárlás közben. Mire Gatti doktornő leért, Bella már ott állt, s csak annyit szólt kolléganőjéhez:

- Tudomásom szerint ma te vagy a felvételes, de nem találtak meg.

- Amint látod, mégiscsak megleltek. Éppen Manuelnél voltam.

- Ja, az más! Ha itt éltek családi életet a kórházban...

Paula nem is válaszolt. A mentőorvos néhány szóban ismertette a betegnél

tapasztaltakat: nehéz légzés, cianotikus arc...

- De még csak a vérnyomását mértük meg, hiszen kétpercnnyire innen vettük fel. Gondoltam, itt lényegesen jobb a felszerelés, egyébként nem tudom ránézésre pontosan megállapítani, mi a baja a betegnek. Tény, hogy mire mi odaérkeztünk, már visszanyerte az eszméletét.

- Köszönöm, doktor, azonnal elkezdjük a vizsgálatot - válaszol. Paula, és intézkedett, hogy egy első emeleti szobába vigyék a szállítók a beteget. Maria főnővér azonnal ott termett, s hozta az EKG-t, a vérnyomásmérőt.

Paula fonendoszkópjával meghallgatta a szívzörejeiket, és megmérte a beteg vérnyomását. Az EKG-szalagon megnyúlt átvezetési időt látott. A sinus-inger késett a V-csomóban és His-kötegben is. - Valószínűleg szívizom-ischemia - morogta maga elé -, azonnal röntgenfelvételt is kell készítenünk.

- Szeretnék konzultálni egy kollégával - szólt a nővérnek, ám ebben a pillanatban Bella lépett a vizsgálóba. - Jó, hogy jössz - szólt hozzá Paula -, én úgy látom az EKG-n, hogy megnyúlt az átvezetési idő, és szívizom-ischemiára gyanakszom. Légy szíves, te is nézd meg. - Átnyújtotta a szalagokat kolléganőjének. Bella helyeslőleg bólintott...

- Igazad van. De a röntgen még többet mutat majd. Milyen kezelést adsz neki?

- Ha a felvétel is megerősíti a diagnózist, akkor azonnal megkezdem a digitalizációt. Mindenképp el kell azonban döntenem, hogy az ingerátvezetési zavarok egy dilatált laza szívizom vagy valami más károsodás következményei-e.

- Nem gondolod, hogy néhány enzimvizsgálattal is ki kellene egészíteni a diagnózist?

- Dehogynem, azonban ez ma semmiképpen nem lesz meg, a beteggel pedig valamit csinálnom kell. Röntgen nélkül digitalizálni sem merem.

- Tökéletesen egyetértek. Ha a felvétel után még szükséged lenne rám, itt leszek, szívesen megnézem.

Ursula a kinagyított fényképeket nézegette Costával együtt. A felvételek remekül sikerültek, s már sok grafikai vázlatot is készített az asszony.

- Tudod, összeállítom a forgatókönyvet, vagyis hogy a szöveghez melyik képet javaslom. Ha minden igaz, két nap múlva visszamegyek Coimbrába, és elfogadtatom az anyagot. Aztán mehet a retusórhöz, nekem már szinte alig lesz vele melóm. A grafikákat pedig közben nyomdakészre rajzolom, ha jóváhagyják - szólt töprengő arccal Ursula, amint a címfotót tanulmányozta. Hirtelen felkiáltott: - Nézd, Costa, ott a háttérben egy férfi áll, ezt ki kell vennem innen! - Aztán közelebből vizsgálni kezdte. - Várj, kinagyítom, olyan ismerős...

Hamarosan visszajött a sötétkamrából, s egy nagyított férfiarc meredt rájuk. - Ez volt az! Ő az! Megismerem. Aki zsarunak adta ki magát!

Costa kivette a kezéből, és ő is vizsgálni kezdte.

- Biztos vagy benne? Ha igen, beszéllek az ottani kollégákkal. Én is veled megyek Coimbrába, és elvisszük a fotót. Így talán könnyen azonosítani lehet, miután nem emlékszel pontosan az utcára, ahol történt az egész. Tudod, drágám, szerencséd volt, rosszabbul is elsülhetett volna. - Átölelte az asszonyt. - Készíts ebből még legalább négy-öt másolatot, ugye ez nem probléma? Kiveszek egy nap szabadságot, és együtt utazunk. Igazán nem nagy távolság. Egy nap alatt te is elintézel mindent, miközben én a rendőrségen megpróbálom kideríteni ezt az ügyet. Véleményem szerint az ottani kollégák nem tudnak erről, vagy ha igen, nem értem, miért hagyják szabadon. Ha nőket támad meg a pasas... A rendőrség ezt nem hagyhatja szó nélkül. Ki tudja, mi mindent követhetett el, az is lehet, hogy elmebeteg... ki

tudja? Mindenesetre beszélj meg az időpontot és indulunk. Majdnem egy hónap szabadságom van még, a nászutunkra is jut. Hiszen Velencébe akarsz menni, és a te óhajod parancs számomra. - Costa nevetett, tudta, ha egy hetet ki tud szakítani a munkájából, már az is nagy szó!

Aztán tovább nézegették a fotókat, amelyek valóban visszaadták a patinás város hangulatát, az egyes műemlékek szépségét. A képek nézegetése és rendezgetése közben azonban mégis mindkettőjükben érezhetően feszültség keletkezett, más és más okból. Ursula tudta, hogy ennek az albumnak az ő jövője szempontjából kiválónak kell lennie, míg Costa az asszonyért idegeskedett. Mi van, ha az álzsaru ismét megtámadja? Bár ez valószínűtlennek látszott, de hosszú rendőri és nyomozói pályafutása alatt megtanulta, hogy néha a legváratlanabb és leghetetlenebb fordulatok is bekövetkeznek, amik a realitást nélkülözik! Hiszen honnan tudná a férfi, hogy Ursula mikor és kivel érkezik majd a városba?...

A vacsora kicsit nyomott hangulatban telt el, csupán a szeretkezés pillanatai feledtették velük a bennük felgyúlt feszültséget. Már éjfél is elmúlt, amikor Costa készülődni kezdett.

- Nem maradsz itt reggelig?

- Nem, sajnos drágám, több párhuzamosan futó gyilkossági ügyben is nyomozunk. Bemegyek a kapitányságra, és átnézem az anyagokat. Munkatársaim otthagyták az asztalomon, ahogy megbeszéltük. Este hét óra óta nálad vagyok, és reggel referálnom kell a főnöknek. Ne haragudj, hogy most elmegyek, majd holnap bepótoljuk. Remélem, este fel tudok ugrani.

Ursula egyedül maradt. Összerakta fotóit, vázlatait, lezuhanyozott, és már épp lefeküdni készült, amikor hallotta, hogy az ajtaja előtt két férfi beszélget. Közelebb ment, de nem értette a párbeszédet. Még a lélegzetét is visszafojtotta, s azon törte a fejét, hogy kinyitja a kisablakot. Aztán a léptek távolodtak, s teljes némaságba borult minden. Nyilván az egyik szomszédomtól jöttek el, s az én ajtóm előtt álltak meg egy pillanatra. A gondolatmenet logikusnak látszott, mégis borzongás futott végig rajta, s nagyon hiányzott neki Costa. Még jó darabig nem feküdt le, úgy érezte, képtelen lenne aludni. Ismét elővette a férfiről készült kinagyított képet, és rájött, hogy ezt az arcot nem Coimbrában látta először! Ahogy vizsgálgatta, egyre ismerősebbnek tűnt neki, de arra nem emlékezett, hogy honnan. Aztán hirtelen beugrott a kép: amikor a mozdulatművészt meggyilkolták, ez a férfi állt a közelében. - De hát ez képtelenség! Hogy került volna éppen akkor Portóba és miért? - Aztán letette a képet. - Kár foglalkoznom vele, majd Costa kideríti a férfi személyazonosságát...

Gustavo Romero doktor egyre többször hívta Luisa Olent nővért randevúra, aki mindig visszautasította. A fiatal lány hiúságát legyezgette, hogy nemcsak Alfonso Negro teszi neki a szépet, hanem a fiatal gyakornok orvos is! Most, ahogy a folyosón vitte a nővérszobába a leleteket, Gustavo jött vele szemben.

- Nem érne rá délután, Luisa? Igazán, egyszer már velem is randevúzhatna, ne csak Alfonsót részesítse a kegyeiben! - A fiatal orvos, akinek nagyon tetszett a csinos nővér, elmosolyodott.

Luisa megállt, s bájos mosollyal tekintett az orvosra.

- Kedves Romero doktor, úgy látszik, nem nézte meg a kiírásokat! Ma hosszú napom van, éjszakára is be vagyok osztva ügyeletre. Képzeld, máától egy ápoló is velünk lesz, aki vigyáz a biztonságunkra.

- Nem tudja, honnan jött az illető?

- Állítólag a Központi Elme- és Idegkórházból került át hozzánk. Markos legény lehet,

egy hónapig éjszakánként itt dolgozik.

- Ez egészen szokatlan egy belgyógyászatban. Nem is értem, miért nem a Központi Szívkórházból kért a főorvos ápolót, az jobban értene a dolgokhoz.

- Ugyan már, neki semmi más dolga nem lesz, csak a betegekre és a személyzetre, főleg a nőkre kell vigyáznia.

- Ha ma nem, holnap eljönne velem vacsorázni? - Amikor a mondat elhangzott, mindketten akkor vették észre, hogy Alfonso áll Luisa háta mögött.

- Randevúunk? Randevúunk? - fordult a nővér felé, akinek az arca vérvörös lett, annyira zavarba jött.

- Nem, dehogy, Alfonso, csak Romero doktor úrral arról beszélgettünk, hogy esténként egy férfi őrzi a nőket! Fontes főorvos nem akar több gyilkosságot az osztályon...

- Ez jó - válaszolt Alfonso -, és ki akar? Nem hiszem, hogy a kórház hírnevét mindez öregbítené. Gyere, Luisa, felhoztam a röntgenfelvételeket, mert nem jöttél még érte. - Átfogta a lány vállát, és szinte tolt maga előtt. Romero, Alfonso éles hangját meghallva rájött, hogy jobb, ha nem legyeskedik Luisa körül. Annyira nem érdekli a nővér, hogy itt a kórházban bárkivel konfliktusa legyen. Luisa csinos, kedves teremtés, de Romero nem volt szerelmes belé, csupán egy kaland lehetőségét látta benne.

Így aztán amikor egyedül maradt, lement a laboratóriumba, hogy egy speciális vérvizsgálatnak nézzen utána. Közben Alfonso és Luisa a nővérszobában zordan és főként hivatalos hangon beszélgettek. A nővérnek ugyan tetszett Alfonso, de jobban vonzódott Gustavo Romeróhoz, mert a gyakornok nemcsak jóképű volt, hanem kedves, közvetlen is. Alfonso újabban mintha zordabb lett volna a nővérral, sőt kicsit zsarnokoskodott fölötte. Luisa átvette a röntgenfelvételeket és a hozzájuk tartozó szövegeket.

Gatti doktornő lépett be.

- Jó reggelt, jó reggelt mindenkinek - köszöntötte kedvesen a két fiatalembert, aztán látta, hogy meglehetősen feszült a légkör a nővérszobában. - Csak nem történt megint valami? - fordult Luisa felé.

- Nem, doktornő, semmi nem történt, csak nem szeretem, ha bárki zsarnokoskodik velem - válaszolt Luisa, a férfi felé fordulva. Alfonso szó nélkül kiment a szobából, s látszott rajta, hogy meg van sértve...

- Ugyan már - szólt barátian Paula -, néha olyanok a férfiak, mint a mimózák, minden ok nélkül megsértődnek. Alfonso rokonszenves, kedves fiú. Valójában nem tudom, miről van szó, de láttam, hogy Alfonso dül-fül magában.

- Csak annyi történt, hogy Gustavóval beszélgettem, s ez nem tetszett neki. - A nővér lehajtotta fejét, s beletemetkezett a leletek szétoztásába. Paula nem akarta tovább faggatni, ezért elkérte betegek vizsgálati anyagát, és bement a szobájába. Legnagyobb meglepetésére Adrian Gontra hívta fel, aki kontrollvizsgálatra jelentkezett.

- Este bemehetek? Persze csak akkor, ha maga az ügyeletes, mert miattam ne maradjon bent, Paula!

- Várom szeretettel, Adrian, ma ügyeletes vagyok. A vérvétel kivételével minden kontrollt megcsinállok, a vért pedig holnap reggel korán levinném, ha megfelel.

- Muszáj?

- Ne csacsiskodjon, az SGOT-eredmény nélkül nem ér az egész semmit! Körülbelül mikor jön?

- Nyolc óra után...

Gatti doktornő hirtelen igencsak jókedvű lett, örült, hogy látja majd Adriant, s a férfi megnyugtató jelenléte sokat számít neki! - Az utóbbi napokban Manuel annyira ingerlékeny velem. Ha szóba kerül a kórház megvétele, rám förmed, amiért még nem mondtam ki az igent. Én pedig nem döntöttem, valahogy... nem szeretném, ha ő lenne a tulajdonos, és a világon mindenben szabadkezet kapna. Azonkívül már több ízben közölte velem, hogy nem dolgozhatunk együtt. Én pedig hiába keresem az orvosi lapokban a megálmódott kórházi állást, eddig még csak laboratóriumi és röntgenorvosi munkalehetőséget találtam. Bolond lennék feladni a kardiológusi hivatásomat! Inkább várok az egész témával, még akkor is, ha Manuel örjög, mert látom rajta, hogy dühös rám.

- Paula, szeretnék veled konzultálni. - Barato doktor lépett be. - Nézd csak, itt van egy betegem lelete, a diagnózis igencsak kétséges. - Szétterítette az asztalon az EKG-t, a röntgen- és vérvizsgálatok eredményeit.

Gatti doktornő figyelmesen tanulmányozta, majd megszólalt:

- Én azt gondolom, hogy a betegnek kialakulófélben lévő endocarditis lentája lehet. Hány éves? Mint te is tudod, fiatal korban nemigen fordul elő, legtöbbször reumás betegség következménye. Ahogy a felvételt látom - a fény felé fordította a röntgenképet -, aorta billentyűhiba okozta az elváltozást. Az is lehet, hogy esetleg valami fertőzésen esett át a beteg. Tudsz valami részletet?

- Az asszony csak 29 éves, fél éve gyakori a rosszullete, időnként néha napokig is hőemelkedése van. Így aztán az orvosa hozzám küldte. Én arra gondoltam, hogy a megtámadott billentyűkön gyulladás következtében felrakódások támadtak, ezek pedig nőnek. A laboratóriumi vizsgálatok jelzik, hogy bakteriológiailag sem negatív! Nézd meg a mai felvételt, a folyamat átterjed a pitvarkamrafal endocardiumára is, ez pedig igen veszélyes lehet! Étvágytalansága, hőemelkedése, és gyors soványodása a coronária keringését zavarják. Aztán meg - folytatta Barato - nem tetszik nekem a vese működése sem, ezért kiírtam holnapra egy feltöltést. Neked mi a véleményed a kezelésre vonatkozóan?

- Ha a penicillinre nem érzékeny, akkor én naponta ötször 25 millió egységet adagolnék. Emellett esetleg Doxycyclint vagy Ampicillint is adnék, legalább néhány napig. A következő kontrollvizsgálat után kiderül, hogy emelni kell-e az adagot vagy csökkenteni. De mondd csak, José, miért velem konzultálsz, és miért nem Bellával? Látom, igencsak szoros köztetek a kapcsolat...

- Bella ma szabadnapos, és a te véleményedre voltam kíváncsi. Tudod, a tisztelt főorvos úr, a férjed diagnózisa nem elfogadható számomra.

- José, ne legyél ennyire szubjektív velem szemben. Manuel kiváló kardiológus, még akkor is, ha gyakorta van nézeteltérések egyes kezeléseket illetően. Azt el kell ismerned, hogy remek diagnosztika, jó elméleti szakember is, aki sokat publikál.

Barato hümmögve távozott, s eldöntötte, hogy ennek a betegnek, miután Paula is megerősítette feltevésében, nem ad a saját készítményéből.

A nap elrohant, Gatti doktornő csak azt vette észre, hogy késő délutánra jár az idő. Napközben el akart szaladni a szomszédos fodrászhoz, de nem maradt rá ideje. Így bement a zuhanyozóba, megfürdött, megmosta hosszú, szőke haját, megszáritotta, és szokása szerint hátratűzte. Nem volt elégedett magával, ahogy a tükörbe nézett, mert szeme alatt mély karikák húzódtak. - Hiába, fáradt vagyok - gondolta -, és lehet, hogy terhes is... Holnap, a szabadnapomon elmegyek a nőgyógyászomhoz, már három hetet késik a mensesem. Nem is tudom, hogy örülnék-e a jövevénynek, bár most vagy soha, miután elmúltam harminckét éves.

Mire várjak?

Aztán, mint aki nem kíván foglalkozni a témával addig, amíg meg nem bizonyosodik felőle, átment a büfébe, evett egy szendvicset és ivott egy kávét. Visszament a szobájába, elővette a legújabb tudományos folyóiratot, a Lancet-et, és egy új kezelési módszerről kezdett olvasni a coronáriák gyógyításában. Az esti kisvizit után, amelyet Luisával tartott, alig várta, hogy az ügyvéd megérkezzék. Fontes doktor délután kétszer is bejött hozzá, s közölte, jobb lenne, ha Paula a folyóirat olvasása helyett inkább álláshirdetéseket keresne. - Vagy meg kellene venni a kórházat, vagy máshol fogsz majd dolgozni.

- De Manuel, azt mondtad, ha a kórház tulajdonosa leszel, nekem akkor is el kell mennem innen...

- Megváltoztattam az elhatározásomat! Ha kapok pénzt tőled, maradhatsz az osztályon, majd valahogy megmagyarázom a többieknek. De kérlek, légy szíves, dönts már, unom ezt a hosszú várakozást. Egyébként sem értem, mit meditálsz ennyit rajta! Van pénzed elég, mondtam már, a kamatokból egy kis tőke hozzáadásával az enyém a Szent Jakab Szívkórház!

- Beszélte már Carlos Feirával? Eladja a kórházat, vagy az egész csak fikció?

- Igen, a múlt héten telefonon megkerestem, és már csak a részletek vannak hátra. Beleegyeznek, hogy megválják a kórháztól. A pontos összegben még nem állapodtunk meg, de a brazil örökségedből jócskán futja. Minek a pénz, ha nem élvezed? Apád, a megboldogult Félix Grora jól ismert téged, hogy milyen szűkmarkú vagy!... Talán ezért is örökölted te az egész vagyont! - Jó erősen becsapta maga után az ajtót. Paulát nagyon bántotta, hogy Manuel kizárólag a pénzt nézi, és nem törődik az ő jövőjével, ambícióival.

- Nem tudom, mi történt veled, hogy mégis maradhatok? Persze, lehet, hogy ha megveszem neki a kórházat, utána egy szép napon kiteszi a szűrőmet...

Délutáni rosszkedve akkor múlt el, amikor Adriant megvizsgálta, s a leletek jelezték, hogy csak a lezajlott infarktus hegesedési nyomai látszanak az EKG-n, de szépen gyógyul. A röntgenben is jó eredményt mutatott a felvétel, így lementek a kertbe sétálni. Paula szólt a nővérnek, ha valami adódna, a kertben keressék. Az egész napi bezártság után vágyódott a levegőre.

Leültek a hatalmas akáciafa alá, s Adrian először a saját munkájáról beszélt.

- Most egy furcsa pasast védek, aki lányokat futtat, s az egyik nőt megölték. Meggyőződésem, hogy igazat mond, és nem ő a tettes, de Valante hadnagy előzetes letartóztatásban tartja. Ki fogom hozni a palit, bár nagyon rászállt a rendőrség, mert a lánynak épp a gyilkosság előtt kiadta az útját, amiért nem keresett eleget. Aztán néhány óra múlva egy hotelban megölték a lányt...

- Szerencsétlen!

- Nemrég jött Lisszabonba, s még a tizennyolcadik évét sem töltötte be! Valójában ebbe is belekötött a hadnagy, de azt hiszem, inkább az alvilágot kívánja megrettenteni. Azonkívül besúgókat akar találni. Rudolfnak egyértelmű az alibije.

- Hát akkor?

- Kedves Paula, azért nem ilyen egyszerű a dolog! Az én ügyfelem a haverjaival pókerezett, azok igazolták az alibijét. Az ő szavuk azonban nem sokat nyom a latban, mindegyik volt már büntetve... De most maga meséljen. Ha gondolja, nézzük meg a női zuhanyozót, és megpróbálok valamit kiokoskodni, ahogy ígértem. Bár ha Valante semmit nem ért el, én sem lehetek zseniálisabb.

A zuhanyozó a folyosó végén volt. Ahogy Adrian nézegette az ajtót, a mellette lévő férfimოსdót, feltűnt neki, hogy mintegy húsz méterre egy tapétázott ajtó van, kulcsra zárva.

- Ez hova vezet?

- A kertbe - felelte Paula -, soha nem használjuk. Én még nem láttam nyitva, sem azt, hogy bárki használta volna.

- Akkor mi most megpróbáljuk! - Az ügyvéd egyetlen mozdulattal kirántotta az ajtót, amely egy csigalépcsőn keresztül a hátsó tűzfalhoz vezetett, ahol egy keskeny kapu volt. Kinyitotta a kaput, és az utcán találta magát. - Hát ez sajnos semmi, nyilván a zsaruk sem tulajdonítottak ennek jelentőséget - gondolta. Szétnézett az utcán, de csak magas bérházakat látott, amelyek körülvették a kórház hátsó részét. Visszament a folyosón álldogáló orvosnőhöz. - Ne haragudjon, de sajnos a világon semmi érdekeset nem találtam. Ez a kijárat az utcára nyílik, innen is jöhetett a gyilkos, de én is hajlok arra, hogy inkább a kórházból közelítették meg a helyiséget.

- Miért? Csak nem képzeli, Adrian, hogy az egyik orvos a gyilkos? Ebben semmi logika nincs, azonkívül tűzbe tenném a kezem a kollégáimért!...

- Paula, maga orvosnő léteire igen naiv! Ne tegye senkiért tűzbe a kezét. Ha őszinte akarok lenni, az a leggyanúsabb számomra, hogy honnan tudja a gyilkos, mikor megy egy nő a zuhanyozóba. Ha tegyük fel, itt ácsorog a folyosón, azt az ügyeletesek közül valaki észreveszi, tehát nem biztonságos a számára! Tehát elképzelésem szerint mondjuk az orvosi szobából, a raktárból, a nővérszobából vagy a vizsgálóból jöhet ki. De ebben is vannak kétségeim, mert honnan tudja az időpontot? Nagyon sajnálom, Paula, de én sem vagyok okosabb, mint a hadnagy. Egyébként azt hallottam, hogy Valante mindenkit figyeltet a kórházban dolgozók közül. Előbb utóbb úgyis horogra akad az illető... Azon sem lennék meglepve, ha az egyik betegük zsarú lenne...

- Ezt már végképp nem hiszem el - szölt csendesesen Gatti doktornő. - Ez valójában egy speciálisan felszerelt, kifejezetten kardiológiai betegségek gyógyítására létrejött, 30 ágyas kórház. Mindenki mindenkit ismer!

Még legalább egy fél órát beszélgettek a gyilkosság mozzanatairól, amikor Paula elmesélte, hogy Fontes meg akarja venni a kórházat. Az ügyvéd csak annyit kérdezett:

- Ugye a maga örökségéből?

- Igen, igen, de hát bővíteni kívánja a kórházat, és kutatórészleget is szeretne felállítani... - Paula próbálta mentetegetni a férjét, de maga is érezte, hogy az egész mögött Fontes nagyravágó tervei állnak!

- Kedves Paula, maga beleegyezett? Remélem, hogy nem! Ha meg akarja venni a szív-kórházat saját magának, akkor vegye meg, de...

- Ne is folytassa, Adrian! Még nem döntöttem. Abban igaza van Manuelnek, hogy egy gyakorló orvosnak fontos a kutatás, és nagyszerű, amikor egy kórház mellett van kutatóközpont is. Ez az egésznek a lényege... - Az orvosnő elpirult. - Maga mindig több rosszat feltételez a férjemről...

- Ugyan, dehogy! Boldog vagyok, hogy megtalálta az igazit! - Az ügyvéd kissé elhúzta a száját. - Én is töprengem, hogy elveszem feleségül a titkárnőmet, akit maga is ismer, hiszen többször találkoztak, amikor itt feküdtem. Nagyon odaadó, kedves, okos és csinos teremtés...

- Szereti, Adrian?

- Hát... kedvelem... Nem vagyok szerelmes belé. Én csak egy nőt szeretek, és maga is tudja, kiről vart szó... - Az ügyvéd hozzálépett, és forrón megcsókolta. Ebben a pillanatban

felvívott a csengő. Paula kitepte magát a férfi karjából, és rohant a felvételi szobába, ahol a főnövér már készítette elő az EKG-t...

Ursula és Costa egymást átölelve sétáltak a hatalmas vásárcsarnok előtt. Costa néhány száz méterre, a parkolóházban hagyta az autóját, oda igyekeztek. Az asszony igen jókedvű volt. Fotói nagy tetszést arattak, kiválasztották az összes megjelenő művészeti alkotást, és a grafikai vázlatokat is elfogadták. Ursula nagyon örült.

- Tudod, Costa, így most már a saját munkáimon keresztül ismerik meg a nevemet! Te mit intéztél a zsaruknál?

- Gyakorlatilag semmit. Az a férfi, aki volt zsarunak adta ki magát, átvert. Ez az ember nem dolgozott a rendőrségnél, pedig a képről felismerték volna. Mindenesetre én pontosan leírtam a te elmondásod alapján, hol támadott meg, és a kollégák megígérték, hogy utánanéznek a bejelentésnek. Valószínű, hogy a pasas más városból jött ide. De hogy miért csinálta?... Még az is lehet, hogy nem te voltál a célpont, esetleg összetévesztett valakivel...

- Ugyan Costa, ezt te sem gondolhatod komolyan! Mindegy, felejtjük el az egészet. Menjünk haza, és útközben valahol vacsorázzunk meg, jó?

- Persze, remek ötlet. Ha akarod, ehetünk Portóban, de lehet esetleg máshol is, ahol kedved van, csak mondd, hol álljak meg.

Mikor Costa indítani akarta az autót, arra lett figyelmes, hogy valami halkán ketyeg a kocsijában! Tapasztalt zsarú, azonnal kilökte az asszonyt az ülésről, ő maga is kiugrott, s mindketten a földre vetették magukat. Ebben a pillanatban egy robbanás hallatszott, a kocsijuk kigyulladt, s a lángok sebesen terjedtek a garázsban! Costa egy hirtelen mozdulattal megnyomta a vészjelzőt, amely a tűzoltókat riasztotta, a falról lekapta az oltókészüléket, és széles ívben szórta a fehér port a tűzre. Rákiáltott Ursulára:

- Menj ki az utcára! Nem lesz semmi baj, már nem terjed tovább a tűz! A tűzoltók mindjárt itt lesznek. Lent várj rám!

A tűzoltóautók széleseben száguldottak a parkolóházba. Mintegy bő fél óra múlva sikerült megfékezni a tüzet, eloltották a lángokat. A hadnagy kocsiján kívül még hat autó égett meg. Costáéból csak a roncs maradt. Mikor a rendőrségi kihallgatásra került sor, a hadnagy csak annyit mondott:

- Szerencse, hogy meghallottam a kocsiba helyezett bomba időzítőjét! Most én is a rendőrség halottja lehettem volna...

- Costa, örülj neki, hogy mindketten megúsztátok! A biztosító pedig fizet. Holnap átküldjük Portóba a hivatalos papírokat, ne aggódj. - Coimbrai kollégája átölelte a vállát. - Hazaviszlek a saját kocsimmal, vagy ha akarod, adok kölcsön egy rendőrségi autót, és holnap az egyik embered visszahozza.

- Rendben, ez lesz a legjobb megoldás.

Amikor Costa és Ursula a rendőrautóval ráfordultak az autópályára, szinte egyszerre sóhajtottak fel. Egyetlen vágyuk volt, hogy hazaérjenek, és igyanak egy nagy pohár konyakot!

- Tudod, Costa, szörnyűség az egész! Hol engem támadnak meg, hol pedig mindkettőnket el akarnak tenni láb alól! Ugye ezt már nem találod véletlennek? A rendőrség ilyen esetben megindítja a nyomozást, vagy csak ülnek a kollégáid, és amíg gyilkosság nem történik, nem is csinálnak semmit? Megvan a zsarukról a véleményem, persze te kivétel vagy!

Costa látta, hogy Ursula idegei, érthető módon, kikészültek, s nem akart a nyomozás részleteiről vitatkozni az asszonnyal. - Úgysem értené meg, hogy semmiféle támpontjuk nincs a kollégáknak, nem is abban a városban élünk, s a szálakat nem ott kell keresni - gondolta. - De

jobb, ha nem szólok egy szót sem.

Amikor végre megérkeztek az asszony lakásába, egyiküknek sem volt kedve beszélgetni. Ursula azonnal elővett egy üveg konyakot és két poharat. Töltött, koccintottak, és mindketten cigarettára gyújtottak. Rövid szünet után Ursula szólalt meg:

- Costa, házasodjunk össze! Ne várjuk meg, amíg kész leszek ezzel a munkával! Ha lehet, még a héten, és kérlek, addig is költözz ide hozzám...

A férfi szeretettel nézett az asszonyra, s tudta, hogy ezeket elsősorban a sokkhatás mondatja vele. Aztán rájött, hogy Ursulának igaza van, minek tovább várni?

- Mondd, drágám - fordult az asszonyhoz -, ha a héten összeházasodunk, és nem tudunk most elutazni nászútra, akkor...

- Nem baj. - Ursula lehajtotta a fejét. - Lemondok Velencéről, majd egyszer, máskor... Nem fontos, semmi nem fontos, csak az, hogy együtt éljünk! Az utolsó szavakat kihangsúlyozta, és a férfi karjaiba bújt. - Csak akkor érzem magam biztonságban, ha te itt vagy és megvédesz... - Felzokogott, s egész testében remegni kezdett.

Costa töltött még egy pohár konyakot mindkettőjüknek.

- Nyugodj meg, kedvesem, nyugodj meg! Mindent úgy intézek, ahogy neked is jó. Még a héten megtartjuk az esküvőt, csak tanúkat hívunk, rendben? Holnap este pedig ideköltözöm hozzád, nem hagylok el... soha nem hagylok el többé!...

- **R**emek, remek! Nagyszerű, Viktor! - Carlos nézegette a festményt. - Tökéletes munkát végeztél. - Aktatáskájából három köteg pénzt vett elő és átnyújtotta a festőnek. - Remélem, elégedett vagy az összeggel. A gyors munkáért egy kis plusz pénzt is adtam! Senki nem ismeri fel, melyik az eredeti Velazquez és melyik a hamisítvány. Holnap egy miniatűr másolását kellene elkezdened.

- Nézd, Carlos, szeretnék végre a saját festményeimmel is foglalkozni! Megígérted, hogy segítesz majd az önálló kiállításom megszervezésében, de ha állandóan neked másolok, a saját munkáimra nem marad időm. Kérlek, a miniatűrt add másnak, semmi pénzért nem vállalom el.

- Nocsak! Nocsak! Mióta vagy ilyen önérzetes?

- Ne haragudj, Carlos, úgy látszik, nem értesz meg. Tudom, hogy ezekkel a másolatokkal sokat keresek. de azt is be kell látnod, hogy szeretnék önálló alkotásokat is létrehozni! Unom a névtelen festői státuszt. Tudom és érzem, sokkal többre lennék képes, ha hagynál. De egyetlen szabad percem sincs!

Carlos szúrós tekintettel nézett végig a nyúlánk fiatalemberen, aki valóban tehetséges volt, s ezt Feira is tudta. De neki most szüksége volt a hamisítványokra, mert az üzlet az üzlet, s a festő nem szállhat ki belőle! Aztán lassan, vontatottan szólt:

- Rendben! Ezt az egy Vasco képet még lemásolod, aztán megbeszéljük a jövődet. Segítek neked, Viktor, hogy talpra állj!

- Abban segíthetsz, hogy a saját tájképeimből és portréimből a világ előtt bemutatkozzam egy kiállításon. Ehhez nekem időre van szükségem, hogy elkészítsem mindazokat a képeket, amelyek a fejemben már körvonalazódtak! Ha pedig újból és újból megbízást adsz, soha nem lesz belőlem festőművész... Semmivé lesz az életem értelme... - Mérgében a földre dobta az ecsetet. - Olyan vagy, mint egy vérszívó! - sziszegte meggondolatlanul.

- Ejnye, Viktor! Ejnye! Ezt még megbánod, de nagyon! Ha ezzel a képpel kész vagy, amit most hoztam, tárgyalunk a jövőről. Nem tudsz te meglenni pénz nélkül! Ismerem a

szenvedélyed! Vagy talán már félredobtad a kártyalapokat?

A festő arca bíborszínűvé vált mérgében. Tudta, hogy ki van szolgáltatva Carlosnak, de azt is érezte, hogy az egész jövője kátyúba kerül! - Megpróbálom abbahagyni a kártyát... - döntötte el magában, immár legalább századszor életében...

Carlos felállt a székről, s megvetően csak annyit mondott:

- Szedd össze magad, Viktor! Próbálj józanul gondolkozni... bár ez nehezen megy neked. Hallottam, tegnap este is húszezer escudót veszítettél a pókerasztán. Nem kevés pénz ez, öregem... - Azzal elég hangosan becsukta a műterem ajtaját.

Mikor Bella Novo meghallotta, hogy Fontes doktor várhatóan megveszi az egész kórházat, és bővíteni fogja, igencsak örült neki. Így még több lehetőségük lesz Joséval. Esetleg Fontesnak is elmondhatnák a gyöngyvirágból készült anyag kipróbálási lehetőségét. - Fontes jó fej - állapította meg magában -, nem hiszem, hogy ellenezné a szer kipróbálását. Azt nem kellene elmondani neki, hogy már eddig is adtunk néhány betegnek, hanem mint teljesen új elgondolásról kellene szólni! Ezt megbeszélem Baratóval! - Felállt a székből, és elindult José szobájába.

Amikor a főorvos-helyettes meghallotta Bella elgondolását, éktelen dühre fakadt:

- Kedves Bella, mióta hiszel te a pletykának? Fontes se nekem, se neked nem mondta, hogy megveszi a Szent Jakab Szívkórházat! Azért sem hiszem el, mert a tulajdonos, aki régi cimborám, tájékoztatott volna előre, ha ez valóban így lenne. Ez az egész egy badarság! Honnan szedted? Légy szíves, mondd meg nekem!

- Ugyan, José, mindenki arról puszog, hogy egy ügyvéd, valami Adrian Gontra, aki itt feküdt nálatok, állandóan Paulával tárgyal az anyagiakról.

- Nem hiszem, de ha igen, mi köze van ehhez Fontesnak? Semmi! Nem tudom elképzelni, hogy Gatti doktornőnek vagyona lenne...

- Ne is folytasd, valami öröksége van külföldön, de a részleteket én sem tudom...

- Jó, akkor most értelmesen meséld el, kitől mit hallottál, mert ennek így nincs értelme.

- A nővérek szobájában Luisa mesélte a többieknek, hogy egyik este itt volt az ügyvéd, és valami örökségről beszélgettek, ő véletlenül meghallott egyet s mást, és mint mondtad, ezt hámozta ki belőle. De szerintem - folytatta Bella - az egészben lehet valami, mert Paulához már többször bejött az ügyvéd mostanában, amikor ügyeletes volt. Lehet, hogy van köztük valami, és Fontes a pénz, vagyis az örökség reményében szemet huny felette...

Barato elgondolkodott a hallottakon, és eldöntötte, hogy felhívja Carlos Feirát, és megkérdezi, igaz-e a hír. - Még mindig inkább tőle tudakolom meg, mint Fontestól, akinek egyetlen szavát sem hiszem el!

- Mondd csak, Bella, ugye a kettes kórteremben lévő fiatal nőnek, akinél aortaszűkületet állapítottunk meg, adagoltad a készítményünket? Már nagyon szeretnék a világ elé lépni vele, de még mindig kevésnek tartom az esetszámot! Ez az aortaszűkület az EKG-, a röntgen- és a laboratóriumi leletek alapján a bal szívfal billentyűhibájából fakad, bár ez tudomásom szerint a legkevésbé gyakori. De utánanéztam az irodalomban, és bizony előfordulhat. Nagyon reménykedem benne, hogy műtét nélkül javulni fog a beteg állapota, és kímélő életmód mellett folytathatja mindennapjait. Még legalább ötven-hatvan betegen kipróbálhatnánk a készítményt, és utána közösen bejelentenénk az eredményeinket! Fontest megüti a guta, ha tudomást szerez majd az egyszerű, ám igen jelentékeny felfedezésünkről!...

- Jaj, José! - vágott közbe Bella. - Te is tudod, hogy a tudományos felfedezésekhez, az eredményekhez idő kell!

- Csakhogy mielőtt megismertük volna egymást, én már évekig kísérleteztem a kivonattal! Az állatkísérleteket is vedd figyelembe, meg azt is, hogy itt nálunk már a te megjelenésed előtt is beadtam betegeknek. Kérlek, ne okoskodj mindig! - csattant José hangja.

Bella se szó, se beszéd, sértődötten kiviharzott a szobából. Barato rájött, hogy ostobaságot csinált, s utánament, hogy kibékítse. - Szükségem van rá, bár néha már az idegeimre megy a tudálékossága - gondolta.

Carlos Feira a fátimai rezidenciát teljesen átrendezte a megboldogult Marco Lopes után. Nem akart állandóan itt lakni, de miután Portó közel feküdt a városhoz, úgy gondolta, hetenként egy-két alkalommal átjön ide, ha tanácskozást tart az embereivel, mert itt biztonságosabb! Marco Lopes jól bevált biztonsági intézkedéseit átvette, csak éppen a régi embereket a sajátjaira cserélte. Lement a kertbe, sétált egyet, mert csak este 9 órára rendelte ide Pavót. - Lesz velem némi beszédem! - gondolta magában. - Ez a hülye tönkretelheti a tervemet! Már akkor ki kellett volna rúgnom, amikor Marco embereinek útilaput kötöttem a talpa alá. Hogy feledkezhettem meg róla? Hiba volt, nagy hiba! De talán még most sem késő... - Negyedórai sétálás után visszament dolgozószobájába, s elővette a szoba jöhető festők listáját, akiket be akart kapcsolni széles körű hálózatába. - Az biztos, hogy tovább kell bővítenem a kört, de ugyanakkor óvatosnak kell lennem. A dél-amerikai maffia nem kegyelmezne, ha bármi hibát vétenék! Aztán majd fokozatosan a tanács régi öregjeit is szélnek eresztetem, persze óvatosan, lassan, feltűnés nélkül. Csak akadályozzák nagy terveimet, erre pedig nincs szükségem.

E pillanatban nyílt az ajtó, és a titkára lépett be.

- Uram, a vendége megérkezett.

A fiatal férfi esetlenül állt meg az ajtóban.

- Jó napot, Don Carlos, hívatott, és én megjelentem parancsára.

- Ülj le, és mondd el, ki bízott meg és mivel. De pontosan, a tényeket ismertesd, ugyanis mindent kideríték.

- Amikor még Marco Lopes úr élt, megbízott, hogy Ursula Timort öljem meg. Először Portóban figyeltem, követtem, de nem találtam semmiféle megoldást. Aztán a csaj egyedül átment Coimbrába, fotózott, és akkor sikerült volna egy kapualjban megfojtanom. De egy idióta barátom közbelépett...

- Hogyan? Mit mondott vagy csinált?

- Azért nem sikerült, mert azt mondta, hogy volt zsarú vagyok, és a lány közben kiszabadult a kezem közül. Az egész egy szerencsétlen ügy volt. Aztán amikor azzal a rendőrrel a nő ismét átment Coimbrába, a parkolóházban a kocsijukba raktam egy gyújtóbombát, de észrevették és ismét megúszták. Erről én nem tehetek, főnök.

Carlos majd szétrobbant a dühtől. Ez az idióta pasas azt hiszi, hogy Marco parancsa még most is érvényben van! - Pedig nem akarom, hogy Ursulának még a haja szála is meggömbüljön! Úgy érzem, mintha a lányom lenne, kedvelem azt a teremést, hiszen őt is megcsalta Antonio, Isabellel - gondolta magában.

Aztán eszébe jutott volt szeretője, és hirtelen olyan méreg kerítette hatalmába, hogy nem tudta fegyelmezni magát. Az asztalra csapott az öklével:

- Te félnótás hülye! Marco Lopes meghalt! Én nem adtam neked semmilyen utasítást, hogy Ursula Timort megöld, vagy a barátját, Egan hadnagyot átküldd a túlvilágra! Ezt még megbánod! - halkult el Carlos hangja. - Arra nem gondoltál, hogy egy rendőrgyilkosságot nem

hagynak büntetlenül?

- Nekem azt mondta Marco Lopes, hogy a csajt öljem meg, vagy egyedül, vagy a hadnaggyal... Én teljesítettem volna... csak egy kis hiba csúszott...

Carlos megnyomta az asztalón álló gombot. Titkára jött be.

- Tedd, amiben megegyeztünk! - A titkár meglódította a fiatalember karját, és erőteljes mozdulattal kipenderítette a szobából. Aztán fogta hangtompítós pisztolyát, s ahogy a férfi megindult a lépcsőn a kijárat ajtó felé, három golyót repített bele. A test összerogyott, mint egy homokzsák. Pillanatok múlva két markos férfi jelent meg, zsákba gyömöszölték a holttestet, és egy furgonnal elvitték... Carlos kinézett az ablakon, s csak azt látta már, amint a kocsit kihajtja a kertből.

- Ennek is vége! Nyomot nem talál a rendőrség, és egy idő múlva lezárják a nyomozást a merénylet ügyében. Micsoda idióta alakokkal vette körül magát Marco! Szerencse, hogy az egyik besúgóm még időben jelentett mindent Pavóról, így helyre lehetett hozni a hibát... A férfi elmosolyodott. - Milyen kedves, szeretetreméltó nő. Jobb, hogy nem vállalta a festmény kicsempészését. Nem alkalmas rá, nem bűnöző típus, azonnal lebukott volna... - Ezután elhatározta, ha másnap visszamegy Portóba, felhívja az asszonyt.

- **G**yerekem lesz - szólalt meg Paula, amikor belépett a nappaliba, ahol Manuel az újságokba temetkezve olvasott.

- Micsoda? Miről beszélsz?

- Miért nem figyelsz rám, ha hozzád szólok? Ma voltam a nőgyógyásznál, és nyolchetes terhes vagyok!

Manuel az asztalra dobta az újságot.

- Ez remek! Akkor még komplikáció nélkül el lehet vetetni. Jövő héten megoldjuk. - Aztán visszavette az újságot, és olvasott tovább.

Paula béketűrő teremtés volt, de ez már meghaladta azt a mértéket, amelyet szó nélkül hagyhatott.

- Manuel! Arra nem gondoltál, hogy én szeretném a kicsit? Meg akarom tartani a gyerekeimet!

- Ugyan, menj már! Még csak az kéne! Nem bírom elviselni, hogy egy gyerek itt sírdogáljon és zavarjon a munkámban. Verd ki a fejedből ezt az egész ostobaságot. Paula, ez nem rád vall! Ilyen szemérmesség!

- Nem szemérmesség! Komolyan mondom! Ha te nem is akarsz, én akkor is megtartom a gyerekeimet. Van elég pénzem ahhoz, hogy akár egyedül is felneveljem, ha te nem vállalsz!

- Nem és nem! Elég ebből! A jövőm, a munkám, az egész életem nem áldozom fel a pillanatnyi szeszélyeidért! Önző vagy, nem gondolsz a terveimre... Ne is beszéljünk erről, a jövő héten elvetted a magzatot és kész! Hallani sem akarok róla!

- Álljon meg a menet! Ez a gyerek az enyém, és meg is tartom! Ha te nem akarsz, azonnal elköltözöm innen, és szétválnak útjaink. De hogy lásd, kivel van dolgod...

- Ne is folytasd, azt már látom! A kórházat sem tudom megvenni, mert nehezen szánod rá magad. Mi a fenének az örökség, ha nem élvezed? Most meg ráadásul itt ez a gyerekmánia! Valaki biztosan a fejedbe ültette, hogy neked gyerek kell... Nyilván nem szedted a gyógyszert... Jól átvértél, mondhatom!...

-- Igen, valóban nem szedtem a gyógyszert, mert most szeretnék gyereket, amíg nem késő. A kórház megvásárlása pedig ezzel nem függ össze.

- Nézd, Paula, már úgyis sokat suttoznak, hogy mint férj-feleség együtt dolgozunk. A

gyerek helyett inkább állást kerestél volna magadnak! De hát én kibeszélhetem a lelkem, olyan makacs vagy, mint egy öszvér. Egyébként vedd tudomásul, hogy ha megtartod a gyereket, elválok tőled. A vagyon pedig...

- Nem közös, ha úgy gondolod, kedvesem - vágott közbe Paula. - De miután nem akarok botrányt, odaadom a kórház megvásárlásához szükséges összeget, és közös megegyezés alapján elválunk. A gyerekeimről pedig nem mondok le! - kiáltott immár torkaszakadtából Paula.

Teljesen elvesztette önuralmát, mert rájött, hogy az élete csak látszatra volt jó Manuellel, a férfi kizárólag saját érdekeivel törődött. - Engem nem szeret és soha nem is szeretett, nyilvánvaló, hogy csak a pénzemért vett el! - Az asszony zokogott.

- Figyelj ide, Manuel! Állapodjunk meg ügyvédek előtt, hogy elválunk. Ha a kórházat megveszem neked, semmiféle igényt nem támasztasz, és a gyerekekről is lemondasz. Egyébként, ha jól ismerem a polgárjogi törvényeket, még ez sem illette meg téged, de nem akarok cirkuszt. Ma éjjel még itt alszom, holnap pedig elköltözöm.

- És hova, ha szabad kérdeznem! Csak nem az ügyvéd barátodhoz? Lehet, hogy a gyerekek is tőle van...

- No ebből elég már! Ezt a szemétséget nem tételeztem fel rólad!

Úgy bevágta maga után az ajtót, hogy a falak is beleremegtek.

Alberto Valante kavargatta a kávéját, noha sem cukrot, sem tejet nem tett bele. Elmélyedt gondolataiban, s idegességében nem is figyelt mozdulataira. Anyja hangja szakította félbe töprengését.

- Amióta utoljára láttalak, nagyon lefogytál, és egyre több ősz hajsza akad. - Megsimogatta Alberto fejét. - Ugye nem sikerült még a kórházi gyilkosság ügyében előbbre jutni? Ez neked is kellemetlen?

- Anyám, ez sokkal több annál! És ráadásul két prostituáltat is megölték már...

- Ezek hogyan kapcsolódnak össze?

- Valójában sehogy, mégis érzem, hogy van valami összefüggés, de nem tudok rájönni, mi az.

- Talán a gyilkosság elkövetési módja azonos?

- Még azt se mondhatnám, miután a kórházban meggyilkolt nőket az örült pasas - mert kizárólag férfi lehet az elkövető - felakasztotta, a prostituáltakat pedig nem.

- Hát akkor? A kórház közelében találtad a szerencsétlen lányokat?

- Nem, messze onnan!

- Akkor nem értelek, Alberto. Valószínűnek tartom, hogy nagyon fáradt vagy, kimerült, agyonhajszolt. Szerintem szabadságra kellene menned. Olyan nyúzott, elcsigázott vagy! Nem lesz ennek jó vége! Miért nem raksz az embereid vállára több terhet, miért te cipelsz mindent?

- Nem, nem, nem erről van szó. De a rendőrkapitány kijelentette, hogy az egész nyomozási osztályt rövidesen átszervezi. Képzeld el, a jobbkezemet, Pedro Barbosát járőrözni akarja küldeni. És még egy sor embert levált, akiket nem ismersz! Nem is érdemes beszélnem róluk. De nem fogok tudni senkit megmenteni...

- Téged is elmozdítanak?

- Még nem közölte a főnök, de célzott rá. Kénytelen lesz ezt tenni, rajta is hatalmas a nyomás! Így rövidesen áthelyeztet, de hogy hova, arról fogalmam sincs. Valószínűleg valamelyik vidéki városba, mit tudom én...

-- Nézd, Alberto, próbáld nekem elmondani az összes megoldatlan gyilkosságot. Most ne mint egy zsarú mesélj, hanem legyél kívülálló. Mindenről beszélj, és én az öregasszony, hátha olyat is észreveszek a történetben, amit egy rutinos nyomozó nem. Hallgass rám, kisfiam, ha a beszélgetésből nem süti ki semmi, akkor legfeljebb egy kis időt itt töltöttél nálam, ennyi és nem több...

- Anyám, csacsiság ez az egész!

- Kisfiam, kérlek, kérlek, hátha mégis segíthetek! Nem bírom nézni, ahogy tönkremész...

Valante hadnagy, a céltudatos, okos rendőr szép sorrendben, nem rendőri kifejezésekkel élve, egyszerűen elmesélt anyjának mindent. Közben észre sem vette, hogy elé tették a vacsorát. Óriási megkönnyebbülést érzett, anyjához mindig is őszinte volt, s most valahogy kitört belőle az egész elkeseredettség. Már egyetemi évei alatt is, amikor hajnalig ült a könyvei mellett, mindig anyja volt, aki biztatta és bátorította egy-egy nehéz vizsga előtt. Nem volt boldog, hogy a fia rendőr lett, de miután pályája két év alatt felfelé ívelt, s nyomozóból egyszerre az osztály vezetője lett hadnagyi rangban, anyja már nem szólt többet. Azt látta, hogy Alberto ízig-vérig rendőrnek született, aki körültekintő, alapos, figyelme mindenre kiterjed, s egyben rendszerező elme, aki intuitív érzékkel is megáldott ember! Most, ahogy a beállt csöndben egymással szemben ültek, anyján látszott, hogy igen-igen megfontolja mondanivalóját.

- Alberto, én arra gondolok, hogy a tettes minden esetben egy és ugyanaz a személy lehet. Elképzelhetőnek tartom, bár lehet, hogy csacsiságot mondok, hogy a kórházban nem volt alkalma újabb áldozatra lecsapni, és a vágya, vagyis az örültsége arra ösztönözte, hogy találjon valakit! Egyszer azt olvastam, hogy a gyilkos nemcsak mindig visszatér a helyszínre, hanem azt is, hogy cselekedetei gyakorta kiszámíthatatlanok, és ebbe a képbe nekem beleillik egy elmebeteg férfi. Tudod, azt nehezen képzelem el, hogy egy olyan ember, aki a lányok testét árulja, megölje azt a teremtést, akiből pénzt remél! Ez nekem valahogy nem egyezik az emberi természettel... Az az elgondolásom, hogy a gyilkost mégiscsak valahol a kórházban kell keresni! Azt sem lehet kizárni, hogy az egyik orvos az... bár nem valószínű. De akkor ki? - tette fel az idős asszony önmagának a naiv kérdést. - Mondd csak, mindenkit alaposan lenyomoztatok?

- Hát persze, egyetlen lélek sincs, akiről az embereim a legapróbb részleteket ne kutatták volna fel! Laura Gullo, tudod, a harmadik áldozat, aki a Gulbenkian alapítványnál dolgozott, szabadidejében prostituált volt! Tehát az is megfordult már a fejemben, hogy a kórháznak nincs más köze az üggyhez, csak éppen a helyszín...

- Ez így nem jó - válaszolt Alberto anyja. - Az első áldozat egy fiatal orvosnő volt. Neki aztán igazán nem lehetett köze a prostitúcióhoz! És mi lenne, ha engem befektetnél oda a kórházba? Én figyelek, egy öregasszonynak sokkal bizalmasabban elmesélnék mindenfélét... Talán nem kellene tudni, hogy az édesanyád vagyok... Ez jó megoldás lehet.

- Ugyan, hogy képzeld! - Ránézett az órájára, felugrott, megcsókolta anyját, és már rohant is kifelé.

Az idős asszony még egy jó darabig elüldögélt az asztalnál, aztán lassan megfogalmazódott benne egy ötlet, hogyan tudna segíteni a fiának. Anna asszony a lányának csupán annyit mondott, hogy néhány napra távoli rokonához, Portóba utazik a másod-unokanővérehez, aki beteg.

- Ha Alberto hazajönne, neki is mondd meg ezt, légy szíves.

- Mikor utazol, anya? - kérdezte a lány.
- Még nem tudom, de ha sikerül mindent elrendeznem, talán két nap múlva.

Anna asszony a Szent Jakab Szívkórház kapujában lett rosszul. Kapkodva szedte a levegőt, kezével legyezgette magát, s közben sóhajtozott:

- Jaj, jaj, itt a vég.

Leült a kórház előtti padra, körülnézett, s mikor nem jött senki, ledőlt.

- Valaki rövidesen rám talál, s nyilván azonnal bevisz a kórházba. Aztán már minden elrendeződik, ha okos és megfontolt leszek. Soha nem felejttem el, megboldogult apámnak olyan sokszor voltak anginás rohamai. Még emlékszem a tünetekre, nekem is néhány napig ezt kell produkálnom. Ez a kegyes csalás Albertóért történik, nem akarom, hogy a karrierjének vége legyen, és valami eldugott kis faluba helyezték. Ha a gyilkos a kórházban van, én megtalálom.

Észrevette, hogy egy fiatalember közeledik felé, majd fölébe hajol.

- Asszonyom! Asszonyom! Rosszul van?

Anna halkán préselte ki magából a szavakat:

- Úgy ver a szívem, fáj az egész mellkasom, nem kapok levegőt... nem tudok megmozdulni...

- Kérem, maradjon itt. Azonnal beszólok a kórházba, segíteniük kell. Szerencse, hogy éppen itt a kórház.

Néhány perc telt el csupán, az asszonyt már két betegszállító vitte a vizsgálóba, ahol Gatti doktornő alaposan és precízen minden leletet elkészített, és fonendoszkópjával tüzetesen megvizsgálta a beteget. A felvételi iroda munkatársa az idős asszony adatait akarta a kartonra feljegyezni. Ám Anna asszony úgy tett, mint aki mély álomba zuhan, s így Paula csak annyit mondott az adminisztrátornak:

- Felvitetem az osztályra, majd holnap legyen szíves utólag írja fel az adatait.
- Hogy hívják, asszonyom? - Paula a beteg fölé hajolt, aki suttogva válaszolt:
- Anna Helg.

A doktornő megismételte a nevet.

- Ezt írja a lapjára, a többit majd kitöltjük. A betegfelvételi könyvbe ideiglenesen csak a nevet írja be.

Közben megérkeztek a betegszállítók, akik Anna Valantét felvitték a hármaskórterembe.

Éjszaka Bella volt az ügyeletes. Mielőtt tíz óra tájban bement volna a szobájába, azt látta, hogy egy idős nő ül az egyik karosszékben, amely a női zuhanyozó közelében volt.

- Elnézést, asszonyom, de ha nem tud aludni, adok altatót. Ilyenkor nem szokás kint a folyosón üldögélni. Kérem, menjen a kórterembe.

- Elnézést, de nekem Gatti doktornő engedélyezte, hogy itt kint ücsörögjek, amíg nem tudok elaludni. Az pedig nálam nehezen megy...

- Mi a fene, Paula már az igazgatói munkakört is betölti? - mormogta maga elé Bella. - Neki aztán nincs joga, hogy bármit engedélyezzen! - Aztán továbbment a folyosón.

A mondatból Anna azonnal tudta, hogy a doktornő nemigen szíveli kolléganőjét! - Két-három nap alatt mindenkit alaposan megismerek, jobban, mint a nyomozók hada, akik itt megfordultak már. - Éjfélig üldögélt a karosszékben, aztán bement a nővérszobába, ahol senkit nem talált. Ezután lement a nyitott ajtajú röntgenszobába, majd a laboratóriumba. - Mi a fene? Itt nem szokás bezárni a vizsgálókat? Ez érdekes. Ezt meg kell jegyezni! - Hajnali két

órákor lefeküdt, még egyszer végiggondolta a látottakat, majd mély álomba zuhant.

Ursula két hatalmas szatyorral a kezében jött a kis "Sárga alma" butikból, amely a Papok temploma mellett állt, s a város legmenőbb ruhaüzletének számított. - Még táskát és cipőt kellene vennem. - Megállt egy pillanatra, amikor észrevette, hogy Carlos közeledik felé.

- Jaj, de jó, hogy látom, Ursula! Éppen keresni akartam telefonon, megérdeklődni, hogy tetszett Coimbra!

- A város nagyon, de képzelje el, megtámadtak! - Néhány szóban elmesélte az álzsaru-történetet, valamint kocsijuk felrobbantását.

Carlos olyan meglepett arcot vágott, mintha most hallana az egészből először, és sajnálkozott, hogy mi minden fordul elő a világban.

- Mondja csak, Ursula, mi ez a nagy bevásárlás? - mutatott rá a két hatalmas csomagra.

- Hozzámegyek Costa Eganhoz. Holnap délelőtt lesz az esküvőnk. De csak nagyon szolid... összesen két tanúval megyünk... ezért is nem hívom meg...

- Ugyan, kedvesem ne mentegetőzzön, én megértem. A hadnagy nemigen kedvelhet engem, bár én semmi törvénybe ütközöt nem csinálok, de hát ezt maga is tudja. - Ártatlan szemmel nézett Ursulára. - Nem is tartom fel, engedje meg, hogy mindkettőjüknek gratuláljak. Hol áll a kocsija? Segítek odáig elvinni a csomagokat.

- Nem kocsival vagyok, nem lehet itt a belvárosban sehol egy talpalatnyi helyet találni. Taxival megyek haza, de előbb még cipőt és táskát kellennem.

- Elkísérhetem? Közben beszélgethetünk - szólt közbe Carlos.

Ursula tiltakozni akart, aztán végül beleegyezett, nem akarta megbántani Carlost. A Guetra Junqueiro Múzeum melletti hatalmas, kétemeletes cipőáruházban két pár szandált és hozzáillő táskát vásárolt. Aztán Carlos kedvesen átölelte az asszonyt, és a múzeum bal oldalán lévő régiségboltba kalauzolta.

- De Carlos, én most itt nem akarok semmit vásárolni! Egyébként még soha nem voltam bent, mert az árak csillagászatiak.

- Jöjjön csak, kedvesem, mindkettőjüknek akarok nászajándékot venni, olyat, ami magának is tetszik. Ahogy beléptek, a tulajdonos Carlos elé jött, és mély tisztelettel köszöntötte:

- Don Carlos, boldoggá tett, hogy megtisztelte boltomat! Mit kínálhatok önnek? Festményt, szobrot, vagy valami különleges régiséget?

- Hát, nem is tudom. Valami ritkaságot szeretnék az én kedves barátnőmnek, nászajándékként.

- Máris hozom! - A férfi hátrament a hatalmas kristályoktól csillogó üzlet egyik szobájába, és egy faragott oltárképet hozott elő. Carlos, aki nemhiába volt műértő, azonnal felismerte Alessandro Giusti vésőjét a páratlan remekművön, de nem szólt. Az oltárképen egy Mária-szobor volt, kezében a gyermekkel, a vonások még a reneszánsz stílust viselték magukon.

- Tetszik? - kérdezte az asszonytól, aki félve vette át a mintegy 35 centis oltárképet.

- Ki volt az alkotója? - kérdezte a régiségkereskedőtől, aki a szobrász főbb munkáit ismertette.

- Akkor ez nagyon drága lehet - sóhajtott a nő, és visszaadta a kereskedőnek az oltárképet.

- Tetszik? - kérdezte Carlos.

- Az nem kifejezés, de arra kérem, ha mindenáron nászajándékot akar venni, valami jelképes apróságot keressünk, rendben?

Carlos intett a kereskedőnek, majd Ursulához fordult.

- Bocsásson meg egy pillanatra, azonnal jövök, csak egy kis üzleti elintéznivalóm van.

Anna asszony már második napja volt a kórházban, de semmi rendkívülit nem tapasztalt. Gatti doktornő gyakorlatilag nem állapított meg szívbetegséget, csak annyit, amennyi egy idős embernél normális, enyhe hipertóniát, kisfokú aritmiát. Mindezekre gyógyszereket, szedatívumot és béta-blokkolót adott. Paula közölte az asszonnyal, még néhány napig biztonságból bent tartják, utána hazaengedik.

A beteg éppen a nővérekkel kávézott, ami teljesen szokatlan volt. Még a főnővér is megkedvelte Anna asszonyt. Gatti doktornő szinte sajnálta, hogy betege rövidesen hazamegy, mert Anna értett ahhoz, hogy mindenkivel úgy beszéljen, ahogy az illető kívánta.

- Szerencsémre, a felvételin még nem kérték az adatokat, elfeledkezett róla az a fiatal nő, így soha nem jön rá senki, hogy valójában Valante hadnagy anyja vagyok... Mert ez bizony kellemetlen lenne neki. Senki nem hinné el, hogy véletlenül, vagyis az én "szimatolásom" miatt kerültem ide. De úgy látszik, nem leszek okosabb, mert semmiféle olyan esemény nem történt, ami a gyilkos kilétét felfedné. Valószínű, hogy az örült nem is itt dolgozik. Ebben a kórházban nemcsak az orvosok, de az ápolók, nővérek és az egész személyzet udvarias, kedves és segítőkész. Képtelenség még a feltételezés is, hogy egy háborodott elméjű ember szaladgáljon itt...

Este már azon gondolkozott, hogy másnap megmondja Gatti doktornőnek, engedje haza, mert jól érzi magát. - Nincs értelme tovább itt lopnom a napot, úgysem történik semmi - gondolta, s még egy darabig kint sétált a folyosón. Ebben a pillanatban azt vette észre, hogy a mellette lévő kórteremben fekvő fiatal lány elindul a zuhanyozó felé. Már éppen szólni akart neki, hogy késő van, de aztán rájött, hogy az esti zuhanyozásban nincs semmi különös. Nem szabad megfélemlíteni senkit, mert akkor kiderül, hogy ő "szimatol", ezt pedig nem akarta. - Mindenesetre még öröködöm egy kicsit! És folytatta a mászkálást a folyosón.

A férfi idegességében szétépte a délután vásárolt újságot.

- Megőrülök! Megőrülök! - sziszegte maga elé. - Mi a fenének ül az a vén banya két napja éjjel-nappal a folyosón? Ha belenézek a látcsövembe, állandóan az ő alakja tűnik fel. Csak már érezhetném a remegést, ahogy a karomban tartom a nőt, lefogom, alig kap levegőt... könyörög az életéért! Az a pillanat, a mámor, amelyet érzek, semmihez nem hasonlítható! - Felállt és az ablakhoz ment. Ismét belenézett a látcsövébe, s meglepetten látta, hogy az öregasszony eltűnt. - Talán elfáradt végre, és visszament a szobájába. Akkor van reményem, hogy ma éjjel lecsaphatok! - Elmosolyodott a gondolatra, hogy a zsaruk, a kórház egész személyzete ismét keresheti a gyilkost, akit soha, de soha nem találnak meg. Még legalább fél órát állt az ablaknál, de egyetlen lelket sem látott, aki a zuhanyozó felé indult volna. Ismét a türelmetlenség kerítette hatalmába. Várt néhány percig, aztán eldöntötte, hogy jobb lehetőség nem lévén, az utcán kerít magának valakit... Már éppen indulni akart, amikor kopogtak az ajtaján.

- Ki az? Már lefeküdtem - szólt ki a férfi, aki biztos volt benne, hogy a szállásadója akar fecsegni vele.

- Nem tudtam, elnézést, majd reggel fáradjon be hozzám. Lejárt a lakásért kifizetett bér, és nem tudom, hogy meghosszabbítja-e. Van már másik lakóm, ha önnek nem felel meg.

Olyan keveset van itthon. A rendőröknek is ezt mondtam.

Az amúgy is felzaklatott férfi szíve szerint kilépett volna az ajtón, és jól megrázta volna a nőt, aki ilyen hülyeségeket hord össze. Mi köze a zsaruknak az ő lakbéréhez? Aztán próbálta magát fegyelmezni, s csak annyit szólt:

- Reggel bedobom az ajtaján egy borítékban a jövő havi pénzt. Asszonyom, változatlanul fenntartom a lakást még akkor is, ha nem tudok naponta hazajárni. Jó éjszakát!

- Jó éjszakát - válaszolt a nő, s léptei távolodtak. A férfi jó ideig várt még, de már úgy érezte, hogy mindez egy örökkévalóság óta tart.

Az öregasszony már biztosan lefeküdt, a férfi kisompolygott a lakásból, óvatosan körülnézett, s futott lefelé. Akkor érezte egy kicsit könnyebbnek magát, amikor elvegyült az éjszakában. Egyenesen ment előre, még kiválasztani sem tudta a helyet, ahova igyekezett. Aztán azt látta, hogy a híres Gulbenkian alapítvány múzeuma elé keveredett. Egy pillanatra megállt, éppen akkor a portás egy fiatal nő előtt kinyitotta a kaput, és köszönt neki.

- Jó éjszakát, Silvia kisasszony.

A nő egyenesen a férfi felé indult. Amint elment mellette, rá sem pillantott, látszott rajta, hogy siet. Beszállt a sarkon álló Fiatjába. A férfi gyors elhatározással utána indult, s a nő épp akkor indított volna, mikor odaért.

- Kisasszony, bocsásson meg! Vidékről jöttem fel, eltévedtem. Nem tudna segíteni?

- Hova igyekszik? - Silvia letekerte a kocsni ablakát. - Valójában a Sheraton-ház üzletközpontja mellett adtak meg a "Hotel Cruz" szálloda ómét, de én nem találom. Ha útbaigazítana, kérem...

A lány tudta, hogy a Cruz kocsival mindössze négy-öt percre van, s arrafelé is mehetne haza. De egy idegen férfit nem szívesen ültetett volna maga mellé a kocsiba. Még egyszer megnézte a jól öltözött embert, aki vörös hajával, rendezett, vörös szakállával, kék szemével, szerény modorával jó benyomást tett rá.

- Honnan jött, melyik városból?

- Fátimából, ott vagyok tanító a Szent Benedek lányiskolában - hazudta a férfi. - Holnap egy megbeszélésem lesz...

- Jó. Elviszem magát a hotelba, innen alig öt percre van, és arra is hazamehetek éppen. Szálljon be! - Kinyitotta az ajtót.

Elindultak, és a Bikaviadal Múzeum melletti kis utcába hajtott a lány, amely keskeny volt és egyetlen lelket sem látott a férfi.

- Bocsásson meg - szólt remegő hangon. - Kérem, kérem, egy pillanatra álljon meg, rosszul lettem, forog velem a kocsni...

Silvia leállt.

- Segíthetek? - kérdezte.

A másodperc töredéke alatt a férfi előkapta zsebéből a már kikészített vékony kötelet, rádobta a lány nyakára, majd másik kezével befogta sikítani akaró száját! A lány hörgött, szeméből félelem és könnyörgés sugárzott, még a sötétben is. A férfi kicsit engedett a szorításán, mert hallani akarta a könnyörgő szavakat.

- Uram, uram, engedjen el. Megöl a szorításával... Segítség! Segítség! - buktak ki a teremtésből a suttogó szavak, amelyeket csak a férfi hallhatott meg.

Ismét meghúzta a kötelet, és a lány teste pillanatok múlva összecsuklott az ülésen... A férfi kinézett, még mindig kihalt volt az utca. Hátrattette az ülésre és ott tette magáévá a meleg női testet... Aztán egy nagyot sóhajtott.

Néhány fényképet csinált, aztán kiszállt a kocsiból, és bevágta az ajtót. Gyors léptekkel haladt végig az utcán. Idő kell ahhoz, hogy észrevegyék a hátsó ülésen a nőt, s addigra ő már a búvóhelyén lesz...

Hajnali két órakor egy autótolvaj jelentette be névtelenül a bűntényt. Amikor a kocsit ki akarta nyitni, akkor vette észre a hátsó ülésen a furcsa testhelyzetben lévő nőt. Rohant az első telefonfülkéig, a rendőrkapitányságot tárcsázni... Lihegve és zaklatottan, név nélkül bemondta:

- Egy női holttest hever egy Fiat Unóban a Bikaviadal Múzeum melletti első egyirányú utcában. - Azzal le is tette a kagylót.

Valante hadnagy és stábjja hajnali négykor végzett. Emberei is legalább annyira idegesek voltak, mint ő maga, mert tudták, hogy nyomozói beosztásuknak vége, a főkapitány nem nyugszik bele a gyilkosságsorozatba. A hadnagy megvárta a rendőrorvos első vizsgálatát, de tudta, hogy az akasztást kivéve ugyanazt állapítja meg a doki, amit az előző esetekben is. Amikor meglátta Silvia Salema holttestét, azonnal tudta, hogy a lány Laura Gullónak volt a munkatársa. Silviával ő maga is beszélt két alkalommal, így még közelebb érezte magához a kellemes modorú, segítőkész, csinos teremest.

A hadnagy szokásától eltérően szinte megbénult. Emberei végezték feladatukat, s a máskor oly energikus nyomozók főnöke most mintha nem tudott volna feladatokat kiadni. Gépiesen, rezzenéstelen arccal hallgatta emberei beszámolóját, akik semmi nyomot nem találtak.

-- A kis utca házaiban mindenki aludt. Legalábbis ezt mondják - számolt be Pedró Barbosa nyomozó, meglehetősen lehangoltsággal. - Az alapítvány múzeumának portását is kihallgattuk - folytatta -, de ő sem tudott érdemleges felvilágosítást adni. Kiengedte Salema kisasszonyt, majd becsukta a kaput, és újságolvasással töltötte az idejét.

- Bemegyek a kapitányságra, gyertek majd utánam. - A hadnagy elindította kocsiját, látszott rajta, hogy igencsak megviselte őt Silvia Salema meggyilkolása.

Paula eldöntötte, hogy amíg nem talál megfelelő lakást, ideiglenesen a kórház melletti szállodába költözik. Délelőtt átszaladt a Palmela Hotelba, hogy megnézze a szobákat, és eldöntse, délután beköltözik-e vagy sem. Miután jól ismerte az igazgatót, aki egy évvel ezelőtt nála feküdt, ő Kezelte, így azonnal a férfit kereste. Amikor Caldoss úr meghallotta, hogy a doktornő néhány hétig náluk kíván lakni, családi okok miatt, azonnal a legszebb, első emeleti lakosztályt nyitotta ki számára.

- Gatti doktornő, megtisztelve érezném magam, ha a vendégem lenne. Engedje ezt meg nekem.

- Nem, nem, Caldoss úr. A lakosztály megfelelő, és két hétre kiveszem. Kérem, ne bántson meg azzal, hogy nem fogadja el a pénzem, mert akkor más szállodát kellene keresnem, pedig ez nagyon megfelelő, hiszen itt van a kórház mellett. - Kinézett az ablakon, majd a férfihez fordult: - Érdekes, ebből az ablakból az osztály folyosójának hátsó részét látom. Remek lesz itt addig, amíg lakást találok.

- Felküldetem a reggelijét, doktornő, bízva rám magát. Minden a legnagyobb rendben lesz. Hol kíván majd lakást vásárolni?

- Hát, pontosan még nem tudom, de inkább kicsit messzebb a városközponttól.

- Lehet, hogy tudok segíteni, mert a bátyám most épít kisebb házakat Lourestben, a fővárostól mindössze 17 kilométerre. De ő mindig tud eladó lakásokat, villákat, például a közelebb eső Carnidében, vagy Luzban és más, Lisszabon körüli helyeken, ahol különböző

ingatlanérdeklőségei vannak.

- Köszönöm, Caldoss úr, esetleg igénybe veszem a segítségét. Délután, ha végeztem a kórházban, beköltözhetnék?

- Természetesen, doktornő, szeretettel várjuk.

Amikor Paula beért a kórházba, Manuel azonnal hívatta.

- Jó reggelt, kedvesem! Már kerestelek, de mondták, hogy fél órára elszaladtál. Remélem, az éjszakai vitánkat elfelejtetted, és nem csinálsz valamilyen visszavonhatatlan butaságot. Hajlamos vagy rá. Vetesd el a gyereket, és minden rendben. Elfelejttem a tegnapi hisztériádat.

- Viccelsz, Manuel? Ez nem hisztéria volt. Még ma a Palmela Hotelba költözöm, és napokon belül az ügyvédem is felkeres. Én tartom a megállapodásunkat, remélem te is, és nem csinálsz cirkuszt. Most majd intenzívebben keresek magamnak állást. De az ügyvéd által készített megállapodásban az is benne lesz, hogy ha a gyerek születéséig nem találok megfelelő orvosi munkát, itt maradok. Ebben nem engedek! - Paula kissé megemelte a hangját.

Fontes meglepetten nézett feleségére, aztán inkább megkönnyebbülés látszott rajta. Végiggondolta, hogy övé lesz a kórház, és Paulától is megszabadul. Mert, ha őszinte akart lenni magához, az asszony egyre jobban idegesítette. Eredetileg úgy tervezte, hogy egy vagy két év múlva ő javasolja majd a válást. De így most szerencsésen megúszhatja. Így szólt:

- Rendben van, ha mindenáron válni akarsz, én beleegyezek, csináltasd meg a válókeresetet, és aláírom. Remélem, nem Adrian Gontra lesz az ügyvéded. Nem akarom, hogy mindenki rajtam röhögjön, tudják, hogy jóba vagytok...

- Nem, nem, ne félj, ő nem válóperes ügyvéd, de gondolom, tud majd megfelelő kollégát ajánlani. Ez ellen nem lehet kifogásod.

- Rendben - bólintott a főorvos. - Arra kérek, itt az osztályon ne beszélj még a válásunkról, senkinek.

- Nézd Manuel, ezt nem lehet eltitkolni. Mert mondjuk például reggel valaki meglát, amint a szállodából jövök ki. Ez aztán igazán pletykákra adna alkalmat, azt pedig nem szeretném. Nincs ebben semmi szégyellnivaló, más ember is elvált már. Persze én nem vagyok senkivel itt az osztályon olyan jóban, hogy a magánéletemről meséljek...

Gatti doktornő visszament a szobájába, és elkészítette Anna Helg asszony zárójelentését, amikor Alfonso Negro lépett be.

- Elnézést a zavarásért, de szeretném felajánlani segítségemet a doktornőnek...

- Kedves Alfonso, mihez?

- A költözéshez. Ne kelljen a csomagokat egyedül cipelnie.

Paula annyira meglepődött, hogy hirtelen szólni sem tudott. Nagyot nyelt, aztán megkérdezte:

- Honnan gondolja, hogy költözni fogok?

- Valaki meghallotta, amint a főorvos úrral erről beszélgettek. Már az egész kórház tudja, hogy válnak, és a doktornő valamilyen szállodába megy lakni.

- Köszönöm a segítségét, de nem fogadom el, mert már szereztem...

- Nyilván az ügyvéd urat... - vágott közbe Alfonso, kicsit sértődötten.

- Nézze, kedves Alfonso, nem akarom megbántani magát, mindig is kedveltem, de a magánéletembe senkitől sem tűnök beleszólást. Kérem, a jövőben kíméljen meg a megjegyzéseitől. - Paula a papírokba temetkezett.

Alfonso még egy darabig állt az íróasztal előtt, aztán lement a röntgenszobába. -

Micsoda beképzelt nő lett Gatti doktornő! Ahelyett, hogy örülne a segítségemnek! Van nekem más elfoglaltságom is - mormogta dühösen maga elé.

Amikor kész lett a zárójelentés, Paula odaadta az irodán a leírónak.

- Kérem, ezt írja le. Délután hazamegy a beteg, és szeretném, ha magával vinné a jelentést.

A fiatal lány, aki kizárólag a gépeléseket látta el, meglehetősen ingerülten válaszolt:

- Annyi írnivalóm van, doktornő! Miért nem adta le reggel? A főorvos úr azt az utasítást adta, hogy sorrendbe vegyem a gépelnivalókat! Itt van három zárójelentés, s még egy halom más is! Jól van, azért előresorolom... - Már a lánynak is a fülébe jutott, hogy a házaspár valóban fog. Ő is, mint mindenki a kórházban, Gatti doktornőt hibáztatta, hiszen Fontes doktor olyan elfoglalt, csak a munkája élteti. Bezzeg a felesége órákat sétál a kertben azzal az ügyvéddel. Aztán ki tudja még, mikor, hol találkoznak? - gondolta a fiatal lány, akinek nagyon tetszett Fontes doktor külseje és modora egyaránt.

Anna asszony ismét kint ült a folyosón, amikor Paula kereste.

- Gondolom, örül, hogy hazaengedem? Szerencsére korának megfelelő az állapota. Már elkészítettem a papírokat, kora délután eltávozhat a kórházból. Van, aki hazakisérje, Anna asszony, vagy írjak ki mentőszállítást?

- Nem, köszönöm, doktornő. Inkább taxival mennék, nekem ez jobb lenne.

- Ahogy gondolja. Mielőtt elindul, kérem, fáradjon majd be hozzám, odaadom az összes leletét.

Ebben a pillanatban tűnt fel Valante hadnagy a folyosón. Ahogy észrevette anyját, hirtelen nem is tudta, mit mondjon, hozzálépett.

- Jézusom! Te itt vagy? Nem is tudtam róla! Miért nem értesítettél? Legalább a húgom szólhatott volna. Mi bajod van? - Átölelte az anyját.

Paula csak nézett, és nem értette az egész jelenetet. Majd megszólalt:

- Anna asszony, soha nem mondta, hogy a maga fia Valante hadnagy!

Am most is, mint mindig, az idős asszony feltalálta magát.

- Ne haragudjatok rám, de mindent megmagyarázok. Doktornő, bemehetnénk hárman a maga szobájába? Nem akarom, hogy bárki is hallja, amit el akarok mondani.

Amikor leültek Paula szobájában a kerek kisasztal mellé, Anna asszony kertelés és szépítés nélkül mindent elmesélt. Azt is, miért találta ki, hogy ő bekerüljön a kórházba.

- Tudod, Alberto, azt hittem, segíthetek neked ezzel, és leleplezem a gyilkost. De az illető sokkal agyafürtebb, és ilyen rövid idő alatt nem sikerült lefűlelnem.

- De anyám! - Kissé élesebben szólt Valante hadnagy. - Ha mi, akik éjt nappallá téve ezen dolgozunk, nem jutunk előbbre, hogy képzelted, hogy te egyedül megoldod a rejtélyt?

- Egy öregasszony sokkal többet észrevesz, mint ti, akik folyton rohantok. Kérlek, Alberto, ne nézz rám ilyen szigorúan, mert akkor büntudatot érzek...

Hármasban még hosszasan beszélgettek, közben Valante beszámolt az újabb gyilkosságról.

- De annak mi köze lehet a kórházhoz? - tette fel a logikus kérdést Paula.

- Valójában semmi, de miután nem jutottunk előre, azt gondoltam, még egyszer körülnézek itt, hátha eddig nem vettem észre valamit.

A beszélgetés végén megállapodtak, hogy Valante nem szól senkinek, hogy anyja itt feküdt az osztályon, délután pedig Anna asszony a terv szerint taxival megy haza.

- Holnap, de lehet, hogy még ma este kimegyek hozzád - ezzel búcsúzott el tőle a fia.

Ursula elvállalta a portói Rockord Modellház katalógusának összeállítását. Elsősorban csinos lányokat kívántak megjelentetni a legmodernebb fürdőruhákban, fehérneműkben. Az asszony először elbizonytalanodott, hogy ilyen jellegű megbízást elfogadjon-e, aztán rájött, ha azt akarja, hogy a későbbiekben, mint fotós és grafikus hírnévre tegyen szert, nem válogathat. Azzal is kecsegtette a kereskedőközpont, hogy a legjobban sikerült fotókból címlapot készít a "Portói Asszonyok Lapja", s ez nagyon megtisztelő, miután a képes újságot egész Portugáliában terjesztik, s hetente kétszázézer példányban jelenik meg. Így aztán Nikonjával a vállán sietett a modellházhoz, hogy a fürdőruhás lányokról a megbeszélte fotókat elkészítse. Még egy kicsit most is viaskodott magával, mivel az ilyen képek elsősorban a lányok idomait vannak hivatva kiemelni, Ursulának pedig ehhez semmi köze. Aztán azzal vigasztalta magát, hogy a nagy művészek, amíg eljutottak a csúcsra, nem hátráltak meg ilyen feladatok előtt sem.

Mikor odaért, már készenlétben állt a teljes stáb, a reflektorok, lámpák bekapcsolva. Egy hosszú, fekete hajú lány hatalmas műanyag kád szélén ücsörgött, mini fürdőruhában.

- Csakhogy megérkezett - szólt a gyártásvezető -, az egész stáb magára vár! Nem tud pontos lenni? A cég busásan megfizeti munkáját, pedig kezdő a szakmában. Nyilván jó keresztapát választott - legyintett gúnyos arckifejezéssel a műterem főnöke. - Kezdjük!

Este hét órára készültek el a munka egyharmadával. Ursula igyekezett apait-anyait beleadni, úgy gondolta, jók lesznek a felvételek, az elvárásoknak megfelelnek. A lányok idomai domináltak, s egy-egy lenge fehérnemű éppen csak takarta a látnivalókat. Amikor hazaért, első pillantása az asztalon fekvő levélre esett. Felvette és olvasni kezdte: "Drágám! Nem tudtalak értesíteni, a lisszaboni rendőrkapitány a főnökömtől elkért egy szövevényes gyilkossági ügy nyomozásához. Eddig régi barátom, Alberto Valante hadnagy vezette a nyomozókat, de sajnos nem ért el eredményt. Segítenem kell, nem utasíthattam vissza. Próbáltalak elérni, de nem sikerült. Hazafutottam, néhány holmit bepakoltam. A rendőrségi kocsí, mire e sorokat olvasod, már Lisszabon felé száguld velem. Nem akarom cserbenhagyni a barátomat és kollégámat, akit igen kedvelek. Holnap este telefonon felhívlak, és megmondom a címetet, mert e pillanatban nem tudom, hol foglaltak szobát számomra. Nagyon remélem, egy héten belül ismét a karjaimba zárhatlak! Elképzelhető, ha a munkád enged, utánam jössz? Milliárdszor csókol: Costa."

Ursula, bár eszével megértette, hogy férje nem mondhatott nemet a felkérésre, mégis igen rosszkedvű lett. - Nagyon hiányozni fog Costa, amióta a felesége lettem, olyan szoros a kapcsolatunk, amilyenre még álmomban sem gondoltam! - Aztán a vásárlásból hazahozott húst, halat, zöldséget, gyümölcsöt berakta a hűtőszekrénybe, majd visszament a szobába, belezuhant a karosszékbe. Fáradt volt, egész álló nap keményen dolgozott, annál is inkább, mivel nem akart még egyszer összeütközésbe kerülni a gyártásvezetővel. - Biztosan másnak akarta adni a munkát, azért olyan ellenséges velem. No mindegy, iszom egy kávé, és kimegyek a laborba, néhány képet megnézek, hogy sikerült-e. - Felállt a fotelból, nyújtózkodott egyet, és a fürdőszoba melletti kis szobába indult, amelyet ideiglenesen laboratóriumnak rendeztek be Costával, amíg nem költöznek nagyobb lakásba. Ekkor megszólalt a telefon.

- Halló! Itt Ursula.

- Megismerem a hangját, Carlos beszél. Nem zavarnám, ha néhány percre felszaladnék?

- Most?

- Igen, elutazom, és szeretnék elköszönni maguktól.

- Várom. - Ursula letette a kagylót. Eldöntötte, hogy addig nem kezdi el a munkát, ismerve Carlost, néhány percen belül megjelenik. De mit jelent az, hogy el akar köszönni? Úgyis meghallja... Átöltözött, megfésülködött, s már kifesteni sem tudta magát, amikor megszólalt a csengő. Carlos egy hatalmas virágcsokorral a kezében állt az ajtó előtt.

- Egy hölgy kinyitotta a kaput - mondta mentegetőzve. - Ne legyen olyan meglepett! - Átnyújtotta a virágot. - Bemehetek? Vagy itt állunk az ajtóban? Costa hol van? - zúdította kérdéseit az asszonyra.

- Foglaljon helyet, Carlos, mit tölthetek?

- Egy pohár whiskyt, ha van itthon. Rám fér egy kis lazítás, az elmúlt napokban annyit lóttam-futottam, semmire nem maradt időm. Reggel elrepülök Amerikába.

- Hova? - Ursula szeme kerekre tágult. - Mit keres maga Amerikában, csak nem festményeket?...

- Nem, dehogy, Kolumbiába utazom, üzleti tárgyalásra.

- Meddig marad ott?

- Számításaim szerint legalább fél évig, de az is lehet, hogy egy esztendeig is eltart ott a munkám.

Csend telepedett a szobára, majd Ursula szólalt meg:

- Nézze, Carlos, én tudom, hogy magának igen szerteágazó üzleti kapcsolatai vannak, nemcsak a művészek világában. De azt hiszem, veszélyes és ingoványos talajra lépett, mert nemcsak a festmények kicsempészésével foglalkozik, hanem gondolom, miután Kolumbiáról van szó, még kábítószer is lehet az üzleti vállalkozásai között. Ne értse félre, nekem semmi közöm ehhez, de gondolom, mint jó barát jött elköszönni tőlem, ezért is merem mindezt elmondani.

- Ursula! Én mindig úgy tekintettem magára, mintha a lányom vagy a húgom lenne. Egyben biztos lehet, kábítószerrel soha nem foglalkoztam és nem is fogok. Van nekem éppen elegendő üzleti érdekeltségem. Most éppen eladtam a lisszaboni szívkörházat, az ottani főorvos, Fontes doktor vásárolta meg. A művészeti értékeket mindig szerettem, no meg az ebből származó pénzt is. De magának megmondom, hogy nemcsak a saját érdekeimet tartottam és tartom ma is szem előtt. Rengeteg ember jóléte függ az én üzleti merészségemtől...

- Carlos, milyen szépen fogalmaz, nem az üzleti merészségtől, hanem a ferde útjaitól. Ne gondolja, hogy olyan naiv, buta liba vagyok, és nem tudom, hogy régen Antonio is magának dolgozott. Most pedig nyilván újabb fiatal tehetséget bíz meg hamisítványok elkészítésével. Az is lehet, hogy más van a háttérben, nem tudhatom, de abban biztos vagyok, hogy ilyen fényűző életet csak "fekete" pénzből lehet elővarázsolni. Magát, Don Carlos, mindenhol ismerik. Mondja, miért van szüksége arra, hogy ferde utakon járjon? Törvényszerű, hogy előbb-utóbb lebukjon, és akkor magával ránthat sok-sok embert, akik feltétel nélkül engedelmeskednek a parancsainak.

- Ejnye, ejnye, Ursula! Nem ért maga semmit. Igaz, hogy a maga szavával éljek, volt néhány ferde utam, nem is titkolom. De kinek nincs? Az emberek többsége kicsiben játszik, én pedig nagyban, ennyi a különbség... nem több... Aki elvállalja a megbízásomat, az tudja, mit csinál. Emlékezzék csak vissza arra, amikor azt szerettem volna, hogy azt a kis miniatúrát maga csempéssze ki az országból. Maga igen karakán módon nemet mondott. Megtehetette, nem történt semmi baja abból, hogy elutasított. Most már utólag bevallom, nagyon örülök neki. Sokkal jobban szeretem magát, mintsem hogy valaha is bevonnám az ilyen üzleteimbe.

- Egyébként kivitték a miniatúrt?
- Hát persze, jó pénzért mindig akad merész ember. De most nem ilyen ügyekben megyek külföldre. Egy hatalmas beruházást kezdünk Kolumbiában, ahová tökerésszel én is beszálllok. Egy darabig azért is szeretnék kint maradni...
- És még miért? Elárulja nekem?
- Néhány banki tranzakciót kell lerendeznem...
- Vagyis a piszkos pénzt tisztára mossa? Erről már olvastam és hallottam is.
- Kedveském, túl gazdag a fantáziája. Sok krimit néz a televízióban. Nem vagyok az olasz maffia tagja...
- De a portóié igen? - vágott közbe az asszony.
- Hát jó, ha nem tudom meggyőzni, gondoljon azt, Ursula, amit akar. Remélem, mire hazaérek, maga befutott művész lesz. Egyébként tetszik a munka a Rockord Modellháznál?
- Hát maga erről is tud?
- Hogyne - mosolyodott el sokat sejtetően a vendég, s az asszony azonnal felfogta, hogy Carlos volt a támogatója a cégnél. Mióta megismerte, Carlos mindig a segítségére volt.
- Bocsásson meg, nem akartam megbántani. Nem szeretném, ha úgy utazna el, hogy rossz emléket visz magával rólam. Igazán hálás vagyok a munkáért, mert olyan nehéz bejutni a művészeti maffiákba, s tudom, maga nélkül nem sikerült volna Coimbra sem...
Carlos elővett a zsebéből egy mindkét oldalán teleírt papírt, és átnyújtotta.
- Kérem, olvassa el, és ha tetszik, írja alá. - Majd felállt, és töltött magának még egy pohár italt.

Ursula olvasni kezdte a szerződést, s hirtelen ugrálni kezdtek a betűk a szeme előtt. Élete nagy vágyával szembesült, amelyre eddig csak sóvárogva gondolt. "A Portói Művészeti Alap megbízza Ursula Egant, hogy fél éven belül készítsen művészi fotókat és grafikákat a város értékeiről." Majd egy hosszú lista következett a műemlékek felsorolásával. Aztán újabb bekezdésben szerepelt, hogy emellett a természetvédelem, a szépség álljon a képek központjában, az elkészített fotókat pedig kiállítás keretében mutassa be a megbízott. Az anyagi háttérrel a Portói Művészeti Alap gondoskodik, s ezen felül havonta a művésznek ötszázezer escudót juttat a kiadásaira. A terv szerint a kiállítás anyagát az Alap Portó után a fővárosban és további hat nagyvárosban is bemutatja. Aprólékos és részletes kikötések következtek, valamint annak rögzítése, hogy a kiállító helyiség berendezésére és a szervezési feladatok elvégzésére elkülönített számla áll a művész rendelkezésére. Ursula, amint lassan újra elolvasta a szerződést, hirtelen megszédült. Élete álmát látta egy karnyújtásnyira, s tudta, hogy ennek a pénzügyi alapja Carlostól származik.

Remegett a keze, amikor magának is töltött egy italt. Tudta, hogy a férfi tálcán kínálja élete nagy lehetőségét, de latolgatta, hogy elfogadhatja-e. Mindketten hallgattak. Ursulán látszott, hogy aláírma is, meg nem is, aggódik, hogy a pénzt milyen piszkos üzletből szerezte Carlos. Aztán hirtelen megvilágosodott, mit kell tennie.

- Nagyon köszönöm, aláírom a szerződést, amely kimondhatatlanul sokat jelent nekem! Csupán egyetlen kikötésem van, és ezt szeretném írásba is foglalni. A kiállítás bevételének, az eladott képek hasznának csak a fele legyen az enyém. Csináljunk a Művészeti Alappal egy közös alapítványt, és a pénzt az AIDS-es betegek gyógyítására adjuk...

Carlos mosolygott, s csak ennyit szólt:

- Nem csalódtam magában, Ursula! Mindig, minden szituációban megtalálja a legjobb

megoldást. Mert így a maga neve fémjelzi az egész kiállítást, megismerik országszerte a nevét, s egy művész számára az erkölcsi érték több, mint az anyagi! Miután tudja a lelke mélyén, hogy a pénzt én adtam a Művészeti Alapnak, ezt nem akarja elfogadni, csak úgy, ha ezzel segít a rászorulóknak. Ennél jobb és aktuálisabb gondolat, mint az AIDS-es betegek segítése, nem lehet. Rendben van, elviszem a szerződést, és holnap elküldetem magához a kiegészítéssel együtt.

- Igyunk a maga kiállításának sikerére, és arra, hogy nemcsak itthon, hanem talán külföldön is előbb-utóbb megismerik alkotásait! Tudom, a művész lelke más, mint egy közönséges halandóé. Minden városból, ahol megfordulok, küldök majd egy képeslapot. Szeretnék a kiállításának megnyitójára hazaérni. Remélem, így is lesz. - Carlos sóhajtott, majd felállt, és szeretettel átölelte az asszonyt. - Vigyázzon magára, kedvesem, és legyen nagyon boldog Costával, mindketten megérdemlik. - Az ajtóhoz ment, és szó nélkül távozott.

Paula zavartan nézett körül a legénylakásban. Mindenhol rend és tisztaság uralkodott, látszott, hogy valaki gondolja Adrian otthonát. Leült, s elővette kézitáskájából az összes papírt, amelyet a válóperrel foglalkozó ügyvéd készített el, de az orvosnő néhány kérdést szeretett volna Adriannal is megbeszélni. A férfi nyílt tekintettel nézett rá, s az asszony képtelen volt elszakadni az izzó férfiszem látványától. Érzékelte a férfi vágyát, a benne lappangó és kitőmi készülő szexualitást. Úristen! De mennyire! Az érzékiség elragadta Paulát is, ahogy a nyári szellő belekap a nedves ruhába. El akart szaladni, elfutni, de képtelen volt egyetlen mozdulatot is tenni. Abban a pillanatban azt érezte, hogy a férfi ajka rátapad az övére, s ölelése mint sodró áramlat, rántotta magával az asszony vágyát is, amely immár fékezhetetlenül futott az extázis felé. Paula semmire nem emlékezett, csak a pillanatra, amikor testük összeforrt, és a kéj elhomályosította agyát, lelkét, s csak a csodálatos mámorban úszó test létezett...

Az asszony karja szorosan fonta körül a férfitestet, amelynek melegsége tovább szította benne a vágyat. A papírok szanaszét repültek a szobában, és a földre hulltak. Aztán Paula kibújt a ruhájából, Adrian nézte, s nem tudott betelni szépségével. Mindketten meztelenek voltak, testük újból összesimult, s együtt rohantak a boldogság felé. A vastag, puha szőnyegen feküdtek. Az asszony felnyögött a gyönyörtől, amint a férfi lassan beléhatolt. Hullámokban tört rá a kéj, amíg egyszer csak robbanásszerű gyönyört érzett, s úgy érezte, a mennyekben jár...

Amikor mindketten visszatértek a valóságba, Paula zavartan hebegve csak annyit szólt:

- Adrian, ilyen boldogságban még soha nem volt részem...

- Szeretlek, kedvesem! Már akkor szerettelek, amikor fehér köpenyben először megpillantottalak az ágyamnál. Borzasztó volt, amikor később közölted, hogy feleségül még Manuel Fonteshoz! Úgy éreztem, hogy a világ összeomlik körülöttem. Annak köszönhetem talpra állásomat, hogy a munkába, az ügyeimbe tettem...

- Azért a titkáróddal is elutaztál pihenni... - szólalt meg kicsit szemrehányóan az asszony.

- Az más, úgy éreztem, hogy beleőrülök az elvesztésedbe, mert azt hittem, hogy a kapcsolatod a főorvossal egy életre szól. Így kénytelen voltam harcolni az életben maradásomért. Ebben sokat segített Mélia, aki bár próbált vigasztalni, de megmondtam neki, hogy téged szeretlek!

- És nem is ígértél neki házasságot? - csodálkozott Paula.

- Nem, nem, dehogy. Ezt csak neked mondtam, hogy lássam, hogyan reagálsz rá.

Mérhetetlen dühömben azt kívántam, hogy te is szenvedj, de akkor még dúlt a szerelem közöttetek...

- Ez így egy kis túlzás, Adrian. Mindig kedveltem Manuelt, és eleinte a házasságunk minden vonatkozásban zavartalannak bizonyult. Aztán... de hát a többit már te is tudod.

- Drágám, menjünk el vacsorázni, közben megbeszéljük a hivatalos ügyeidet is. Gondolom, ez nem tűr halasztást.

- Nem, mert van egy igen nagy gondom. A vagyont jövődő gyerekemnek akarom biztosítani, csak nem tudom, hogyan. Nem akarom, hogy ha velem valami történne, Fontes valaha is rátehesse a kezét a brazil ingatlanokra és a többi értékre! Ügyvéd barátod azt mondta, ezt e pillanatban nehéz megoldani. Bár miután a kórházat megvettem és a nevére írtam, Fontes aláírta, hogy a jövőben semmiféle igényt nem tart további vagyonra.

- Gyere! - Átölelte az asszonyt. - Fürödjünk meg, aztán mindent megbeszélünk. Van egy zseniális ötletem!

Nem mentek el vacsorázni. Paula a hűtőben talált tojásból sonkából és salátából összeütötte gyorsan a vacsorát, fehér portói bort készített ki, megterített, s mindketten rájöttek, hogy így nyugodtabban beszélgethetnek. Amikor elfogyasztották a vacsorát, átmentek a dolgozószobába és az ügyvéd lassan, alaposan átolvasta az összes papírt.

- Drágám, én úgy látom, minden rendben van, a kollégám, akit ajánlottam, mindent szabályszerűen végzett el. Néhány nap és elvált asszony leszel. A bíróság a jövő héten megküldi a végzést, s ha az a kezében van, akkor Fontes nem csinálhat semmit! Azt hiszem, most úszik a boldogságban, hogy a kórház az övé, és látom, hogy az átépítésre, a felszerelésekre is rendelkezésére bocsátottál pénzt.

- Pontosan, ha összeadod, tízmillió escudót. Ennyi volt az igénye, és nem akartam, hogy hosszan elhúzódjon a per, ezért ezt is teljesítettem.

- Akkor mi a gondod?

- Szeretnék jövődő gyerekekről gondoskodni...

- Most ezt nem teheted meg, csak ha már megszületik a baba. Tizennyolc éves koráig te lehetsz a vagyongazdálkodó, ha ezt akarod, utána ő kapja meg az örökséget. A vagyoned így mindenképpen a gyerekedé lesz, de én remélem, hogy nekünk is lesz közös gyerekünk, és őt sem akarod majd megfosztani a pénztől. Hallgass rám, még ne dönts ebben, túl korai lenne. Egyet megtehetsz, hogy a braziliai jövedelmedet letétbe helyezed egy banknál, és nem nyúlsz hozzá. Az én és a te keresetedből primán megélünk... nem kell több... Egy szép, nagy házat szeretnék, ahol a lányom és a fiam körülöttem ugrabugrál... - A férfi felnevetett. - Mikor is legyen az esküvőnk? Ha gondolod, talán egy hónapot várhatunk, hogy ne legyen szóbeszéd tárgya...

- De Adrian, még meg sem kérted a kezem.

- Azt hittem, természetes számodra, hogy együtt élünk majd a válásod után. De ha akarod! - Bohókásan letérdelt az asszony elé. - Ünnepelesen megkérem a doktornő kezét. - Azután felugrott, és forrón megcsókolta Paulát.

- Te számár, minden porcikádban éreztem a szerelmet és a kívánást, amikor az enyém lettél. A gyereket örökbe akarom fogadni, azt hittem, ezt mondanom sem kell. Szeretném, ha azt hinné egy életen át, hogy én vagyok az apja. Remélem, hogy helyettesíteni tudom Fontest mint apát is...

Még hajnali két óráig beszélgettek, amikor Paula szedelőzködni akart, hogy visszamegy a szállodába.

- Nem engedlek sehová. Majd reggel innen indulsz. Ne törődj senkivel és semmivel, összeházasodunk, és mindenki azt pletykál, amit akar...

Valante és Egan hadnagy régi jó barátokként üdvözölték egymást. Alberto mindent őszintén elmondott Costának, igyekezett semmiről nem megfélekedezni, majd az összes írásos anyagot is átnyújtotta.

- Ha áttanulmányoztad, utána beszéljünk. Igaz, a gyilkos már hosszabb ideje nem tűnt fel, de félek, hogy csak az alkalomra vár... Anyám ma estére meghívott téged is vacsorára. Nagyon örült, mikor elmondtam neki, hogy feljöttél Portóból, és segítesz a nyomozásban. Emlékszel, mennyire kedvelt.

- Boldogan megyek veled Anna asszonyhoz. Hol lakik most?

- Lisszabon mellett, fél óra alatt kint vagyunk kocsival.

A két rendőr nem beszélgetett tovább. Costa leült a szoba túlsó sarkában álló kerek asztalhoz, odahúzott egy széket, időrendi sorrendben kitergette az összes anyagot, és aprólékosan olvasni kezdte. Olykor felírt valamit jegyzetömbjébe.

Délután négy órára lett készen, Valante éppen akkor jött vissza egy bírósági tárgyalásról, ahová tanúként beidéztek.

- Costa, rájöttél valamire, ami esetleg elkerülte a mi figyelmünket?

- Hát nem... nem... csak éppen nem értem a vörös hajszálat. A laboratóriumi jelentések szerint ezek hol parókából származtak, hol pedig élő hajból. Talán ebből lehetne kiindulni...

- Hogyan?

- Dolgozik a kórházban olyan férfi, akinek vörös a haja?

- Igen, José Barato főorvos-helyettes. Negyven év körüli agglegény, anyám szomszédságában él a beteg anyjával, akit egy néma nő ápol. Annyit tudok, állítólag valami szakmai ellentét miatt a főorvos nem szíveli és már kipenderítette volna, ha a kórház tulajdonosa nem ragaszkodik Barato személyéhez. Másnak tudomásom szerint nincs vörös haja a kórházban.

- Hát ez nem sok. Alberto, nem gondoltál arra, hogy csalít küldjél oda? Mondjuk egy rendőrnőt?...

- Jaj, azt nem! - Aztán elmesélte, hogy az ő tudta nélkül Anna asszony hogy jutott be néhány napra, de semmi érdemlegeset nem tudott meg. Beszámolt arról is, hogyan lepleződött le az anyja, akinek valódi személyéről csak Gatti doktornő tud, ő pedig biztos, hogy senkinek nem beszél róla.

Costa le-föl sétált a szobában.

- Mondd csak, Laura Gullo környezetét, a telefongöröket leellenőriztéték? Még azt sem tartom kizártnak, hogy Laurát akarta valaki megölni, és az előző gyilkosságokat csak azért követte el, hogy elterelje a zsaruk figyelmét.

- Erre én is gondoltam, de Silvia meggyilkolása sehogy nem illik a képbe. Az autón rengeteg ujjlenyomatot találtunk, de ezen nem lehet elindulni. Mint a jelentésben a laborosok megírták, a műszeres vizsgálat egyértelműen élő hajszálat mutatott ki, amit a lány ruháján találtak. A szerencsétlen megboldogult is vörös hajú volt, de mint kiderült, festette a haját, amely eredetileg fekete, az NMR-vizsgálat ezt is kimutatta. Tudod, Costa, ilyenkor mindig megdöbbenek, milyen okosak ezek a japán masinák. Néhány évtizeddel ezelőtt még csak tapogatóztunk e téren...

- Mondd csak, Valante, a prostituáltak, a negyedik áldozatnak a stricijét meddig

tartottatok előzetes letartóztatásban?

- Két napig, mert ügyvédje, az a minden hájjal megkent Adrian Gontra óvadék ellenében szabadlábra helyeztette. Egyébként semmiféle terhelő bizonyítékot nem találtunk a férfi ellen...

- Nagyon kevés anyagot láttam az első áldozatról, Fátima Pombal orvosgyakornokról.

- Szegényke, rövid idővel a gyilkosság előtt került a kórházba, mindenki csak szépet és jót mondott róla, semmiféle motivációt nem találtunk.

- A második áldozat a kórházban feküdt - forgatta a feljegyzéseket Costa. - Valami összefüggésnek kell lennie, de e pillanatban nem látom, mi az. Holnap tiszta fejjel újrakezdem, átolvasom az egészet, aztán ha megengeded, beszélgetnék a nyomozókkal, sőt a laboratóriumba is átmennék. Ugye nem zavar téged ez?

- Ugyan, menj már, ha ketten sem jutunk eredményre, búcsút mondhatok az állásomnak. Nagy gesztus volt a főkapitánytól, hogy éppen téged kért fel. Megtehettem volna, hogy engem vidékre helyeztet, aminek a veszélye még nem múlt el - sóhajtott Valante hadnagy.

- De mára elég volt, induljunk anyámhoz, már vár bennünket.

- Mondd csak, a húgod nem ment férjhez még?

- Sajnos nem, olyan visszavonult, magának való teremtés. Az odivelasi iskolában tanít latint és rajtot. A közelmúltban odakerült egy özvegyember, szintén tanár, és anyám szerint az csapja neki a szelet. Én is szeretném, ha férjhez menne, gyerekeket szülne, ez a világ legtermészetesebb dolga. Egy nő gyerek nélkül... - széttárta karját Valante, majd becsukta a fiókjait, és fejével intett Costának, jelezve, hogy induljanak.

José Barato látta és érezte, hogy mióta Fontes lett a kórház tulajdonosa, amit az egész személyzetnek bejelentett, megváltozott a légkör. Bella már nem keresi őt soha a szobájában, sőt még az ebéd utáni kávézásra sem marad ideje. Mintha most Manuel körül sűrögne-forogna... - Ebből is látszik, milyen nagyratörő teremtés. Tegnap, amikor hívtam, hogy jöjjön ki hozzám megnézni az új szérumokat, amelyek koncentrációja nagyobb, mint az előzőeké, azt válaszolta: Nem érdekel a téma, legyen a tied a dicsőség, én kiszállok belőle... - Mióta elhangzott e mondat, Barato még idegesebb lett, mert egyedül nem tudta volna folytatni a készítmény adagolását, Maria pedig nem áll többé kötélnek. Játssza a sértődöttet, persze jogosan, tette hozzá gondolatban.

Az ajtó kinyílt, Bella lépett be.

- Nem zavarlak?

- Ugyan, dehogy. Remélem, meggondoltad magad, és folytatjuk együtt a kísérleteket! Nem hiszem, hogy bármi is változna attól, hogy Gatti doktornő jóvoltából Fontes lett a tulajdonos.

- Jaj, José, olyan naiv vagy. Paula elvált Fontestől, és a kórházat a főorvos vette meg.

- Ha szabad kérdezni, miből?

- Nyilván volt annyi pénze...

- Tévedsz, kedvesem. Carlos Feira telefonon elmondta nekem, hogy Fontes doktor nevében egy ügyvéd tárgyalt vele, akit viszont Paula Gatti bízott meg az üzlet lebonyolításával.

Bella összehúzott szemmel nézte a férfit, s elgondolkozott szavain. Aztán ahogy leült a székre, kért egy kávé, és rájött, hogy talán mégis van valami igazság abban, amit Barato mond. Hiszen különben már rég menesztette volna a hitvest, aki válni akart tőle. Mi lehet itt az igazság? Jó lenne tudni, s csak utána lépni. Nem akart meggondolatlanságot elkövetni, mert két szék közt a pad alá eshet...

Aztán kicsit kedvesebben kérdezte:

- Mondd csak, José, a te régi cimborád, ahogy nevezted Carlos Feirát, miért adott túl ezen a remekül felszerelt kórházon?

- Nekem csak annyit mondott, olyan sokat kapott érte, hogy nem tudott ellenállni a kísértésnek. Egyébként is nagyon kevés az ideje, és inkább néhány új üzletágba fekteti tőkét. Most is külföldön van, gyárakat vásárol, ha jól emlékszem.

Egy időre csend telepedett a szobára, aztán Bella egyik betegének vizsgálatára hivatkozva magára hagyta a főorvos-helyettest. Amint a folyosón ment, azon meditatált, hogy milyen ürüggyel tudakolja meg Fontes terveit, anélkül, hogy abból bármi hátránya származna. A sors Fontes személyében a segítségére sietett.

- Bella, légy szíves, gyere be hozzám egy kicsit. Egyik beteged panaszkodott nekem, hogy nem tud aludni, és hiába kér tőled éjszakára erős szedatívumot, nem adsz neki. A kórlapot éppen nem találtam, nyilván az egyik nővér vitte be magával, hogy rávezessen valamit.

- Melyik betegemről van szó?

- Aki a négyes kórteremben fekszik, tegnapelőtt hozta be a mentő, egy fiatalember. A tünetei elmondása alapján gondolom, hogy valamilyen coronariás kázusa van...

--Tudom már, kiről beszélsz. A leletek egyértelműen coronaria-sclerosist mutatnak. A szérum koleszterinszintje 240 fölött van, emelkedtek a szérumlipoidok is, a vényomása 180/130 fölé ugrott. Így tegnap adtam neki Trental-infúziót, tettem bele különböző B-vitaminokat, valamint szedatívumot is. Így nem tartottam indokoltnak, hogy külön nyugtatót is kapjon. Egyébként hiába figyelmeztettem, hogy az ő betegségénél a dohányzás életveszélyes, látom, amint kiül a dohányzóterembe, amikor nincs benne az infúzió, és rágyújt.

- Idehoznád a leleteit?

- Azonnal itt vagyok. - Néhány perc múlva Novo doktornő hatalmas köteg EKG-val, röntgennel, laboratóriumi vizsgálati eredménnyel tért vissza. A két orvos együtt átnézte a leleteket.

- Bella, a kezelésed kifogástalan, nem akarok beleszólni. Mégis javaslom, hogy az infúzióba esetleg Strophantint is tetsz, az csak erősíti majd a keringését. Milyen kiváló gyógyszer ez a Strophantin. Az utóbbi időben több betegünknél észleltem, hogy te is meg Barato doktor is előnyben részesítitek a hasonló gyors hatású vegyületekkel szemben.

E mondat hallatán Bella nem tudta eldönteni, vajon Fontes tudja-e, hogy Joséval a gyöngyvirágkészítményt adagolták néhány betegnél. Meditatált magában, hogy a kedvező pillanatot ne használja-e ki, és szóljon Barato kísérleteiről. Azután végül hallgatott.

- Egyébként a jövő hétre összehívom a kollégákat, mert egy nagyszabású programba kezdünk. Szeretnék kutatórészleget is felállítani, két gyógyszerészt, egy toxikológust és egy farmakológust felvenni, az osztályra pedig további két kardiológust. Növelem az ágyak számát is, a kétágyas szobákba három ágyat tetetek, így is bőven marad hely. Aztán néhány hét múlva megérkeznek majd a legújabb műszerek Japánból, mint például az echo-kardiográf, kimográfias röntgen és a többi. Lassan, de szisztematikusan bővitem a Szent Jakab Szívkórházat. Ezenkívül kisegítő személyzetet, ápolónőket, laboránsokat, sőt még egy röntgenasszisztenst is felveszek. A röntgen vezetőjének, Melo doktornak a munkájával nem vagyok elégedett. Ahogy én látom, legtöbbször Alfonso Negro dolgozik, aki gyakran még késő este is gömnyed az előhívónál. Közben Melo doktor a Központi Szívkórházban elvállalt egy délutáni beosztást, gondolom, jó pénzért, így érthető, ha igen keveset van itt. Még más átszervezési terveim is vannak, de ezt majd az értekezleten ismertetem. Mit szólsz mindehhez,

Bella?

- Nagyszerű, remek! A jelenlegi orvosokat megtartod? - tette fel az indirekt kérdést, Paulára gondolva. Lelke mélyén még mindig nagyon utálta.

- Gatti doktornő egyelőre marad, de várhatóan fél éven belül elhagy bennünket, sőt lehet, hogy kicsit előbb is... De ez az állapotától függ majd...

- Csak nem beteg? Szerintem viruló egészségnek örvend, sőt mintha egy kicsit meghízott volna...

- Gravid.

E közléstől Bella annyira megdöbben, hogy szólni sem tudott. Szíve szerint megkérdezte volna, hogy kitől, de ezt már nem merte. Összeszedte betege leleteit, és kiment a szobából. Az információkat nem tudta pontosan összeilleszteni, de eldöntötte, hogy megszakítja közös munkáját Baratóval, s megpróbál Fontes közelébe férkőzni...

Viktor Olivera boldog volt, mert Carlos Feira még utazása előtt megbeszélte vele, hogy a másolt és az eredeti képért elküld, és több ilyen megbízást nem kap. Elkezdheti önálló kiállításának szervezését és a még hiányzó képek festését. Viktor, amióta hazakerült a lisszaboni kórházból; jól érezte magát, és az orvos utasításai szerint szedte a gyógyszereket. Elhatározta, hogy azonnal munkához lát, és újabb öt tájképet és négy portrét fest. Így az elkészültekkel együtt húsz képet már ki lehet állítani. - Esetleg megkérem Ursulát, hogy néhány grafikájával kombinálva csináljuk meg a kiállítást. Emlékszem, amikor még Antonio felesége volt, remek tájképeket rajzolt. Ezzel is bővíteni lehetne a bemutató anyagát. Még ma felhívom! Nem is tudom, mi van vele. Nekem mindig kedves, szimpatikus és főként tehetséges teremtésnek tűnt. Szegénykét bizonyára megviselte a válás, aztán Antonio meggyilkolása, Isabelle... Ursula bizonyára tudott a kapcsolatokról. A válópert, ha jól emlékszem, előtte indították meg, mint ahogy Antonio megismerte azt a szépséges teremtést... Aztán mindkettőjüket utolérte a bosszú, ezt rebesgetik mindenhol... Állítólag Isabel Carlos Feira szeretője volt... Persze, ez szóbeszéd, de nem is nagyon érdekel. Az a fontos, hogy Carlos kiengedett a karmai közül, és nem kell többet dolgoznom neki.

A hosszú csöngetésre Viktor lassan ment ajtót nyitni. Két férfi állt az ajtó előtt.

- Rendőrség! - Az egyik férfi felmutatta jelvényét.

- Mit akarnak tőlem? - kérdezte csodálkozva Viktor. - Nyilván tévedés lesz...

- Nem, uram, házkutatási parancsunk van. Bejelentést kaptunk, hogy ön állítólag egy híres képet ellopott és lemásolt, hogy kijuttassák az eredetit az országból.

Viktor a szívéhez kapott. Érezte, hogy egész mellkasára áterjed a szorítás, amely mint egy fergeteges vihar, átjárta testét... Elsötétedett minden körülötte, lélegzése egyre szaporábbá vált, előntötte a verejték...

- Felhívjuk a mentőket - szólt az egyik rendőr, s a telefonhoz lépett, tárcsázott. A mentők tíz perc múlva megérkeztek, de már csak a halál beálltát tudták megállapítani.

- Valami hirtelen sokkhatás érhetett - szólt a mentőorvos a két férfinak. - Talán beteg volt a férfi? - kérdezte.

- Nem tudunk róla semmit. Egy rendőrségi ügyben nyomozunk, most érkeztünk. Nem ismertük Viktor Oliverát. Névtelen bejelentést ellenőriztünk volna...

- Én megyek is. Gondolom, miután hirtelen halálról van szó, önök hivatalból értesítik a rendőrorvost, és elintézik a formáságokat. Én mindenesetre kitöltöm a nyomtatványt, és a halál okát is beírom. A többi az önök dolga.

Mielőtt a két rendőr beszólt volna a kapitányságra, átkutatta a műtermet. A képet és a

másolatát megtalálták.

- Ez valóban Velazquez, de hogy melyik az eredeti és melyik a másolat, azt nem tudom - állapította meg az idősebb.

- Micsoda tehetség volt ez a szerencsétlen festő, ha ilyen tökéletes másolatot tudott készíteni! Gondolom, ehhez is nagy tehetség kell. Most sem értem, hogy egy névtelen telefonáló bejelentése alapján a főkapitány miért foglalkozott személyesen ezzel a témával. Na, végezzük a munkánkat. A nagyfőnökök döntését jobb nem megkérdőjelezni, mert könnyen munka nélküli zsaruk leszünk...

Costa Egan egész nap meg sem állt. Végigjárta az érdekelteket, a Gulbenkian alapítvány igazgatójánál tudakozódott Silvia Salema és Laura Gullo körülményeiről, de nem lett okosabb. A prostik szóra bírása nehéz feladat volt, de végül mindkét áldozatról hajlandók voltak beszélni a lányok. Ám csupán megismételték korábbi vallomásukat. Utolsóként Fátima Pombal szállásadóját hallgatta ki, de ő se mondott újabbat. Costa azt mérlegelte, hogy a Portóban élő szülőket felhívja-e telefonon, aztán végül elállt az ötlettől. A textilgyárosék Portóban éltek, így vajmi keveset tudhatnak lányuk lisszaboni mindennapjairól.

Egyébként is, mint a szállásadónő mondta, Fátima csendes teremtés volt, szabad idejében rendszerint otthon tanult, s szüleit is csak kétéhetente látogatta meg. Ők még annyira sem ismerhették lányuk életét, mint az évfolyamtársai, akiknek a jegyzőkönyvben szereplő tanúvallomásai semmitmondóak.

Elhatározta, hogy bemegy a Szent Jakab Szívkórházba, és ott megpróbál valami újat felfedezni, bár nagy reményt nem fűzött hozzá. Először Fontes doktort kereste meg, aki készségesen állt rendelkezésére.

- Hadnagy úr, egyedül kíván körülnézni, vagy adjak kísérőt, aki mindent megmutat önnek?

- Köszönöm, ha lehet, inkább egyedül nézelődnék és beszélgetnék. Tudja, igazgató úr, négy szemközt az emberek mindig sokkal nyitottabbak. Nem hiszem, hogy örülne neki, ha újabb gyilkosság fordulna elő... A kórház hírnevét is rontaná.

- De ugye, nem akarják, hogy egy rendőr befeküdjön ide? Ennek nem örülnék, megbolygatná a kórházi rendet...

- Nem, nem, nyugodjon meg, erről nincs szó. Ezt mi sem szeretnénk. Remélem, találok valami árulkodó jelet... - Costa kiment a szobából. Először a földszinten nézelődött. A laboratóriumban csak annyit látott, hogy két fehér köpenyes nő egy mikroszkóp fölé hajolt, míg másik két, középkorú asszony csöveket rakosgatott, s különböző fehér és sárga papírokat tűztek mellé. Egy darabig nézelődött, de senki nem kérdezett tőle semmit, amit igencsak furának tartott. Majd egy magas, vörös hajú, fehér köpenyes férfi lépett be, akit mindenki doktor úrnak szólított.

- Lányok, az előbb behozott betegnek azonnal látni akarom a süllyedését és a vérképét. Gondolom, az SGOT még nincs kész. - Ezzel az idősebb asszonyhoz lépett, aki halkán, udvariasan szólt.

- Még nem volt időnk leírni az eredményeket, de máris diktálom, doktor úr, biztosan sürgős.

Costa számára teljesen érthetetlen, latin szavakkal körített számokat jegyzett le az orvos.

- Hát ez bizony nagyon rossz - mondta az orvos.

- Súlyos a beteg állapota? - kérdezte az asszisztensnek tűnő asszony.

- Az EKG szerint első- és hátsófali infarktus lépett fel egyidőben... Azt reméltem, hogy a vérképe és süllyedése jobb lesz. Mindenesetre már monitoron van, és kapja az infúziókat. Szegény, 33 éves ügyész. Nyilván a stresszhatás is szerepet játszott a betegség kialakulásában. Azt szeretném, ha most azonnal megismételnék a vizsgálatot. Veszek le újabb vért, és leküldöm valakivel. - A férfi kiment a szobából. Vörös haja akkor tűnt fel a hadnagynak, amikor az orvos eltávozott.

- Uram, ön mit keres itt? - kérdezte az egyik asszony Costától. - Szabadna kérdezni, hogy jött be a laboratóriumba? Itt fekszik a kórházban? Akkor sem szabad ide bejönni.

Costa elővette a jelvényét, az asszony ránézett, és bólintott.

- Kérdezzen. Gondolom, a gyilkosságok miatt jött. Bár amit tudunk, már elmondtuk Valante hadnagy embereinek, akik állandóan itt lebzseltek.

- Asszonyom, dolgozik itt a kórházban vörös hajú alkalmazott? Bárki legyen is az...

- Igen, José Barato főorvos-helyettesnek is vörös a haja, meg az egyik éjszakai portásnak.

Costa megdöbbsent az éjszakai portás hallatán.

- Hogy hívják az illetőt? Nem tudja, hány éves? Maga milyennek találja, szimpatikusnak, kedvesnek, erőszakosnak?

- Legjobb tudomásom szerint mindössze három-négy hete alkalmazta a gazdasági osztály. Szerény, jó modorú fiatalembernek tűnik, olyan huszonöt év körüli. Kicsit dadog, és a bal lábára biceg. Talán ezért is jött el éjszakai portásnak, ez nem megerőltető munka. A neve Jorge Pinto. Mostanában minden éjjel ő van bent. Én sokszor későn megyek el, és gyakran látom, amint újságokat olvas, hiába, egy portásnak aztán van ideje. Nincs dolga, csak éjszaka, ha mentő érkezik, kinyitja a nagykaput.

A laboratóriumban dolgozó többi asszisztens sem tudott semmi érdemlegeset mondani, így a hadnagy átment a közeli röntgenszobába. Francisco Melo röntgenorvos éppen egy nagyméretű felvételt világitott meg.

- Nem jól hívtad elő, Alfonso, nem látom tisztán a szinuszokat. Légy szíves, készíts azonnal egy másikat, újabban nagyon figyelmetlen vagy. - Ekkor vette észre az ajtón belépő férfit. - Maga mit keres itt? Nem lehet csak úgy beszélgetni hozzánk.

Costa felmutatta jelvényét. Melo doktor azonnal hellyel kínálta.

- Parancsoljon, miben állhatok a rendelkezésére? Amikor a gyilkosságok történtek, én éppen szabadságon voltam, ezért nemigen tudok semmit mondani. De azért csak tegye fel a kérdéseket.

- Doktor úr, amikor szabadságon van, ki helyettesíti Önt.

- Ez nagyon egyszerű. Ha néhány napra megyek el, akkor Alfonso Negro mindent ellát... Ha valami gondja akad, az osztályról besegítenek az orvoskollégák. Ha két-három hétre távozom, mert ilyen is előfordul, akkor Fontes főorvos egy másik kórházból kér helyettest. Egyébként Alfonso - mutatott a fiatalemberre - kiváló asszisztens, sőt többet tud, mint amennyi kötelessége lenne, csak az utóbbi időben olyan szétszórt lett. Lehet, hogy a szerelem teszi, mert a verebecskék azt csiripelik, hogy a csinos Luisa nővérnek udvarol. Igaz? De hát Alfonso nem nőcsábász, állandóan itt kuksol, még a kollégák filmjeit is előhívja, némi kis ajándék reményében, ugye Alfonso? Nagyon szeret fotózni, sőt kiválóan nagyítja a képeket.

Alig lehetett az orvos szóáradatát megállítani. Egyre-másra mesélte a kórház pletykáit

is, amelyeknek semmi közük nem volt a bűnügghöz. Costa megköszönte az információkat, és a felvételi szobába ment, ahol senkit nem talált. Az adminisztratív munkák ellátására szolgáló három irodahelyiségben, noha elég sokan dolgoztak, egyetlen használható adatot sem kapott. Eldöntötte, hogy visszamegy Fonteshez, és az éjszakai portás után érdeklődik.

A főorvos szívélyesen fogadta, de egy kicsit zavart lett, amikor Costa azt a kérdést tette fel, kinek az ajánlására jött a fiatalember, és előzőleg hol dolgozott.

- Kérem, ne értse félre, amit most mondok. Jorge Pinto büntetett előéletű, autólopásért kétszer ült már. De mindez néhány éve történt, egy banda tagja volt.

- Ön miért alkalmazta?

- Amikor Barato doktor tudomást szerzett arról, hogy egyik éjszakai portásunk nyugdíjba megy, bement a gazdasági igazgatónkhoz. Ő javasolta Jorge Pintót, akinek anyja nála dolgozik.

- Hol?

- Megpróbálom kicsit részletezni. Barato doktor anyja évek óta otthon fekszik betegen. Szívbántalmai vannak, ahogy én tudom, és Barato ápolja. Napközben nem maradhat egyedül az idős asszony, így felvett mellé egy néma ápolónőt, aki ellátja. Jorge Pinto az ő fia. Én később tudtam meg mindezt, mert a felvételi lapját csak szignáltam. Nem foglalkozom a portásokkal, nem az én feladatom. Még azt is hozzátenném, hogy büntetett előéletéről csak később mesélt valamelyik lány a gazdasági osztályon, de én nem tulajdonítottam ennek jelentőséget. Nem hiszem, hogy a fiatalkori botlások determinálnák az egyéniséget - tudálékoskodott Fontes. -- Mindenki elégedett a fiatalemberrel. Szegény dadog, és biceg, motorbalesete volt. De mondja már meg, hadnagy úr, miért érdeklí éppen Jorge Pinto?

- Valójában mindenkiről mindent szeretnék tudni, és ő új ember. Amikor a gyilkosságok történtek, nem volt itt, így érthető, hogy most alaposabban utána akarok nézni - adta meg a logikus választ Costa, aki nem akart a vörös hajszálról senkinek sem szólni.

Este tíz óráig nemcsak az orvosokkal, nővérekkel, ápolókkal beszélgetett, hanem néhány beteggel is szoba elegyedett, de érdemlegesen nem jegyzett fel a noteszába. Néhány szó szerepelt csupán benne: ellenőrizni Baratót, Gatti doktornő válása, Maria nővér gyógyszeradagolásra vonatkozó megjegyzései. Ahogy átnézte a füzetét, a gyilkosság szempontjából egyik tény sem tartotta figyelemre méltónak.

Valamivel tíz óra előtt Jorge Pinto elfoglalta helyét a portásfülkében. Az előtte lévő asztalon újságok, közöttük két pornólap is feküdt. Costa Egan hadnagy az első, "bemelegítő" kérdések után rátért a lényegre.

- Mesélje el, kérem, kinek a révén került a kórházba?

- Anyám Barato doktor úrnál dolgozik... Én is átmegyek időnként, a ház körül segítek...

- Mit ért ez alatt?

- Fát vágok a kandallóba... a rengeteg gyöngyvirágot leszedem, és csokrokba rakom a hátsó kis helyiségben...

- Miért éppen gyöngyvirágokat szed?

- Hát, azt természti a doktor úr. Ha látná, mennyi van a kertjében! Valamelyik nap mondta, még egy nagyobb melegházat is épített, ahol az eddiginél háromszor több gyöngyvirág terem majd.

Costa maga elé nézett, és végleg nem értette, hogy egy orvosnak mi szüksége van annyi gyöngyvirágra. Mondja csak, kedves Jorge, mennyi gyöngyvirág terem Barato doktor úr

kertjében?

- Hát pontosan nem tudom, de azt hiszem, egy holdnyi terület az övé a kert hátsó részén, és ott csupa gyöngyvirág nyílik. Én leszedem, összegyűjtöm és elkészítem.

- Jó, menjünk tovább. Szóval neki szólt, és így került a portára dolgozni?

- Valahogy úgy. A doktor úr mondta, szerencsém van, mert éppen megüresedett egy állás.

- Ezt megelőzően hol dolgozott?

- Alkalmi munkákból éltem, házakhoz jártam, a kerteket rendbe tenni, fát vágni, kocsit mosni, szóval ilyenekből volt pénzem. Meg aztán anyám sokat kap Barato doktor úrtól, hiszen éjjel-nappal vigyáz az anyjára. A rácsokat is én szereltem fel, pedig nem vagyok lakatos...

- Milyen rácsokat?

- Hát, amik az ablakokon, ajtókon vannak, hogy az öreglány nehogy meglépjen...

- Nem tudja, milyen betegségben szenved Barato főorvos-helyettes édesanyja?

- Azt tőle tessék megkérdezni, ő az orvos. De sokszor hallottam üvöltözni. Anyámnak szerencséje van, őt aztán semmi nem zavarja.

Costa kérdésére Jorge azonnal elmesélte a fiatalkori botlását, az autólopásokat.

- Tudja, hadnagy úr, ez már évek óta a múlté... Most töltöttem be a huszonnyolcadik évemet, szeretnék megállapodni, és később még esetleg nősülésre is gondolhatnék. Csak egy kis pénzt kell szereznem, de ezt az állásomat szeretem, és mellette napközben Odivelasban még ház körüli munkát is vállalhatok.

A hadnagy hallgatta a férfit, s nem tudta eldönteni, hogy felmerülhet-e a gyanú ellene, miután olyan nyíltan és őszintén elmesélte élete "sötét" foltját is.

- Arra kérem - szólt hozzá -, miután ön mégiscsak büntetett előéletű, fáradjon be a kapitányságra, és tanúvallomását írásban is rögzítjük.

- De hát én nem voltam itt, amikor a gyilkosságok történtek!

- Ez igaz, de a rend az rend! Ennek nincs különösebb jelentősége, formaság az egész.

- Rendben, hadnagy úr. Ha megfelel, reggel egyenesen bemegyek, úgy nyolc óra tájban. Jó?

- Köszönöm, Jorge, néhány perc alatt végzünk majd. - Costa kilépett a portásfülkéből, miután szívélyesen kezét rázott a neki is szimpatikus fiatalemberrel. Felment az első emeleti ügyeletesszobába, és beszólt telefonon Valante hadnagynak.

- Ma már nem megyek vissza. Ha lehet, reggel korán legyél bent, én már hét körül ott leszek. Beszélni szeretnék veled. Visszamegyek a szállodába. Még szerencse, hogy a Palmela Hotel itt van egy ugrásnyira...

A férfi rosszkedvűen felbotorkált a szobájába. Fáradtan leült, majd a teakonyhában lévő hűtőszekrényből elővett egy doboz sört, felbontotta, és egyhajtásra kiitta. - Mi a fenének szaglászik itt ez a portói zsarú? Ezt nem értem, és nem tetszik nekem! Még a szeme sem áll jól, úgy néz az emberre, mintha keresztüllátna rajta... Olyan ellenszenves pasas, mindenbe beleüti az orrát. Bár nem találhat semmi gyanúsat, de ki tudja? Óvatosnak kell lennem. - Kinézett az ablakon, de a kórház folyosóján egyetlen lelket sem látott. Pedig nagyon megkívánta Angela Corbit, aki már három napja fekszik a kórházban. Fialat lány, most fog érettségizni, s valami egészen enyhe szívizom-károsodást állapítottak meg nála. - Majd jobban lesz az injekcióktól, hallottam, ahogy Gatti doktornő magyarázta a főnővérnek...

Testén végigfutott a remegés. Kívánt egy nőt, aki vonaglik a félelemtől és a kétségbeeséstől... Maga elé képzelte Angelát, aki sikoltozik, és könyörög az életéért.

Gondolatban levetkőztette a lányt, akinek az élete már elszállt. Összerázkódott... Kívánta, egyre erősebben vágyódott egy nő után, aki fél, zihál, és rimánkodik az életéért! Tudta, hogy most nem kereshet áldozatot, mert a zsarú lecsaphat rá. Ezt nem engedheti meg magának. Érezte, amint teste verejtékben úszik...

Megpróbálta összeszedni magát. Ismét elővett egy doboz sört, és a délutáni újságokat lapozgatta. De mindig újból és újból a vonagló, könyörgő női test elevenedett meg képzeletében. A gyilkosságokról az újságok már nem írnak, állapította meg jókedvűen. Csak nyomoznak, de soha nem jönnek rá, ki áll a háttérben. Jól összezavarta őket. - Nem fognak megtalálni, okosabb vagyok, mint ők! Nem jönnek rá soha a megtévesztő módszereimre! Melyik zsarúnak van annyi esze. Egyiknek sem - adta meg saját maga a kérdésre a választ. - Mind-mind valami indítékot keres. Azt meg nem találnak! Nem tudják, hogy én csak akkor élvezem igazán a szeretkezést, ha látom, hogy a csaj iszonyúan reszket, harcol az életéért, szíve vadul ver, aztán egy pillanat, és vége... De még az utolsó mozdulatából is érzem az élni akarást... utána az enyém lesz, maradéktalanul az enyém!!

- Milyen örülség, hogy félnem kell ettől a pórtói zsarutól! Igaz - nyugtatta magát -, úgysem talál semmit, aztán visszamegy, és szabad lesz a terep. Valente hadnagy pedig nem zavar... semmiféle támpontja nincs. Mi összefüggés lenne a kórházi gyilkosságok, a prostituáltak megölése és az utolsó csaj megfojtása között? Milyen szép volt Silvia Salema - merengett a férfi. - Ahogy a kocsi próbált kapálózni, a rémült tekintete... aztán az enyém lett!!! Vörös hajával, fekete, ragyogó szemével, karcsú alakjával megdobogtatta a férfiak szívét.

- Én más vagyok, mint a többi férfi. Amit akarok, azt elérem! Meg kell kapnom a nőket, meleg testüket... Micsoda felemelő érzés, mintha a világ ura lennék, ahogy könyörögnek az életükért... - Behunyta szemét, s felelevenítette mind a hat lány utolsó perceit, amint fuldokolva, görcsösen kapaszkodtak az életbe: - A legszebb az utolsó volt - sóhajtott a férfi, s a remegésén nem tudott úrrá lenni. Még egyszer körülnézett a lakásban, s elindult igazi otthona felé. Leért az utcára, elhaladt a Palmela Hotel előtt, ahova bepillantott, és legnagyobb megdöbbenésére Gatti doktornő beszélgetett a hallban a portói rendőrrel. Még csak ez hiányzott! Mit akar tőle a tudálékos pasas? - Megszaporázta lépteit. Nem valószínű, hogy ezzel a hajjal, szakállal bárki felismerne, de jobb az óvatosság.

Gyors léptekkel sietett tovább. Amikor kinyitotta lakása ajtaját, kissé megnyugodott. Meleg fürdőt vett, ismét ivott egy doboz sört, aztán bekapcsolta a televíziót. De nem volt türelme nézni, egyre csak újabb és újabb nők könyörgő tekintete merült fel képzeletében. Birtokolni akart, vágyódott a kielégülés mámora után. Végül erőt vett magán, és eldöntötte, hogy lefekszik. - Lehet, hogy az a zsarú itt is szaglászik majd. - Elvetette a képtelen gondolatot. - Holnap reggel, ha bemegyek, megpróbálok érdeklődni, hazautazott-e. Sajnos nem valószínű, olyan bulldogteknő van. De akkor mit tegyek? Nem kaphatok el egy nőt sem a kórházban, sem az utcán... Bár engem soha senki nem gyanúsít... De mégis, jobb, az óvatosság...

Aztán hirtelen méregbe gurult, tömi-zúzni tudott volna. - Megfosztanak az élvezetemtől. Ehhez senkinek nincs joga! - Majd egy nagyszabású terv fogant meg a fejében...

Jorge Pinto reggel jegyzőkönyvbe mondta tanúvallomását. Valente meglepődött, amikor Costától értesült, hogy új portás került a kórházba, akit Barato doktor ajánlott. Amikor a fiatal férfi belépett, az arcvonásai mintha ismerősnek tűntek volna. Costa a portás érkezése előtt az adatbanktól megszerezte a férfiról az összes betáplált információt. Miután

büntetett előéletű volt, a gép azonnal kivetítette Jorge Pinto autólopásait, valamint néhány betörésben való részvételét, amelyért felfüggesztett szabadságvesztésre ítélték mint fiatalkorút. Aztán egy meglepő adat került a gép képernyőjére. Jorge Pinto és három fiatalos társa négy évvel ezelőtt megerőszakolt egy tizenöt éves lányt, aki kisegítőként dolgozott az egyik bárban. Jorge azt is megúsza, mert a három társa ügyvédjének sikerült felmentést elérnie, bizonyítékok hiányában.

- Ez hogy lehet? - gondolkozott el Costa. - Csak egyféleképpen, hogy a lány visszavonhatta valamilyen okból a feljelentést. Majd erre is rákérdezek - határozta el magában.

Amikor Jorge Pinto befejezte a válaszadást, Costa barátságosan ugyan, de határozottan fordult felé.

- Mondja csak, Jorge, ha jól tudom, három barátjával annak idején megerőszakolt egy kiskorú lányt, de a rendőrség ejtette a vádat. Hogy lehet ez? Meséljen erről valamit.

A fiatalember arca vérvörössé vált és dadogása erősödött.

- A-az egyik haverom apja volt az ügyvédünk... Két napig bent voltunk a rendőrorsön, aztán hazaengedtek bennünket...

- Mondja csak, valóban megerőszakolták azt a kislányt?

- Hát... e-ez már lezárt ügy... - hebegett a kihallgatott.

- Nézze csak, ha nem akar nyíltan beszélni, előszedethetjük az aktákat! Ha jól emlékszem, Odivelasban történt az ügy.

- Igen, egy este a három haverommal elmentünk a "Karaván" nevű diszkóba. Rengeteget ittunk, aztán elvittük autózni a csajt. De én nem nyúltam hozzá... én nem csináltam semmit!... A lány másnap mindannyiunkat feljelentett... Aztán valahogy elsimult minden és két nap múlva szabad voltam... Kérem, hadnagy úr, én nem csináltam semmit, mert mire rám került a sor, a csaj annyira üvöltött, hogy elpuoltunk a helyszínről...

Costa nem akarta tovább kérdezgetni Jorgét a lezárt ügyről. - Mindenesetre megfigyeljük a fiatalembert - döntötte el magában -, megbeszélem Valantével is. Az is elképzelhető, hogy Jorge hazudik, s a szerény modor mögött erőszakos, garázda természet húzódik meg...

Amikor a portásfiú elment, a két hadnagy eltöprengett a fiatalemberen, aki ugyan egyik gyilkoságnál sem volt a helyszínen, de mint gyanúsítottat nem lehet kizárni, elsősorban korábbi cselekményei miatt.

- Ugye, Costa, Jorge Pinto személyén kívül te sem találtál semmi említésre méltó újabb adatot?

- Valójában nem, de ma elmegyek Barato doktor házához is, körülnézni. - Aztán elmesélte kollégájának a gyöngyvirágerdőt, amit végleg nem értett.

- Mi szüksége van egy orvosnak ennyi virágra, és miért éppen gyöngyvirágra? Ha ez a mániája, akkor miért szedeti és gyűjti össze Jorge Pintóval? Persze, Alberto, lehet, hogy ezzel sem jutunk előbbre, de megpróbálom. A gyöngyvirág és a nők meggyilkolása nem jön össze nekem, de egyetlen gyanús momentumot sem akarok kihagyni. Az a javaslatom, hogy este találkozzunk. Még egyszer bemegyek a kórházba is, aztán ha nem jutok előbbre, szólok a főnöködnek, és visszamegyek Portóba. Nagyon sajnálom, Alberto, hogy nem tudtam neked segíteni. de én sem vettem észre semmi érdemlegeset. Még az éjszaka is ezen töprengtem, de úgy látszik, reménytelenül.

Elköszönt, s egy rendőrségi autóval kiment Odivelasba, Barato doktor házához. Csöngetett, majd újból, de senki nem jött kaput nyitni.

Visszaült a tizedes mellé a kocsiba, és várt, bár ő maga sem tudta, mire... Eltelt fél óra, mikor úgy döntött, hogy visszamegy a fővárosba. Ekkor eszébe jutott, hogy megpróbál a kert hátsó részén bejutni, hiszen Jorge azt mondta, ott van a hatalmas gyöngyvirágerdő. Kiszállt a kocsiból, és megkerülte a házat. A kert végét egy másik utca határolta, vastag kőkerítéssel körülvéve. Costa egyetlen mozdulattal felugrott a párkányra, s a kertben termett. Megdöbbsent. Ennyi gyöngyvirágot még soha nem látott. Mintha egy elvarázsolt virágerdőben járna. Illatuk beborította az egész kertet. Látta, hogy egy-egy hatalmas ágyás mellett a leszedett virágok összegyűjtve hevertek. Majd megpillantotta a kőházat, amely a kert elején volt. Odament. A ház ajtaját biztonsági zár őrizte. Az ablakon próbált benézni. Különböző műszereket látott, s egy krómacél asztalon elhervadt gyöngyvirágokat, még hozzá elképesztő mennyiségben. - Mi a fenét csinál a doki ezekkel? - töprengett, s még egyszer körüljárta a kertet. Egyetlen élőlényrel sem találkozott. Ugyanazon az úton, a kerítésen keresztül visszament a rendőrautóhoz. - Itt valami nem stimmel. Ennek utána kell nézmem. Most azonnal bemegyek a kórházba, és beszélek Baratóval.

Costának szerencséje volt, mert a szobájában azonnal megtalálta José Baratót. Az üdvözlés és néhány udvarias mondat után a doktor meglehetősen ingerülten szólt.

- Elnézést, de nagyon kevés az időm. Kérem, mondja meg, miben lehetek segítségére. Gondolom, valamiért csak felkeresett?

- Doktor úr, szereti ön a virágot?

- Igen, a kertemben terem is néhány.

- Ön rosszul fogalmaz, nem néhány, hanem egész gyöngyvirágerdője van. Miért természet ebből ennyit?

Barato hirtelen levágta a kezében lévő kórlapot az asztalra.

- Kikérem magamnak, hogy szaglásszanak utánam! Ahelyett, hogy a gyilkost elkapnák, engem faggatnak. Talán a virágtermesztés is a rendőrség hatáskörébe tartozik? Egyébként is szeretném tudni, honnan veszi ezt a badarságot? A kertemben valóban van néhány szál gyöngyvirág, de nem hiszem, hogy ehhez bárkinek is köze lenne! Vagy talán tiltja a törvény?

- Doktor úr, önnek egész gyöngyvirágerdeje van, magam is láttam - szólta el magát Costa.

- Úgy? S ha szabadna kérdezmem, ki engedte be a házamba?

Costa egy kis ideig hallgatott, mert semmiképpen sem akarta elárulni, hogy átmászott a kerítésen, s lényegében magánlaksértést követett el.

- Hát... arrafelé sétáltam, és benéztem a kapuján...

- Hadnagy úr, ez gyenge védekezés, a kertem hatalmas kőkerítéssel van körülvéve. Ön tehát ezt a történetet vagy hallotta itt a kórházban, vagy behatolt hozzám... Döntse el, melyik variációt választja. De ha az utóbbit, feljelentést teszek a kapitányságon ön ellen.

- Doktor úr, én valóban csak hallottam ezt, s azt sem tudom kitől, így kérem, felejtse el a kérdésemet. A gyöngyvirágból lehet valamilyen gyógyszerkészítményt előállítani?

- Ugyan, badarság! Kérem, hagyjon magamra, sok a dolgom.

Costa átment Gatti doktornőhöz, aki a legszimpatikusabb volt neki a kórházban. Paula kedvesen, barátságosan fogadta.

- Hadnagy úr, remélem, talált már valami kapaszkodót. Miben segíthetek?

Costa beszámolt Barato gyöngyvirág-termesztéséről, és azt is bevallotta, hogy járt ott.

- De kedves hadnagy úr, a gyöngyvirág tudomásom szerint egy kellemes illatú, szép

növény, semmi több. Hogy Barato miért teszi, arról fogalmam sincs. De tudja mit, Maria nővér sokáig szoros viszonyban volt a főorvos-helyetessel! Most pedig Bella Novo doktornő lépett a helyébe... Talán őket kérdezze meg, hátha eligazítják. Az egész értelmetlen... - Látszott rajta, hogy erősen töri a fejét. - Tudja mit? Menjünk le a könyvtárba, mert most jutott eszembe, hogy mintha a gyöngyvirágnak valami szív-glükózid tartalma lenne...

A hadnagy meglepődött, milyen kis könyvtára van a kórháznak. Gatti doktornő az egyik polchoz lépett, és leemelte a legvaskosabb kötetet.

- Ez a legújabb gyógyszer-hatástani könyv, elfogadhatjuk mértékadónak, amit ez ír. - Rövid keresgélés után az orvosnő hirtelen rácsapott az oldalra. - Tessék, itt van, jól emlékeztem! - Halkan olvasni kezdte. - Convallaria majalis. Gyöngyvirág, vadon is gyakran előforduló növény, mely szívhatású glükózidákat is tartalmaz, convallarin, convallatoxin stb. A vegyületek nagyon bomlékonyak, Strophantin-szerű hatásúak, a terápiás tartam kiszámíthatatlansága és a gyors lebomlás miatt a gyakorlatban nem váltak be... Na tessék, ugye jól emlékeztem, hogy van a gyöngyvirágban valami ilyesmi!

- Mondja, doktornő, ezt otthon elő lehet állítani?

- Természetesen igen, a szükséges laboratóriumi felszerelés is egészen minimális. Ettől persze a vegyület sem hatásosabb, sem stabilabb nem lesz. Életveszélyesnek tartom beadni egy súlyos szívbetegnek.

- Mit gondol, elképzelhető lenne..., hogy Barato doktor otthon azért természetesen rengeteg gyöngyvirágot, hogy ezekből a növényekből valami kivonatot készítsen?

A doktornő kicsit gondolkozott, aztán megszólalt. Elképzelhetőnek tartom, bár tisztában kell lennie azzal, hogy mekkora kockázatot vállal egy ilyen készítmény beadásával, szemben a jól bemért hatású, meglévő gyógyszerekkel... - Kis szünet után folytatta: - De hadnagy úr, ha mondjuk ő otthon el is készítette, kinek adja be? Itt a mi osztályunkon ez képtelenség... Bár ki tudja? - tűnődött el Paula. - Lehet, hogy akadt segítség?... Azt tanácsolom, hogy beszéljen a főnővérrel, esetleg Novo doktornővel, hátha ők többet tudnak. - Gatti doktornő elkészítette a hadnagytól. Costa Egan egy darabig még nézegette a könyveket, majd felment az osztályra.

A főnővér a hadnagy kérdéseire csak ímmel-ámmal válaszolt. Látszott egész magatartásán, hogy nem kíván se jót, se rosszat mondani Barato doktorról.

- Mondja csak, Maria, ugye maga járt a főorvos-helyettes házában, Odivelasban?

- Ezt honnan tudja? Igen, egyszer, de utána soha többet nem mentem oda, Bella Novo doktornő azonban tudomásom szerint igen gyakori vendég...

- Nem tudja, Barato doktor miért teszi annyi gyöngyvirágot?

Maria nővér arca vérvörös lett, s zavarában a földre, majd a bútorokra pislogott, nem mert a hadnagy szemébe nézni.

- Fogalmam sincs. Nyilván szereti a virágot...

Costa rájött, hogy a főnővértől semmi érdemlegeset nem fog megtudni. Hogy miért nem hajlandó egyértelmű válaszokat adni, azt nem értette. De eldöntötte, hogy megkeresi Novo doktornőt, mert a főnővérrel csak az idejét vesztegeti.

Bella Novo még Mariánál is elutasítóbb volt. Válaszai csak igenre és nemre korlátozódtak.

- Kérem, én nem tudok semmit Barato doktor magánéletéről. Igaz, néhányszor meglátogattam beteg édesanyját, de ennyi és nem több.

- Doktornő, úgy hallottam, hogy az életét össze kívánta kötni a doktorral. Sokan ezt

rebesgetik az osztályon...

- Ugyan, hadnagy, csak nem dől be a pletykának? Ha az ember egyedülálló nő és egy kollégával beszélget, a többiek azonnal kombinálni kezdenek.

- Csak még egy utolsó kérdés, aztán nem is zavarom. Minek kell a doktor úrnak annyi gyöngyvirág a kertjében, és miért gyűjtögeti össze azokat? Milyen kísérleteket folytat a kert hátsó részében lévő laboratóriumban? Remélem, erre tud válaszolni.

Bella a kérdés hallatán fehér lett, magabiztossága egyetlen szemvillanás alatt eltűnt. Kis ideig hallgatott, mint aki megpróbálja összeszedni magát.

- Hát nézze csak, hadnagy, a gyöngyvirág szemet gyönyörködtető növény. Azt hiszem, az állampolgárok pénzével takarékosabban bánhatna a rendőrség. A gyilkost kellene keresniük, és nem a virágtermesztéssel foglalkozniuk.

- Elnézést doktornő, de látta ön a laboratóriumot?

Bella nem tudta eldönteni, hogy az igazat mondja, vagy próbáljon kitalálni valami elfogadható történetet. Végül így szólt:

- Igen, láttam azt a kis laboratóriumot, ahol Barato doktor különféle állatkísérleteket folytat. Dicsérendő, ha valaki a tudományos ambícióit is ápolja. A részletekről nem tudok semmit. - A doktornő felállt, mint akinek nincs több mondanivalója. Kifelé menet az ajtóból visszaszólt: - Az a tanácsom, hogy inkább a főorvos-helyettest kérdezze meg a részletekről, ha már arra is kíváncsi, hogy egy orvos mivel tölti a szabadidejét...

A hadnagy bement Fontes doktorhoz, akinek néhány szóban ismertette a gyanús gyöngyvirágerdőt, amelyet Baratónál talált a kertben. Fontes elgondolkozott a hallottakon. Először hümmögött magában, nem értette, minek ez a sok gyöngyvirág. Aztán tömi kezdte a fejét, s végül Novo doktornőt hívatta. Bár Costa közölte a főorvossal, hogy ő már néhány perce beszélt az orvosnővel, de Fontes csak bólintott.

- Már megbocsásson, de én másként tudok kérdezni. Kérem, ne sértődjön meg, de hagyjon magunkra. - Aztán a belépő doktornőhöz fordult. - Bella, mondd meg nekem, mire használja Barato a gyöngyvirágokat? Az előbb itt volt a hadnagy, és a kérdésére nem tudtam válaszolni. Légy szíves, legyél őszinte, Baratónak már úgysem ártasz, mert a Szent Jakab Szívkórház rövidesen megváltik tőle.

- Hogyan? Ő már tudja?

- Hát persze, évek óta súlyos vitáink vannak, s eddig is csak azért maradhatott, mert a kórház tulajdonosa ragaszkodott személyéhez, mivel gyerekkori barátok voltak. Így tehát nincs mit tenned, mondd el az igazat.

Novo doktornő ideges lett. Nem volt benne biztos, hogy helyesen cselekszik, ha főnökének beszámol a kísérletekről, ha viszont hallgat, esetleg máshonnan a tudomására jut. Töprengett, aztán vett egy mély lélegzetet.

- Nézd, Manuel, José már évek óta kísérletezik azzal, hogy a gyöngyvirágból glükozidokat vonjon ki. A legjobb tudomásom szerint otthon állatkísérleteket is folytatott, de a részletekkel nem vagyok tisztában. Kérlek, tőle kérdezd meg, bocsáss meg, de ez már nem az én asztalom.

Manuel egy levelet vett a kezébe.

- Bella, tudtál róla, hogy Barato megpályázott egy belgyógyászati állást Nigériában, az ENSZ WHO-bizottságán keresztül? A véletlen játéka, hogy a választ a Szent Jakab Szívkórház igazgatójának küldték, így én bontottam fel. Két hét múlva elfoglalhatja helyét Kano államban, valami isten háta mögötti helyen.

Novo doktornő a meglepetéstől szólni sem tudott, csak hebegett.

- Nekem nem szólt róla, de nyilvánvaló, ha ő nem keres állást, te úgyis elküldted volna.

- Ez így igaz, miután én lettem a kórház tulajdonosa, igazgatója és főorvosa egy személyben, valóban szabad kezem van mindenben. Barato pedig okos, dörzsölt fickó, tudta, hogy itt nem melegszik meg, ha Carlos Feira nem támogatja. Szóval így sem vagy hajlandó beszélni a kísérletekről, Bella? Pedig az a tervem, hogy ha Barato eltávozik körünkől, téged neveznék ki főorvos-helyettesnek. De a feltétlen őszinteségedre és segítőkészségedre számítok.

Egy darabig csend telepedett a szobára. Bella latolgatta, mennyit és mit mondjon el, végül döntött és részletesen beszámolt minderről. Első találkozásukkal kezdte, majd szólt az állatkísérletekről, a kivonásokról. Nem hallgatta el azt sem, hogy jó néhány betegnek beadták a készítményt Strophanthin helyett.

Fontes nem szakította félbe a beszámolót. Magában azon töprengett, felelősségre vonja-e Baratót, vagy sem. Végül úgy döntött, hogy miután várhatóan a főorvos-helyettes Afrikába megy, kár megbolygatni a kórház rendjét és vizsgálatot folytatni a témában. Amikor Bella befejezte, megkérdezte:

- Mondd csak, más is tud erről?

- Azt hiszem, részleteket nem, de valami keveset talán Maria nővér, aki tudomásom szerint egy vagy két alkalommal járt Barato házában. Aztán megszakadt barátnak, mondható kapcsolatuk, de a részletekkel nem vagyok tisztában. José erről soha nem akart beszélni.

Fontes elgondolkozott a hallottakon, s töprengett, mi lenne a leghelyesebb megoldás. Végül Bellához fordult:

- Azt hiszem, miután Barato úgyis elmegy, hagyni kellene az egészet. A hadnagynak meg kitalálnánk közösen valami elfogadható magyarázatot azokra a rohadt gyöngyvirágokra. Vagy az egészet meg kellene semmisíteni és akkor nem maradna nyoma. Te mit tanácsolsz, Bella? Abban biztos vagyok, a kórház hírnevének ártana, ha most utólag kiderülne valami. Mondd csak, amikor adagoltátok ezt a készítményt, tapasztaltál valami újszerűt? Tudomásom szerint eddig azért nem használták a gyöngyvirág-kivonatot, mert toxikus. Persze, lehet, hogy tévedek. De tudod, éppen most, amikor nagyszabású terveimet valóra válthatom, semmi kedvem sincs, hogy Barato miatt mindent tönkretegyek. Micsoda hülyeség volt, hogy annak idején Feira nyomására engedtem, s Baratót nem repítettem ki a kórházból. Persze, ami igaz, igaz, jó orvos és kiváló diagnosztá, de emberileg elviselhetetlen. Nem is értelek, Bella, hogy tudtál jón lenni vele? A pletyka egyébként hozzám is eljutott, hogy a főnővérnek tette a szépet, de ezzel nem törődtem. Most azonban egy teljesen új helyzet állt elő.

- Mondd csak, Manuel, Mariától nem szabadulsz meg? Nem hiszem, hogy olyan nehéz lenne új főnővért találni.

- Nem, Bella, semmiképpen sem. Maria átlagon felül jó munkaerő, és nem hiszem, hogy őt kellene büntetni, amiért Barato behálózta. Téged is megszédített José, ilyen alapon neked is felmondhatnék, noha eszem ágában sincs! Azt szeretném, ha ezt az egész ügyet lezárnánk, és új lapot kezdenénk mindannyian.

- Paula meddig marad itt?

- Nem sokáig. Mindenesetre arra kérlek, ne foglalkozz e témával. A kinevezésedről pedig majd később döntök, most úgy látom, ehhez is időre van szükségem. Légy szíves, küldd be hozzám Baratót.

Amikor a főorvos-helyettes belépett Fontes dolgozószobájába, az asztalnál ülő férfi

szó nélkül átadta neki a levelet.

- Tessék, olvasd el.

Barato átfutotta.

- Gondolom, most boldog vagy! Nem kell felmondanod, magamtól is elmegyek... Holnaptól kiviszem a szabadságomat, elintézem a hivatalos papírokat és... Gondolom, te is olvastad, hogy két hét múlva utazhatok Afrikába! Egyetlen tanácsot adok neked, Manuel, nagyom vigyázz Bellára! Életem legnagyobb csalódása volt, számító, hitszegő, álnok teremtés, a pénz az istene, és anélkül, hogy észrevennéd, behálóz majd.

- Ülj le, José, azért még beszélünk kell, és egy elég kellemetlen ügyet elsimítani. - Fontes doktor beszámolt Costa kínos kérdéseiről a gyöngyvirágot illetően, s arról is, hogy Bellától mindent tud. - Most már csak az a teendőnk, hogy valahogy elsimítsuk az ügyet. Nem akarom, hogy bármi kiderüljön. Afrikában pedig úgy és annyit kísérletezel a betegeken, ahogy akarsz, de az én kórházam hírnevét mindenáron megvédem! Szóval nyilatkozz, hogy oldjuk meg. Egyetlen lehetőséget látok, hogy azonnal tüntesd el őket, még hírmondója se maradjon!

Barato arca a méregtől lilás árnyalatot öltött... Tudta, hogy Fontesnak igaza van, még ma délután meg kell szüntetnie a gyöngyvirágerdőt!

- Nézd, Manuel, miután pillanatokon belül a világ túlsó felére megyek, az egyetlen megoldást abban látom, hogy felfogadok néhány embert, és az egész hátsó kertrészt kiirtatom, és a kazánházban elégettetem a növényt. Remélem, ez neked is megfelel.

- Rendben! Mondd csak, Jósé, anyáddal mi lesz, amíg te Afrikában dolgozol?

- Hát, valahogy ezt is megoldom, de mióta vagy ilyen érdeklődő, Manuel? Eddig sem törődöttél a magánéletemmel, és azzal sem, hogy itt a kórházban megtaláljam a helyem. A lelked mélyén boldog vagy, hogy megszabadulsz tőlem, és nem neked kell kitenned a szűrőm...

- Tudod mit, José? Miután úgymint szétválunk útjaink, ne veszekedjünk. A kórházban intézz el mindent, és légy szíves, add át a munkádat Bellának. Soron kívül néhány új kollégát veszek fel a közeli napokban, de addig is lássa el a te feladatod.

Barato gúnyosan elmosolyodott, s csak ennyit mondott:

- Manuel, Manuel! Megbánod, hogy Novo doktornőben megbízol, bár nekem valóban mindegy, mi történik itt a kórházban! De egyben egészen biztos vagyok, hogy Bellát csak a hatalom, a hírnév és a pénz érdekli, mindenben és mindenkin átgazol! Ez még eszedbe fog jutni. Mielőtt elutazom, még elköszönök tőled, de a hivatalos papírjaimat, légy szíves, most írd alá.

Costa Egan hadnagyot még két hétre elkérte portói főnökétől a lisszaboni rendőrkapitány. Így mikor Costa értesült további fővárosi tartózkodásáról, felhívta Ursulát, s kérte, jöjjön fel Lisszabonba.

- Legalább amikor van időm, együtt megnézzük a látnivalókat! Kérlek, kérlek, gyere, Ursula!

Az asszony beleegyezett, hogy még aznap kocsival feljön, s Costa megadta a szálloda pontos címét és az útvonalat is. Boldogság futott rajta keresztül, amikor meghallotta, hogy feleségével tölthet néhány napot. Majd úgy intézem a nyomozást, hogy egy kis időt szakítsak az együttlétre.

Costa a telefonbeszélgetés után ismét igen figyelmesen elolvasta Jorge Pinto portás vallomását, de semmiféle hézagot nem talált benne. Aztán elindult a kórházba, hogy újból körülnézzen. Legalább egy bő órányi időt eltöltött, de semmi említésre méltó újabb momentumot nem talált. Bement a nővérszobába, ahol Maria főnővér éppen egy köteg röntgenfilmet válogatott szét. Szokásától eltérően kedvesebben fogadta a hadnagyot, sőt még

kávével is megkínálta.

- Tudja, rövidesen én is elhagyom a kórházat...
- Hogyan? Ezt nem hallottam. Máshova megy dolgozni?
- Igen, Barato doktorral Nigériába utazom.
- Jól meggondolta ezt, Maria? Egyébként hogy tudták ezt ilyen gyorsan elintézni?
- Hát nézze csak, régen, mielőtt Novo doktornő idejött hozzánk, szoros szálak fűztek

a doktorhoz, annyira, hogy már az esküvő gondolata is felmerült. Aztán megszakadt a kapcsolatunk, mert közénk állt Bella. Most pedig, hogy Fontes doktor lett az atyaisten, a számító doktornő azonnal az ő oldalára állt. Már nem kell neki a főorvos-helyettes. Így aztán amikor Josénak elmondtam, hogy elkísérném Afrikába, azonnal beszélt a WHO bécsi központjával, és elintézte, hogy mint nővér mellette dolgozzam. Az igazság az, hogy negyvenéves vagyok, és szeretnék együtt élni egy olyan férfival, akit tisztetek, becsülök. Baratonak sok rossz tulajdonsága is van, időnként kitör belőle szangvinikus természete, de szereti a hivatását, és igen remélem, hogy ott messze, Nigériában újból közel kerülünk egymáshoz. Ha pedig mégsem, akkor sem történik baj, világot látok... Egyébként is, engem csak két évre szerződtek. Amikor Fontes ma reggel megtudta, hogy én is Baratóval megyek, dührohamot kapott. Pedig soha nem kényeztetett el barátságával vagy kedvességével. Mindegy, ilyen az emberi hála, amire én soha nem számítok...

- Mondja csak, Maria, ki fogja Barato anyját gondozni?

- Nézze, hadnagy úr, őszintén megmondom magának, hogy már régen zárt osztályon lenne a helye. Holnap szállítják át Almoesterbe, ahol a városka Szent Erzsébet kolostora mellett ideggyógyintézet is van, főleg gyógyíthatatlan betegek részére. De kérem, ezt itt ne mondja el senkinek, hiszen a nyomozáshoz semmi köze. Mindenesetre José ily módon gondoskodik a betegről, akit már eddig sem volt ésszerű otthon ápolni. A házban pedig Pinto asszony és a fia, Jorge marad, tudja, aki éjszakai portás itt nálunk. Ilyen hosszú időre nem lehet itt hagyni a házat, s azt hiszem, ez a legjobb megoldás mindenkinek. Bevallom, hadnagy úr, számomra szimpatikus fiatalember Jorge Pinto, egészséges és udvarias, még soha nem hallottam a munkájára panaszt. Igaz, nem olyan régen dolgozik itt - tette hozzá a főnővér.

- Kiveszi a szabadságát elutazása előtt? Gondolom, erre most igencsak szüksége van.

- Én egy hónappal később utazom, mint Barato doktor. Így szabadságot még korai kivenni. Rengeteg elintéznivalóm lesz, nem is akarom sorolni a tennivalókat. Barato doktor két nap múlva kis ünnepséget rendez, elbúcsúzik mindenkitől, és én akkor jelentem be, hogy utána megyek Nigériába. Most csak Fontes doktor tud erről.

- Mondja, Maria nővér, mi lenne, ha én is eljőnnék a búcsúpartira? Nem zavarná Baratót és magát?

- Hát... - Maria elpirult -, nem is tudom. Talán vele kellene megbeszélni. De mondja csak, hadnagy úr, azt várja esetleg, hogy egy összejövetelel lebukik a gyilkos? Mert én ezt képtelen ötletnek tartom, már megbocsásson.

- Nézze, valójában én sem tudom, mit várok. De abban reménykedem, hogy a személyzetét egy kis italozás közben fesztelenebbül szemlélhetem.

- Ugye nem gondolja komolyan, hogy a gyilkos itt jár közöttünk?

- Nem tudom. Fogalmam sincs róla. De egyetlen lehetőséget sem akarok kihagyni.

Megállapodtak, hogy Costa beszél Baratóval, s csak utána dönt arról, hogy elmegy-e az ünnepségre...

A férfi figyelte a lány lépteit, ahogy végigment a folyosón. Behunyta szemét és hallotta

a hangját. Érezte parfümjének illatát, szerette a tekintetét, mozgását, s kíváncsi volt, milyen a teste a köpeny és a hálóing alatt. Megállapította magában, hogy Angela Corbi, ahogy reggel a kórteremben látta, még csinosabb. Ez még érdekesebbé tette számára a kiszemelt áldozatot. Valami bánata van, látszik rajta, gondolta a férfi az ablak előtt. Mar megeresztette a zuhanyt, most kellene átmennem és elküldeni oda, ahol nincs többé fájdalom. Élvezni fogom... - futott át rajta a kellemes borzongás. Ismét belenézett távcsövébe, mielőtt elindult volna, s akkor látta, hogy Jorge Pinto, a fiatal portás lopakodik a folyosón. - Jézusom! Hat ő is? A női mosdó felé tart, közben, feje ide-oda billeg. No ez aztán szép multság, mondhatom! - Dühöngött magában a férfi. - Ez a pasas mindjárt odaér a lányhoz... Mít csinál vele? Erre soha nem gondoltam... Akkor most nem mehetek? Vagy mégis? Leplezzem le? Az nekem is végzetes lehet! - Közben olyan düh öntötte el testét, agyát, amelyet még soha nem érzett. - Ez a szemét Jorge Pinto! Hogy kerül ez ide? Kedvet kapott a lányok megölésére, megerőszakolására... No, majd ellátom a baját!...

Ebben a pillanatban vette észre, hogy Gatti doktornő került a képbe, és Jorge Pinto felé szalad. Néhány szót váltottak, aztán a fiatalember gyors léptekkel ment lefelé a lépcsőn. - Meg kell tudnom, mi történik ott. Az ember esze megáll, éjszaka kik és miért futkosnak összevissza a folyosón?

Aztán Angela Corbi lépett ki a zuhanyozóból, s eltűnt a férfi távcsövének látóteréből. - Visszament a kórterembe, ennek már lóttak. A fene egye meg! Megint elmúlik egy éjszaka, és nem tudom kielégíteni a vágyamat. Keresek az utcán egy nőt. De nem szabad megölnöm, most nem... De akkor mi lesz az élvezet?...

Lefutott a lépcsőn, kiért az utcára, és rohant a vakvilágba. Legalább negyedórát futott, amikor észrevette, hogy az egyik utca sarkán vagy fél tucat lány álldogál, hívogatták az arra járó férfiakat.

- Helló, szivi! Nem szeretnél egy kis franciaórát venni tőlem? - Rávillantotta mosolyát egy lány.

A férfi végignézett rajta, s csak a rövid szoknyát, hosszú lábait és a magas sarkú cipőt vette észre.

- Rendben, mehetünk!

- Van ötezer escudód? Nálam annyi a tarifa, de ezért többet kapsz, mintsem képzeled.

- Rendben.

Rövid gyaloglás után a lány megállt egy rozszant, öreg ház előtt. Kinyitotta a kertkaput, majd a zárba illesztette a kulcsot, belépett, s felgyújtotta a villanyt.

- Vetkőzz már! - sziszegte a férfi, aki azonnal ledobta a ruháját a földre, s bebújt az ágyba. Vágya szerint megkínózta volna a nőt, vagy megfojtotta volna, de tudta, hogy nem lehet. - Nem szabad gyanút keltenem, vagy bármilyen nyomot hagyni a rendőrségnek.

A meztelen női test nem ébresztett benne semmiféle vágyat.

- Mi az, fiúcska, már nem megy? - nézett rá gúnyosan a lány.

A férfi ebben a pillanatban rámászott, becsukta szemét és csavarni kezdte a karját, egyre erősebben. A lány visongott és vonaglott a fájdalomtól a férfitest alatt.

- Engedj el, engedj el! Megölsz! Örült vagy!

De a férfi csak birtokolta vadul, majd egyik kezével ütni kezdte és tépdésni, ahol érte...

A lány lihegve könyörgött.

- Ne bánts! Ne bánts! Végem van, végem van!

A férfi azonban elveszítette önuralmát, s a birtoklás vágya egyre erősebben hatalmába

kerítette. A lány szeme kitágult, a félelem kiült az arcára, minden porcikája reszketett.

Egy pillanat múlva a férfi lehiggadt, anélkül, hogy élvezett volna. Lábával rúgott egyet a női testen, a lány leesett az ágyról, és fájdalmában felkiáltott.

- Te szemét állat! Ezt még megkeserülöd! - Közben a férfi már magára kapta ruháit, az asztalra dobott tízezer escudót, és kifutott a lakásból...

Amikor a lány egyedül maradt, bebotorkált az ütött-kopott fürdőszobába. Meleg vizet engedett a kádba, megnézte magát a tükörben, és látta, hogy a férfi ütlegelésének nyomai árulkodnak rajta. Először arra gondolt, hogy szól a zsaruknak, aztán ezt elvetette, mert félt, hogy a stricije megharagszik érte. A forró víz jót tett neki, de semmi ereje nem maradt, hogy kimenjen az utcára. Lefeküdt, és mély álomba zuhant. Másnap reggel, amikor a pasasa jött az előző éjszakai bevételért, mégis kénytelen volt elmondani neki, hogy összeverték és majdnem megölték. A férfi egy másodpercig gondolkozott, hogy igazat beszél-e a csaj, aztán amikor tüzetesen megnézte a verés foltjait, már hitt neki.

- Feljelentést teszünk! Öltözz, megyünk a kapitányságra...

Barato doktor búcsúztatását este nyolcra szervezték. Fontes ezzel egyetértett, miután akkor már az esti viziten is túl van az ügyeletes orvos és nővér. Az ünnepséget Bella Novo szervezte, igen körültekintően. A könyvtárszobát alakította át erre a célra. Az összetolt asztalokon egymás mellett sorakoztak a hidegtálak, saláták, sütemények, gyümölcsök, italok, s virággal díszítette a tálakat. A doktornő a kórház melletti Palmela Hotel igazgatójával beszélt meg mindent részletesen, és Caldoss úr nemcsak az ételeket, italokat készítette el, hanem két pincért is átküldött a felszolgáláshoz.

Lassanként megtelt a terem, az egész kórház személyzetét meghívták. Fontes boldog volt, hogy megszabadul Baratótól, de lelke mélyén annak is örült, hogy Paula rövidesen szintén elhagyja a kórházat. A válópert kimondták, összes anyagi ügyeiket rendezték, Paula jelenléte mégis zavarta őt. Azon sem csodálkozott, amikor egy szép papon Paula bejelentette neki, hogy férjhez ment Adrian Gontrához. A főorvos sejtette, hogy volt felesége mindig vonzódott az ügyvédhez. - Lehet, hogy már a kezdet kezdetén nem csak a betege volt? - tette fel magának a kérdést, aztán nem foglalkozott többet vele. - Mit érdekel engem Paula? A kórház az enyém, rengeteg pénzem van új műszerek beszerzésére, új emberek felvételére. Lisszabon egyik legnagyobb szív-kórházát fogom létrehozni...

A néhány szavas pohárköszöntőt Fontes doktor mondta, aki igyekezett baráti mondatokat kipróbálni magából. Noha az egész kórház tudta, hogy a két orvos kutya-macska barátságban állt évekig, most az elválás pillanatában mindez nem érződött. Barato néhány szóval elköszönt kollégáitól. A pezsgő felbontása után a pincérek hatalmas ezüsttálakkal körbejártak, és megkezdődött az evés, ivás és a beszélgetés.

Ekkor érkezett meg Costa Egan hadnagy, feleségével, Ursulával. Barato azonnal eléjük ment, s igen kedvesen szólt:

- Megtisztelő számomra, hogy elfogadták a meghívást. - A hadnagyot már mindenki ismerte, így hát bemutatta Ursulát a kollégáknak.

Ursula Gatti doktornő mellé ült le, kezében egy pohár pezsgővel. A két nő azonnal szimpátiát érzett egymás iránt, így beszélgetni kezdtek. Ursula készülő kiállításáról mesélt, míg Paula a leendő gyermekéről:

- Tudod, Ursula, valójában kislányt szeretnék, de tulajdonképpen mindegy, csak egészséges legyen. Rövidesen itt hagyom a kórházat, mert az utolsó hónapban már otthon akarok lenni. Állítólag két hét múlva kész a házunk és költözhetünk. Igaz, mindent a férjem

intéz, akit itt ismertem meg a kórházban, az én betegem volt.

Néhány szóval elmondta, hogy Adrian infarktussal került ide, s később egymásba szerettek, de a további részletekről nem szólt. Ekkor érkezett meg Adrian Gontra, kezében két üveg 30 éves portói borkülönlegességgel, melyet azonnal az ünnepeltnek adott.

A fiatal ügyvédet mindenki ismerte a kórházban, s természetesnek tartották, hogy jelen van. Adrian, Paula és Ursula üdvözlése után Fontes doktorral elmerült valamilyen jogi probléma megvitatásában. A hangulat egyre feszelenebb lett, s a társaságon látszott, hogy mindenki jól érzi magát. Már lassan éjfélre járt az idő, amikor Ursula kedvesen megkérdezte Paulától:

- Ugye nem sértés, ha mi Costával elmegyünk? Nagyon fáradt vagyok, egész nap Lisszabont jártam...

- Hol laktok? - kérdezte Gatti doktornő.
- Itt szemben, a Palmela Hotelban. Remek hely.
- Igen, tudom, egy darabig én is laktam ott.
- Hol lesz az új házatok?

- Lisszabon Benfica városrészében, ahol kertés villák és parkok vannak. Gyakorlatilag Benfica már egybeépült több külső városrészsel, de ma is elragadóan szép hely, amely nem olyan, mint a bérházakkal zsúfolt, füstös belváros. Remélem, Costával együtt meglátogattok majd. Jaj, Ursula, olyan meleg van itt, én már alig bírom ezt a levegőtleniséget. Mi is elmegyünk Adriannal haza, hosszú volt nekem ez a nap, tudod, reggel nyolc órakor már a kórházban voltam. De mielőtt elindulunk, lezuhanyozok, egy kis felfrissülésre szükségem van. Még legalább félórát autózhatunk, amíg hazaérünk. Azonnal jövök. - Azzal Gatti doktornő otthagya az ünneplőket.

A folyosón egy pillanatra leült az egyik székre, annyira fáradtnak érezte magát. Aztán bement a szobájába, elővett egy fürdőlepedőt, szappant és elindult a zuhanyozó felé. Közben eldöntötte magában, hogy utána azonnal indulnak haza. Ahogy belépett a helyiségbe, kibújít bő ruhájából, lerúgta a szandálját, felakasztotta fehérneműjét és megengedte a vizet. Legalább öt percig élvezte a langyos, kellemes, hűsítő csobogást, amint átjárta testét a frissesség érzete. Rövid haja is vizes lett. Ekkor látta, hogy egy kar szétnyitja a zuhanyozó függönyét. Az arcot nem látta, csak egy halk hangot hallott.

- Most megvagy, drágám. Már nagyon vágytam utánad! Az enyém lesz!... az enyém lesz!... Ne félj, nem fog fájni...

Majd egy reccsenés és a műanyag függöny leszakadt. Vörös hajú és szakállú férfi állt a zuhanyozó előtt, kezében egy fehér, vékony anyag... Paula a döbbenettől nem tudott megszólalni. Az arcvonások ismerősek voltak, de a haj, a szakáll idegen volt, mintha emlékeztette volna valakire... Nem jött ki hang a torkán.

A férfin is látszott, hogy meglepődött.

- Jézusom! Hát nem Angela Corbi fürdik itt? - motyogta. Aztán mintha öntudatlan állapotban lenne, egyre közeledett Gatti doktornőhöz, akiben egyetlen pillanat alatt feltámadt az életösztön, és erős kezével belekapaszkodott a férfi hajába és szakállába... A páróka lehullt, s elővillant Alfonso Negro fekete haja. A férfi rávetette magát az orvosnőre, és a kötelet egyetlen mozdulattal a nyaka köré csavarta. Paula próbálta eltolni magától az egyre szorosabbá váló kötelet.

- Alfonso, Alfonso, ne bántson! Úgysem menekülhet, elfogják, engedjen el! Segítség! Segítség!... - Ám a férfi már semmire nem tudott gondolni, csak a közelgő élvezetre! Értelme

utolsó fellobbanásával nézte Paula eltorzult arcát, amint levegőért kapkodott... - Még egy pillanat és az enyém lesz! Még szorosabbra húzta a kötelet. Am ekkor hátulról hatalmas ütés érte a fejét, elszédült és lezuhant a földre... Aztán még egyszer a fejére csapott valaki, de ő már nem észlelt maga körül semmit...

Angela Corbi visszament a zuhanyozóba, mert otffelejtette törölközőjét. Ekkor látta, hogy egy férfi fojtogatja Gatti doktornőt. A lány észrevette a földön a letört, vastag fémből készült függőnytartó rudat. Hirtelen felkapta, s azzal többször fejbe vágta a támadót. Csak akkor ismerte fel Alfonso Negrót, amikor a férfi összeesett.

- Köszönöm, köszönöm... megmentette az életem! - Paula Gatti, odalépett a lányhoz, de már alig állt a lábán az átélt izgalomtól és erőlködéstől.

- Segítség! Segítség! Jöjjenek ide! - kiáltott ki a folyosóra Angela, aki utólag került stresszes állapotba. Orvosok ápolók rohantak át a könyvtárszobából.

Gatti doktornőt azonnal átvitték a vizsgálóba, Fontes adott neki két köbcenti Seduxent, majd megvizsgálta és közölte Adrian Gontrával, hogy Angela Corbi gyors közbelépésének köszönhetően a felesége nem vesztette el a magzatot. Néhány nap múlva jobban lesz, ha kipihen ezt a szörnyűséget.

- Addig is külön szobát biztosítunk Paulának, jobb, ha most itt pihen, orvosi felügyelet mellett.

Costa Egan azonnal értesítette Alberto Valante hadnagyot, aki két beosztottjával a helyszínre érkezett.

Epilógus

Két évvel később Carlos Feira megnyitotta Ursula Egan grafikai kiállítását Portóban. Nemcsak a város művészeti életének vezetői jelentek meg, hanem Lisszabonból és sok más városból is érkeztek műgyűjtők. Ursulának ez volt a harmadik önálló bemutatkozása, s már az első kettő is sikereket hozott.

A vendégek közül nem hiányzott Paula Gatti és Adrian Gontra sem, akik a bűnügy leleplezése után baráti kapcsolatba kerültek az Egan házaspárral. Ursula és Costa lettek kislányuk, Daniella keresztszülei.

Alfonso pere fél évig elhúzódott. Végül az orvosi szakvélemény egyértelműen megállapította, hogy a férfi skizofrén alkat, kettős arca volt, lelkében és tudatában kettős életet élt. A fiatal röntgenasszisztent zárt intézetben helyezték el, ahol egy héttel odakerülése után öngyilkosságot követett el, és meghalt.

Erre gondolt most Gatti doktornő, aki férje mellett állt, és hallgatta a hivatalos megnyitó ünnepi beszédeit. - Mennyi áldozatot követelt a beteg elme, hiszen nemcsak a kórházból szedte Alfonso az áldozatait, hanem az utcáról is, mint azt a tárgyaláson bevallotta. Tettéről nem tudott számot adni, sem az orvosi vizsgálatok alkalmával, sem a bírósági tárgyalásokon. Én is mindig azt hittem - gondolta magában a doktornő -, hogy az egyik legnemesebb, legkedvesebb fiatalember, hiszen mindenkinek és mindenben segített. Amikor azonban másik enje került felszínre, gátlástalanul gyilkolt...

- Gyere, drágám, nézzük meg a képeket, már befejezték a beszédeket. - Adrian átölelte feleségét. - Látom rajtad, valamin nagyon elmerengtél.

- Igen, igen, Alfonso Negro és áldozatainak tragédiáján. Talán ha a kórházban előbb rájövünk a betegségére, mindez nem történik meg...

- Ugyan, drága Paulám! Az ideg orvosok egyértelmű véleménye volt, hogy kettős énje nem került volna soha felszínre, ha nem lepleződik le. Megtévesztő volt a viselkedése, a modora. Ne tegyél magadnak szemrehányást utólag, nem vagy te ideggyógyász, de mint látod, ők sem tudtak semmit tenni. Én nem őt sajnálom, hanem a hat áldozatot, akik szörnyű kínok között, értelmetlenül haltak meg. Brutális, kegyetlen és agyafúrt volt Alfonso, mert a kórházzal szemben lévő lakás bérlése, az álszakáll és paróka, az előre kitervelt gyilkosságok mind-mind erre utalnak.

- Az állófogadás után Carlos Feira bennünket is meghívott a házába, ahol baráti vacsorát ad Ursula tiszteletére. Remélem, van kedved eljönni?

- Hát, nem is tudom. Azt hiszem, fogadjuk el a meghívást, mert Ursula megsértődne, ezt pedig nem szeretném.

- Carlos velem is akar majd beszélni. Az egyik emberét letartóztatták gyilkosság vádjával, s azt kéri, én legyek a védőügyvédje. Az illető állítólag korábban rendőr volt, Gabriel Masen nyomozó, aki önvédelemből lőtt le egy zsarolót. De ennél többet én sem tudok.

- Vállalod a megbízást?

- Miért ne? Az irodámban ma már tizenkét ügyvéd dolgozik, nekik is kell munkát biztosítanom. Bár amióta Brazíliában is működünk, alig győzzük a megbízásokat teljesíteni a te jóvoltodból, drágám. De gyere, menjünk, csatlakozzunk a többiekhez.

Ursula nagyon boldog volt, mert hat grafikája már a megnyitás utáni első órában elkelt, s ez remek eredmény. Élete Costa mellett kiegyensúlyozott volt, csak a gyerek hiányzott mindkettőjüknek, bár az orvos biztatta, legyenek türelemmel. Már felmerült a gondolat, ha nem lesz saját gyermekük, akkor örökbefogadnak. Ursula kicsit irigykedve nézett a terem túlsó felében álldogáló barátnőjére, Gatti doktornőre, akin még nem látszott a terhesség, de Ursula tudta, hogy második gyermekét várja. Amikor a megnyitóra meghívott vendégek szétszéledtek, az Egan házaspár, Adrian Gontra a feleségével és a meghívott Valante hadnagy elindultak Carlos Feira villájába. Valante két héttel ezelőtt kapta meg rendőrkapitány-helyettesi kinevezését, mert az utóbbi hónapokban számos, igen szerteágazó és komplikált bűnügyet göngyöltett fel. Azonkívül a columbiai kábítószer-szállítást is sikerült lelepleznie, ami szintén hozzájárult kinevezéséhez.

A Manuel stílusban épített villában Carlos pompás vacsorát szolgáltatott fel, s az ünnepséget tűzijáték tette káprázatosná. Carlos Feira gazdagabb volt, mint valaha, s úgy érezte, a családot Ursula jelenti számára. Bár az asszony életét betöltötte hivatása és Costa, mégis kéthetente egy alkalommal felelevenítették Carlossal az emlékeket, amelyek összefűzték őket. Ma már egyiküknek sem fáj a múlt, az idő mindent meggyógyított...

Ursulának most is, ahogy a fényes tűzijátékot nézte, eszébe jutott a portugál mondás: Aki sohasem követ el esztelenséget és bolondságot, korántsem olyan bölcs, mint ahogy gondolja. - Hát igen! - az asszony lehajtotta fejét. - Itt a vendégek közül mindenki sok bolondságot követett el, van aki megbánta, van aki nem... Egy biztos, én úgy érzem, hogy az a tökéletes bátorság, ha tanúk nélkül cselekedjük azt, amit mindenki szeme láttára meg tudnánk tenni...